

HOÀNG
NHÂN

PHÒNG SỰ XÃ HỘI

đường dẫn đến **PHẠM** **TỘI**

Báo **Người lao động**

Nhà xuất bản Trẻ
TP. Hồ Chí Minh

Đường dẫn đến phạm tội

HOÀNG NHÂN

ĐƯỜNG DẪN ĐẾN
PHẠM TỘI
(Phóng sự xã hội)

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ - BÁO NGƯỜI LAO ĐỘNG
1998

LỜI NÓI ĐẦU

Hợp tác với Nhà xuất bản in những quyển sách gồm nhiều bài báo có nội dung cùng một lãnh vực ngành nghề, là ý định của chúng tôi từ hơn một năm qua.

Nhà xuất bản Trẻ đã nhiệt tình trong việc hợp tác với báo thực hiện ý định này.

Thông tin trên Báo Người Lao Động thường xoay quanh các chủ đề : Việc làm - Đời sống - Dân chủ - Văn minh - Công bằng xã hội. Cùng với những tin bài có nội dung thông tin hướng dẫn dư luận, đấu tranh bảo vệ quyền lợi người lao động, báo có nhiều trang đi vào những vấn đề thiết thân trong đời sống của người lao động. Đặc biệt báo đã đăng khá nhiều bài báo có tính hướng dẫn thực hành. Đã có nhiều bạn đọc gần xa yêu cầu báo tuyển chọn những bài đã đăng báo in thành sách để tiện việc tham khảo.

*Quyển sách "**Đường dẫn đến phạm tội**" của phóng viên Hoàng Nhân nằm trong việc thực hiện ý định nêu trên của báo.*

Dù sao việc hợp tác in sách vẫn còn ở dạng định hướng, định tính. Chắc chắn phải qua thực tiễn mới định hình được.

Xin hoan nghinh sự hợp tác của Nhà xuất bản Trẻ và cảm ơn sự ủng hộ, góp ý của bạn đọc.

TP. Hồ Chí Minh, ngày 23 tháng 11 năm 1998

PHAN HỒNG CHIẾN

Tổng Biên tập Báo Người Lao Động

NHU MỘT LỜI TỰA

Khởi điểm... tháng 5 -1996

Phước tám ngón sắp ra trường bắn. Nhiều huyền thoại đang được thêu dệt quanh chuyện vượt ngục của tướng cướp này. Thể loại phỏng vấn, mặt đối mặt với hắn, có lẽ là "vũ khí thông tin" thích hợp nhất. Nhưng, nó lại phụ thuộc quá nhiều vào tài ứng biến của người thực hiện.

"Tòa soạn thiếu một phóng viên lo mảng đề tài hình sự - xã hội " - Tôi nói băng quơ. "Anh cho tôi thử..." - Hoàng Nhân tình cò nghe câu nói trên của tôi và dè dặt đề nghị.

Lĩnh vực hoàn toàn xa lạ - vì trước nay Hoàng Nhân chuyên viết về một số lĩnh vực kinh tế - công việc nhiều người đã thử, thêm một người nữa cũng chẳng sao! Và... chiều hôm sau, Anh nộp bài . Những câu hỏi ngắn, sống động. Chúng tôi biên tập dễ dàng 15 phút đối diện ngôn ngôn chất liệu ấy. Thảm tiếc, báo in đen trắng không thể hiện được hết ánh mắt ngẫu đồ dã thú trên một gương mặt không lấy gì làm đặc biệt lắm của tên tướng cướp.

Phong cách tác nghiệp này thể hiện xuyên suốt trong những năm tiếp theo của Hoàng Nhân - phóng viên hình sự - xã hội.

Lập lại một cách tận tụy với nghề qua loạt bài Phát hiện một ổ "hít" heroin gồm 96 con nghiện trẻ ; Ai tiếp tay cho băng cướp học trò ; Chân dung tướng cướp Đỗ Ngọc Khuê ...

Đi tìm sự công bằng

Tiến sĩ giáo dục học Dương Thiệu Tống có một câu nói mới đây mà tôi cảm thấy tôi sẽ nhớ mãi : "khả năng sự phạm có thể được chứng thực bằng bằng cấp, nhưng tư cách làm một nhà giáo dục, thì chỉ được chứng thực bằng cả cuộc đời".

Cầm trên tay tấm thẻ nhà báo đầu tiên, không ít người trong chúng tôi muốn trào nước mắt. Cảm giác lúc đó mình đã trở thành nhà báo. Nửa đời nhìn lại, tôi muốn nhại câu nói của Tiến sĩ Dương Thiệu Tống : " ... tư cách làm một nhà báo cũng chỉ được chứng thực bằng cả cuộc đời". Khoan nói đến những điều đạo đức cao xa, cái mà chúng tôi phải đối mặt là làm sao giữ mãi cho mình một thái độ lao động nghề nghiệp nghiêm chỉnh, mãi mãi tận tụy... trong từng chi tiết nhỏ.

Để có những chi tiết cho một phóng sự, Hoàng Nhân đã không tiếc công một ngày, một tuần, thậm chí kể cả những đêm hôm khuya khoắt ngủ bờ, ngủ bụi. Tôi nghĩ, Anh đang lao động. Có một nỗi buồn trong anh, thông tin tội phạm hình sự nhiều lúc báo cần, bạn đọc cần nhưng vẫn bị đối xử như một loại thông tin "hạng hai" .

Biết nói sao bây giờ ? Cuộc sống đã dạy chúng ta rằng không có giá trị nào từ trên trời rơi xuống. Chân, thiện, mỹ, không bỗng dưng mà đạt được. Hoàng Nhân, đừng buồn, ai

đó trong giới viết tiểu thuyết trinh thám nổi tiếng thế giới, dường như là Conan Doyle đã từng thốt lên: Tôi viết về cái trần trụi của cuộc sống, không có nghĩa là tôi tôn vinh điều ác mà tôi muốn nhắc nhở mọi người sống thật hơn với cuộc đời. Đến Conan Doyle còn than thở, hỏi ai

Bút pháp - ước mơ nghề nghiệp

Làm báo, cũng như làm nghệ thuật, ai lại không mơ đến một phong cách riêng. Có không ít ngộ nhận về "phong cách" trong thế giới nghề nghiệp của chúng tôi, nhưng có lẽ đa số đều tán thành không dễ dàng để có một phong cách riêng biệt.

Thôi thì, trước khi nói đến phong cách, hãy cố tạo cho mình một lòng yêu nghề thật sự, hãy cố gắng rèn luyện bút pháp thông tin nghiêm túc, bút pháp chủ đạo của nhà báo. Chúng tôi thường trao đổi với nhau như thế trong toà soạn báo Người Lao Động.

Qua những bài báo của Hoàng Nhân, tôi tin chắc Anh có những suy nghĩ tìm tòi và nhận thức đủ về điều này. Mỗi bài báo đối với anh là một quá trình lao động, săn lùng, tập hợp và lựa chọn chi tiết. Anh hạn chế được căn bệnh pha trộn vô ý thức nhóm thể loại luận vào nhóm thể loại thông tin - mà CFPJ (Centre de Information et de Perfectionement des Journalistes) của Pháp đã trân trọng đưa vào giáo trình : đó là hai nhóm thể loại đối nghịch nhau như hai gia đình Roméo và Juliette.

Chắc chắn anh chưa đạt tới một sự già dặn cần thiết cũng như chưa thể nói rằng tất cả phóng sự của Anh đều tạo được một xúc cảm bằng một trình độ nghề nghiệp sắc sảo. Nhưng theo tôi, anh đã vượt qua được bước khởi đầu của nghề và anh còn thời gian để thực hiện những ước mơ nghề nghiệp.

Tôi không muốn coi đây là một giới thiệu mà chỉ là một lời tựa. Mọi đánh giá về tuyển tập đầu tay này của Hoàng Nhân là của độc giả.

THẨM TUYÊN

11-1998

Ai đã nhập trên 6 tấn cần sa vào Thành phố Hồ Chí Minh?

● Có sự “nhầm lẫn” hay thấy khó “lọt” nên phải tái xuất? ● Qua điều tra ban đầu của Hải Quan, có dấu hiệu liên quan đến một số “địa chỉ” ● Có một giám đốc công ty TNHH đề nghị phía bên gọi hàng sửa lại tên, địa chỉ nơi nhận hàng mới...

Sáng 15-1-1997, Hải quan Thành phố Hồ Chí Minh (TP.HCM) khi mở kiểm tra một container loại 20 feet có trọng lượng 18,1 tấn (21,6 m³), theo đúng quy trình thủ tục đối với hàng tái xuất, thì phát hiện bên trong chứa 160 bao tải lớn cần sa, tổng cộng 6.336 kg.

Đường đi của chiếc container “chết người”

Theo chúng tôi được biết, chiếc container số 6397575/SSPL 0016383 được lên hàng tại cảng Sihanoukville (Campuchia) do tàu Orient Makarov V.9618 vận chuyển. Hành trình của tàu có ghé Singapore, sau đó về cảng Tân Cảng, TP.HCM ngày 12-11-1996.

Theo ông Đinh Duy Trinh, Phó Trưởng phòng xử lý tố tụng, Cục Hải quan TP.HCM, trên tờ lược khai hàng hóa (Manifest), người nhận hàng là Transimex Sài Gòn, địa chỉ 172 đường Hai Bà Trưng, Q.1, TP.HCM, người được thông báo nhận hàng là công ty TNHH Phương Đông, địa chỉ 92 Nguyễn Trường Tộ, Q.4, TP.HCM. Còn trên vận đơn số VH 049811 (Bill of loading), tên người nhận là công ty TNHH Phương Đông, tên người gửi là Saling Ferrous Metal, No 63 ST370 Sang Kat Toek Loat Khan, Toul Kork-Cambodia. Trên tờ lược khai hàng hóa khai một container 20 feet chứa 24 thùng các tông kim loại phế thải, trọng lượng 18.100,8 kg.

Sau khi hàng về đến Tân Cảng, Transimex Sài Gòn đã gửi fax thông báo cho công ty TNHH Phương Đông đến nhận hàng. Nhưng đến ngày 25-11, công ty Phương Đông đã có công văn số 013/CV97 do Giám đốc Nguyễn Văn Đoàn ký, gửi hãng tàu và Hải Quan cảng Sài Gòn “từ chối nhận lô hàng trên, vì công ty không ký hợp đồng nào mua bán lô hàng nói trên, có lẽ đây là sự nhầm lẫn” (!). Lô hàng này vì thế cứ nằm tại bãi container cảng Tân Cảng. Cho đến ngày 1-1-1997, phía công ty của Campuchia gửi fax cho Transimex Sài Gòn: Lô hàng sắt phế thải theo Bill số VH 049811, do sai sót... đã gửi nhầm địa chỉ. Nay yêu cầu gửi container nói trên trở về cảng xuất phát.

Ngày 7-1-1997, Transimex Sài Gòn có công văn số 12/CV97 do ông Nguyễn Hữu Chí ký (không rõ chức vụ) đề nghị Hải quan TP.HCM cho tái xuất lô hàng nói trên.

Ngày 8-1-1997, Đội thủ tục, áp tải hàng hóa xuất, nhập khẩu của Hải quan cửa khẩu cảng Sài Gòn đã lập biên bản vi phạm hành

chính về hải quan số 27/BB-HC1, khẳng định: Việc xin xuất trả lô hàng này là vi phạm pháp lệnh Hải quan. Đề xuất Cục Hải quan TP.HCM phạt 18 triệu đồng (theo khoản 10 điều 12 Nghị định 16) và mở kiểm tra hàng theo đúng quy trình thủ tục hải quan trước khi cho lô hàng tái xuất.

Ngày 13-1-1997, ông Đinh Duy Trinh đã ký văn bản số 20/XL, yêu cầu Hải quan cửa khẩu cảng Sài Gòn: Để có cơ sở xử lý về việc Transimex Sài Gòn xin tái xuất lô hàng trên, mở kiểm tra thực tế, xác định tên hàng, chủng loại, số lượng, trọng lượng, quy cách... (lưu ý khi mở kiểm tra mời đại diện Transimex Sài Gòn).

Và cuối cùng thì phát hiện số lượng cần sa được chứa trong đó.

Chiếc containê chứa trên 6 tấn cần sa, được chèn xung quanh bằng những bao ve chai, giấy vụn

Việt Nam là thị trường tiêu thụ hay nơi quá cảnh?

9 giờ ngày 16-1-1997, chúng tôi có mặt tại công ty TNHH Phương Đông. Khi chúng tôi hỏi vì sao trong vận đơn có tên người nhận là công ty TNHH Phương Đông ông Nguyễn Văn Đoàn, Giám đốc trả lời:

- Đó là do nhầm lẫn. Công ty chúng tôi không có chức năng xuất nhập khẩu mà chỉ làm dịch vụ vận tải và giao nhận hàng hóa.

- Một sự nhầm lẫn cụ thể, chính xác đến từng chi tiết như: Tên công ty, địa chỉ....

- Chúng tôi cho rằng họ (tức đơn vị, cá nhân nào đó trong nước) cố ý làm vậy để làm ảnh hưởng đến danh dự của công ty chúng tôi. Chúng tôi cũng đang làm văn bản gửi các cơ quan chức năng báo cáo về việc này. Nhưng tôi cũng xin nói thêm, sau khi trả lời Transimex Sài Gòn là lô hàng đó không phải là của chúng tôi, thì tôi có nhận được điện thoại của ông Đại Quốc Cường, Giám đốc công ty TNHH, ở đường Lý Văn Phúc, quận 1, TP.HCM đại ý: Lô hàng đó gửi nhầm địa chỉ của công ty chúng tôi, ông Cường đang xin sửa lại vận đơn, đề nghị phía bên gửi hàng sửa lại tên, địa chỉ nhận hàng.

- Ông Cường có nói sửa lại địa chỉ nào không?

- Tôi không rõ (?).

11 giờ 30 phút, tại Cục Hải quan TP.HCM, chúng tôi đã được một số cán bộ lãnh đạo cục cho biết: Đây là vụ vận chuyển ma túy lớn thứ ba mà Hải quan TP.HCM phát hiện được (trước đó là vụ 5 kg heroin và vụ 18,1 kg heroin). Vụ phát hiện trên 6 tấn cần

sa này là một phát hiện mới về phương thức mới của bọn buôn lậu ma túy có sự móc nối từ nước ngoài với trong nước. Cục Hải quan TP.HCM đang khẩn trương hoàn tất hồ sơ ban đầu để chuyển cơ quan chức năng điều tra và có kết luận cuối cùng.

Nhưng lô hàng này có xuất xứ gốc từ Campuchia rồi lại xin tái xuất về Campuchia, vậy có thể đặt vấn đề: Mục đích chuyển vào tiêu thụ tại Việt Nam, nhưng xem chừng “không lọt” mới xin tái xuất? Trả lời câu hỏi này của chúng tôi một cán bộ lãnh đạo Cục Hải quan TP.HCM đồng tình đó cũng là một nhận định và cho biết qua điều tra xác minh ban đầu, đã thấy có dấu hiệu liên quan đến một số “địa chỉ”...

(Báo NLĐ số 335 ra ngày 17-1-1997)

NGÀY ĐẦU THỰC HIỆN KẾ HOẠCH LIÊN NGÀNH KIỂM SOÁT MA TÚY Ở TP.HCM (7-3-1997)

Phát hiện một ổ “hít” heroin gồm 96 con nghiện trẻ

Đúng vào thời điểm Thành phố triển khai chương trình kiểm soát ma túy, CA quận Phú Nhuận đã bắt quả tang 96 đối tượng nói trên, với 50gr heroin và 100 triệu đồng tang vật. Vụ án ma túy này, một lần nữa cho thấy toàn thể nhân dân TP phải tham gia bảo vệ con em mình thì mới mong đẩy lùi cái chết trắng...

Sau nhiều ngày theo dõi và trinh sát, đội Cảnh sát hình sự (CSHS), Công an quận Phú Nhuận, TP.HCM đã phát hiện được điểm mua bán, tổ chức hít heroin... lớn nhất từ trước tới nay. Mọi quy luật về giờ giấc, ám hiệu của chủ chứa và các con nghiện cũng được các trinh sát nắm rõ.

Giờ phá án được quyết định. Đúng 11 giờ 45 phút ngày 6-3, các ngõ ra vào con hẻm 476 đường Huỳnh Văn Bánh, phường 14, Q. Phú Nhuận - đều được lực lượng công an (CA) bí mật chốt chặn. Một tổ quyết định đột nhập vào trong nhà.

Thượng tá Huỳnh Phương Dũng, Trưởng CA quận Phú Nhuận, rùng mình tả lại: "Cảnh tượng thật hãi hùng, các con nghiện đang “phê”, trai thì chỉ độc cái quần xì, con gái thì không... mặc đồ lót".

Chiến dịch 24 giờ

Hiện trường được để nguyên vẹn với gần 10 đối tượng trong đó có 2 chủ chứa bán heroin, bởi CA biết giờ này trở đi là giờ cao điểm các con nghiện đến để “bắn” (tức là hít heroin). Sau đó lần lượt cứ từng tốp thanh thiếu niên với những chiếc xe đời mới, mắc tiền như Spacy 125, Dream II, Suzuki Viva v.v... đều chưa hay biết đang lọt vào tròng, ngang nhiên bước vào nhà “hít”, ngay cả nhân dân xung quanh cũng không hề hay biết. Chỉ có điều người vào thì có những chẳng có người ra! Tất cả đều bị CA giữ lại để đảm bảo bí mật đến phút chót nhằm hốt cho... trợn ố, trợn gói.

Các chiến sĩ CA quận Phú Nhuận và bọn hút cùng sống chung với nhau trong căn nhà “hít” đó suốt đêm 6-3 và kéo dài cho đến 12 giờ ngày 7-3. Chung cuộc 90 đối tượng bị bắt giữ (trong đó có 2 tên đầu sỏ buôn bán và tổ chức).

Cùng thời gian, cũng trên địa bàn phường 11, quận Phú Nhuận, một “chi nhánh” của tổ chức này cũng bị CA quận xóa sổ, thêm 6 đối tượng bị bắt tại trận (trong đó có 2 tên buôn bán, tổ chức hít).

Thượng tá Huỳnh Phương Dũng cho biết thêm: “Đêm 6-3, chúng tôi phải huy động thêm lực lượng dân phòng. Lúc này một số bà con xung quanh biết được tình hình, họ đã tình nguyện thức trắng đêm để giúp sức, canh chừng, phụ bắt đối tượng với CA”.

Như vậy, trong vòng 24 giờ, 96 đối tượng trong đó có 4 kẻ cầm đầu, buôn bán heroin bị gom bắt cùng với 50 gram heroin chưa kịp chia “tép”, và dụng cụ chia, ống hút, 9 điện thoại di động, 3 máy nhắn tin và gần 100 triệu đồng.

Chủ chứa N.T. Lan Hương và những con nghiện trẻ với phương tiện đi lại đắt tiền

Các con nghiện, chủ chứa là ai?

Theo lời khai của Nguyễn Thị Lan Hương, sinh năm 1975, tại Hải Phòng thì căn nhà trong hẻm 476 đường Huỳnh Văn Bánh, phường 14, quận Phú Nhuận là nơi mà Hương cùng với người yêu là Nguyễn Việt Hùng, sinh năm 1971, thường trú tại Hà Nội, thuê để ở và làm địa điểm giao nhận heroin và phân phối, tổ chức cho con nghiện đến hít. Còn hai tên Nguyễn Minh Sơn,

sinh năm 1972, thường trú tại Hải Phòng và tên Nguyễn Thế Tuấn, sinh năm 1961, thường trú tại Hà Nội, có nhiệm vụ vận chuyển heroin vào TP.HCM để cung cấp cho ổ của Lan Hương. Sơn và Tuấn cũng thuê một căn nhà riêng ở phường 11, quận Phú Nhuận để trú chân và kinh doanh hút hít như Hương, Hùng.

Tại trụ sở CA quận, tên Sơn, trong con “vã thuốc” (lên con nghiện) đã thú nhận: “Trước kia chúng em thuê một căn nhà ở quận Tân Bình, và chỉ mới chuyển về đây được 10 ngày thì bị bắt”. Cứ một tháng chúng lại thay đổi địa điểm một lần để tránh mọi sự theo dõi...

92 con nghiện còn lại có 50% trong độ tuổi từ 15 đến 25, trong đó có 11 nữ. 18/92 người là học sinh, sinh viên. Theo lời khai ban đầu, chúng học các trường: Marie Curie, Hàn Thuyên, Bỏ túc văn hóa (BTVH) quận 10, quận 3, ĐHSP Kỹ thuật Thủ Đức, ĐH Văn Lang, ĐH Mở - Bán công, ĐH Bưu chính Viễn thông, ĐH Kinh tế... Ngoài ra, còn 4 cán bộ, công nhân viên đang làm việc, số còn lại đều bỏ học giữa chừng.

Con em gia đình công chức, bộ đội, giáo viên chiếm trên 50%, còn lại là gia đình buôn bán, hành nghề tự do...

Vẫn là... ban đầu hít ké

Chúng tôi đặt câu hỏi với Lê Văn P. sinh năm 1978, sinh viên năm thứ nhất khoa Đông Nam Á, ĐH Mở - Bán công và P. thú nhận ngay không úp mở: “Mới” chơi heroin khoảng một tháng nay. Lúc đầu do bạn bè rủ rê cho hít “ké” miễn phí. Khi đã nghiện rồi, mỗi ngày phải hít hết 1 tép giá 50 ngàn đồng.

Mỗi lần “hít” P. thường đi chung một nhóm 5 - 6 người với nhau. Hít xong đi uống cà phê, hoặc chạy tà tà dạo chơi trên đường phố cho... đã. Nhiều con nghiện khi chúng tôi phỏng vấn đều tìm cách chối quanh co: Không hít, không nghiện, chỉ đi chung với bạn hoặc mới hít vài tuần trở lại đây, chỉ khi bị vạ mới chịu khai thật như trường hợp một học sinh lớp 12 BTVH quận 10. Hít heroin từ tháng 11-1996. Đã có lần cha mẹ phát hiện, nhưng đã “lỡ” chơi rồi không bỏ được. Mỗi ngày phải hít 6 - 7 bi (một tép) mới đủ.

- Đang đi học, tiền đâu em hít?

- Mỗi ngày bố mẹ cho 30.000 đồng “xài vặt”. Nếu thiếu tiền thì vay đỡ rồi... tìm cách trả sau (!!)

Chúng tôi đặc biệt chú ý tới B.V.K. mới 15 tuổi, dáng vẻ trắng trẻo, đẹp trai, rất u là ngây thơ. Em cho biết... Bỏ học tụ tập với các “đàn anh” đi chơi. Lúc đầu được rủ rê hít miễn phí, sau đó phải gom tiền chung với “đàn anh” mới được hít. Mỗi ngày phải hít một lần, hết một tép (khoảng 7 - 8 bi). Thế nhưng K. lại lý sự: “Em hít chơi cho biết chứ đâu có phải dân nghiện!!!”.

Những gương mặt tội nghiệp cố cúi đầu né tránh ống kính máy ảnh, đột ngột ngẩng lên đồng loạt nhìn về phía phòng làm việc của đội CSHS CA quận, nơi đó là một cảnh tượng nhốn nháo đang diễn ra: Một cô gái trẻ mặt xanh như tàu lá vừa khụy xuống.

- Nó thiếu thuốc đó.

- Cho nó một “bi” đi, nếu không nó đứng tim bây giờ.

Các đồng chí CA hơi bất ngờ, đỡ cô gái, dùng khăn ướt lau mặt và mang cà phê sữa đến. Vô hiệu! Cô không uống, chỉ thều thào: “Cho đi mà, cho tôi xin... Tôi bị đau tim thật đó!”.

Một cuộc hội ý diễn ra chớp nhoáng, các chiến sĩ CA đành lấy một tép nhỏ heroin tang vật đưa cho cô gái. Cô đòi tiếp giấy bạc, ống hút, mà phải là giấy bạc chewing-gum cô mới chịu.

Đó là “trùm” Nguyễn Thị Lan Hương mà chúng tôi đã nhắc đến ở phần trên. Sau khi “phê” xong, Lan Hương tỉnh táo trở lại và bắt đầu khai: “Tôi cao 1,68 mét, nặng 64 kg, bạn bè đã từng khuyên tôi nên chọn nghề người mẫu thời trang. Thế mà chỉ sau 3 tháng hút heroin tôi chỉ còn 45 kg. Lỡ rồi biết làm sao???”

(Báo NLD số 360 ra ngày 8-3-1997)

VỤ 96 CON NGHIỆN TRẺ

Đã đánh động dư luận và nhiều gia đình

- “Tôi không hiểu con tôi”!!!
- Ổ hít này phải có tới vài trăm khách hàng
- Chủ căn nhà 476/39 nay ở đâu?

8 giờ sáng ngày 11-3, chúng tôi trở lại trụ sở công an (CA) quận Phú Nhuận, TP.HCM, nơi cách đây 4 ngày phá được ổ buôn bán, hít heroin với 96 con nghiện.

Tập nập người đến “xin xe”, xin danh sách con nghiện....

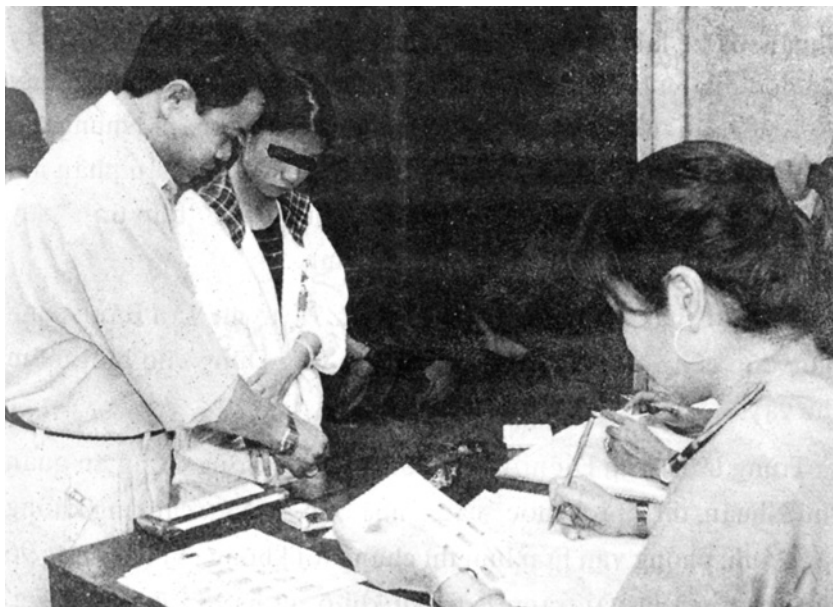
Không khí ở đây vẫn còn “tấp nập”. Ngoài các phóng viên báo chí tới săn tin, còn cha mẹ của các “cậu ấm, cô chiêu” đến để “xin xe” của con mình đang bị tạm giữ. Những chiếc Dream II, Spacy, Viva, Cosmo đắt tiền... Các trường đại học, trung học cũng cử giáo viên, cán bộ đến xác minh và “xin” danh sách những học sinh của trường mình tham gia vào vụ “hít” này.

Ông T.V.H. là cha của T.T.D, trên tay cầm xấp giấy tờ: Hộ khẩu, giấy đăng ký xe, CMND và đơn có xác nhận của chính quyền địa phương, rụt rè bước vào phòng làm việc của đội CSHS. Mái tóc đã hoa râm, khuôn mặt thiếu náo. Mặc dù, ông mang kính, chúng tôi vẫn nhìn thấy nước mắt ông đang lưng tròng.

- Bác có biết con mình nghiện ma túy không? - Chúng tôi hỏi.

- Nghe tin nó bị bắt vì hút heroin, tôi cứ tưởng như trên... trời rớt xuống. Không thể tin được!

Ông vẫn chưa biết thằng con trai út của mình đã thú nhận... “mới” hút có 5 lần (?). Ông kể tiếp: “Tôi 10 tuổi đã phải... tự lập, bươn chải làm thuê kiếm sống. Tôi sợ đám trẻ con bây giờ quá.

Công an Phú Nhuận đang lập hồ sơ các con nghiện trẻ

Ở nhà thì ngoan, tỏ ra nghe lời cha mẹ, nhưng ra khỏi nhà chúng làm gì, đi đâu, khó kiểm soát...”

Chúng tôi gặp hai giáo viên Bùi Thạch Hải và Nguyễn Kiên Cường của trường Lương Thế Vinh, đến xác minh chi tiết về hai học sinh tham gia hít heroin. Cả cô Hải và thầy Cường đều xác nhận: T.H.A và C.B.T đã bỏ học đúng 69 ngày rồi. Trường có điện thoại báo cha mẹ thì mẹ của C.B.T nói dối: “Con bị tai nạn xe”. Trường hỏi địa chỉ gia đình để đến thăm thì mẹ của cậu quý tử này từ chối khéo: “Thôi, sợ phiền các thầy cô” (?)

Cô Hải cho biết thêm: Hai em này học lực kém, ý thức kém. Vậy mà mời gia đình lên để phối hợp giáo dục nhưng chẳng có phụ huynh nào tới!!!

Không chỉ 96 con nghiện, mà phải vài trăm...

Thượng tá Huỳnh Phương Dũng, Trưởng Công an quận Phú Nhuận, đã kể lại cho chúng tôi nghe một vài chi tiết của cuộc vây ráp tụ điểm hít heroin vừa qua: Suốt mấy ngày đêm, anh em mệt đừ, nhiều người nhịn đói để thực hiện công tác khẩn. Nhưng đối với các đối tượng bị gom, công an phải lo đầy đủ khẩu phần ăn, nước uống. Chỉ 96 con nghiện, Ban chỉ huy cũng “bóp trán” suy nghĩ “tiền đâu” để chi vào khoản bánh mì...

Đến hôm nay 11-3, chủ căn nhà 476/39 Huỳnh Văn Bánh cũng chưa đến công an quận để “làm việc”, ông Dũng cho biết thêm như vậy.

Trung tá Huỳnh Điện Ảnh, Phó Chỉ huy trưởng Công an quận Phú Nhuận, thì “trách móc” các... nhà báo: “Nếu các ông không

đăng ảnh, phỏng vấn tùm lum thì chúng tôi không chỉ bắt được 96 đối tượng mà là vài trăm. Bởi sau khi ổ hút này bị niêm phong, ngày hôm sau 8-3 cũng còn trên 50 con nghiện chưa hay biết gì tìm đến để “mua hàng”. Ông khẳng định: Vụ 96 con nghiện này chỉ là một mắt xích trong một đường dây lớn.

Tiếp thị ngọt ngào...“hít chùa”!!!

Theo lời khai của đa số con nghiện, thì lúc đầu bọn chúng được bạn bè rủ rê cho hít thử, hít miễn phí, khi nghiện rồi thì không những phải bỏ tiền ra mua để hít mà còn phải “bao” lại bạn bè.

T.T.D kể lại: Một người bạn tên P. thường đem heroin đến nhà D. rồi rủ nhau ra quán cà phê cho hít. Đến khi hít thấy “đã” thì P. chỉ cho chỗ mua để xài...

Điện thoại di động - phương tiện hiện đại giúp các con nghiện trẻ tìm hàng mọi lúc mọi nơi

P.Y.L sinh năm 1976, nhà ở chung cư Trần Hưng Đạo, tường trình: Cha mẹ ly dị, L. bỏ nhà đi “hoang” rồi cặp bồ, thuê nhà ở riêng. Trên bước đường đi hoang của mình, L. đã gặp và quen với Lan Hương, Hùng và được Lan Hương cho hít thử và mới hít có... 2 tuần. Nhưng Lan Hương không lấy tiền, cho hít... “chùa”.

Các con nghiện L.V.P, L.H.M đều có cùng lời khai: Tên Nguyễn Viết Hùng thường đến các điểm karaoke có nhiều thanh niên tụ tập, dụ các bạn trẻ này hít thử vài lần, sau khi thấy con mồi cắn câu, Hùng rút lui và không quên để lại địa chỉ và mật hiệu giới thiệu các con nghiện đến mua “hàng” khi cần. Cách tiếp thị ngọt ngào của Hùng đã khiến bao nhiêu thanh thiếu niên rơi vào bẫy? Câu trả lời quả là khó... xác định.

Tiếp thị thô bạo: Không “hít” sẽ bị đánh!

Một trường hợp điển hình: N.V.H sinh năm 1976, nhà ở quận 1, TP.HCM là con út trong gia đình, ba mẹ ly dị, không ai để ý chăm sóc, ban đầu thỉnh thoảng đi “bụi” cho vui. Riết rồi bỏ hẳn nhà đi hoang, nhập băng giang hồ. 10 giờ ngày 11-3, tại CA quận Phú Nhuận, N.V.H trả lời phỏng vấn của chúng tôi:

- Em “chơi” ma túy từ bao giờ?
- Lâu rồi không nhớ rõ (?)
- Lần đầu “chơi” như thế nào?
- Bị đàn anh ép hút bồ đề, hút vào ho sặc sụa muốn tắt thở, không chịu nổi. Nhưng đàn anh hăm “nếu không hút sẽ bị đánh”.

Sợ quá phải hút. Sau này nghiện rồi và mỗi ngày phải hút một tép vào cỡ chiều.

Chúng tôi hỏi tiếp: Nghiện rồi em lấy tiền đâu để hút? - Em phải lẩn lộn kiếm tiền. - Bằng cách nào? - Ai nhờ mua bán gì như xe Honda chẳng hạn, em môi giới ăn tiền cò (?) - Em tham gia buôn bán heroin từ khi nào? - Có vài người tới mời rồi để hàng lại cho em bán, cho tiền em hút. Em mới làm việc này khoảng 20 ngày, thường trên đường Giải Phóng, quận Tân Bình.

Nhiều chục cú điện thoại mỗi ngày, tố cáo những ổ hút mới.

Đến nay, 91/96 con nghiện trẻ đã được thả. Đại úy Trần Văn De - đội trưởng đội CSHS CA quận Phú Nhuận - giải thích thêm: Sau khi sàng lọc, chúng tôi yêu cầu đối tượng cam kết, gia đình bảo lãnh có chứng thực của địa phương, chúng tôi đã cho ra về, giao cho gia đình, địa phương quản lý. Ngoài ra các đối tượng phải chịu xử phạt hành chính theo Nghị định 49 từ 100.000 - 500.000 đồng, tùy trường hợp.

Đại úy Trần Văn De phấn khởi báo thêm: Phá ổ heroin này đã thật sự đánh động dư luận và sự quan tâm của nhiều gia đình. Mấy ngày nay, ngày nào chúng tôi cũng nhận được hàng chục cú điện thoại của nhân dân các khu phố trong quận, hễ thấy hiện tượng khả nghi là họ báo liền, kể cả viết thư tay.

Đây là một thắng lợi lớn trên mặt trận ngăn ngừa và phòng chống ma túy - đại úy De kết luận.

(Số 362 ra ngày 12-3-1997)

Ma túy đang “bao vây” thanh, thiếu niên

Tất cả 17 con nghiện đều còn rất trẻ, lớn nhất 28 tuổi, nhỏ nhất 17 tuổi • Có 3 con nghiện là sinh viên và 4 con nghiện đã từng bị bắt giữ ngày 7-3 vừa qua trong vụ “96 con nghiện trẻ” ở quận Phú Nhuận

Sau nhiều ngày theo dõi, Phạm Văn Hòa, đội viên dân phòng khu phố 2, phường 2 Q. Bình Thạnh, TP.HCM phát hiện thường xuyên có hàng chục thanh niên đi xe gắn máy đời mới ra vào khu nhà 148 đường Vũ Tùng, có nhiều dấu hiệu khả nghi. Anh Hòa liền báo công an phường. Nhận được tin, Thượng úy Đàm Diệu, Trưởng CA phường 2, Q. Bình Thạnh, trực tiếp chỉ huy 5 chiến sĩ CA phường và 5 đội viên dân phòng bí mật áp sát khu nhà, leo tường rào nhảy vào. Thật bất ngờ, trong nhà có gần 20 nam, nữ thanh niên đang nằm, ngồi vạ vật trong trạng thái “phê”.

Lò mổ heo trở thành “lò... sát nhân”

Khu nhà 148 Vũ Tùng, nằm cuối đường, cách chợ Bà Chiểu khoảng 1km, nguyên là lò mổ heo của Công ty Vissan, đã ngưng

hoạt động từ lâu và đã bàn giao cho một đơn vị khác quản lý, chỉ còn lại một vài nhân viên bảo vệ canh giữ.

Khu nhà tọa lạc trên một khu đất rộng khoảng 500 m², bên phải có mấy dãy nhà trông có vẻ hoang phế. Thượng úy Lâm Thanh Toàn, Phó Công an phường 2, Q. Bình Thạnh, cho biết: Bảo vệ khu nhà 148 này là Nguyễn Thanh Hải, sinh năm 1969 (lớn tuổi nhất trong số 17 con nghiện). Theo lời khai của các con nghiện và lời thú nhận của Hải khi bị bắt, thì Hải thường sử dụng nơi đây làm nơi tụ tập hít heroin. Mỗi ngày có khoảng trên dưới 20 thanh niên thường xuyên đến để... phê. Hải đã biến “lò mổ heo” hoang phế này - theo như lời nói mỉa mai của bác đập xích lô ở khu vực - thành “lò sát nhân”.

Nghiện rồi khó bỏ

Đại úy Trần Minh Thường, đội trưởng Đội CSĐT Công an quận Bình Thạnh, cho biết: Tất cả 17 con nghiện, tuổi từ 17 đến 27, trong đó có 5 nữ, 4 đối tượng đã từng bị bắt giữ ngày 7-3 trong vụ “96 con nghiện trẻ” ở quận Phú Nhuận, 3 đối tượng là sinh viên. Hầu hết số con nghiện ngày đều là con em gia đình khá giả, có một số là con em gia đình cán bộ. “CA đã tạm giữ 13 đối tượng - đại úy Thường nói - cùng 8 xe gắn máy, 2 điện thoại di động, 1 máy nhắn tin, 600 USD, 1.235.000 đồng cùng 9 cục heroin, 2 máy ảnh và một số dụng cụ hít, chích. Cảnh cáo, phạt vi phạm hành chính 4 đối tượng. Số còn lại giao về cho gia đình và địa phương quản lý, giáo dục”.

Các con nghiện mà chúng tôi tiếp xúc tại trại giam CA Bình Thạnh như: Quang, Việt, Thanh Châu, Tuấn Hùng, Bá Trí, Ngọc

Tiên, Hòa, Ngọc Trang... đều thừa nhận đã “chơi” heroin từ nhiều tháng nay và thường tụ tập về lò heo ở 148 Vũ Tùng, gom tiền đưa cho Hải, Việt, Linh (Di) đi mua về hít chung. Nguyễn Minh Quang, học sinh trường Công nhân Kỹ thuật 4, cho biết: Đã “chơi” heroin từ nhiều tháng nay, mỗi lần hít 5 đến 6 “bi”. “Quang lấy tiền đâu để mua heroin hít mỗi ngày?” - chúng tôi hỏi. - “Vay bạn, xin mẹ”. “Là sinh viên có biết tác hại của ma túy không?”. “Có, không những cho bản thân mà còn cho cả xã hội nữa!”. “Biết vậy sao còn hít?”. “Nghiện rồi bỏ không được”. Và Quang đã thú nhận đã từng bị bắt trong vụ “96 con nghiện trẻ” ở quận Phú Nhuận nhưng được gia đình bảo lãnh nên CA cho về.

Mua heroin: Phải biết mặt hiệu

Chúng tôi... được gặp lại 4 gương mặt đã bị bắt trong vụ “96 con nghiện trẻ” ở Phú Nhuận. Vẫn nét mặt bơ phờ đến ngây dại vì đang... “vã” thuốc, tất cả đều cúi mặt né tránh khi chúng tôi đưa máy ảnh lên chụp. Chỉ riêng Nguyễn Thị Mỹ Linh thì... khóc sụt sùi. Cô kể:

- Trưa hôm qua (7-5), chúng tôi 16 người, đi 8 xe gắn máy đến chỗ anh Hải để hít và bàn chuyện cả bọn đi chơi Đà Lạt. Mọi người đề nghị mua ít “hàng” mang theo chơi cho... đỡ lạnh. Tôi được giao nhiệm vụ đi mua hàng”. Gọi số điện thoại 080900097 thì gặp người tên là Long. Họ yêu cầu tôi cho biết đi xe biển số gì, ra cây xăng ngã tư Trần Hưng Đạo - Nguyễn Biểu, sẽ có người ra đón và đưa hàng và chỉ được đi một mình thôi. Trước khi đến điểm hẹn, tôi cùng Hùng ra

*Nguyễn Thị Mỹ
Linh (tự Di) tại trại
tạm giam Công an
Bình Thạnh*

*Ảnh chụp lúc 9h
ngày 8-5-1997*

bến Bạch Đằng ghé tủ thuốc có dán chữ Marlboro và nói “bán cho mấy cái”. Đúng mặt hiệu, người bán đưa hàng. Mua ở đây 2 cục, tôi cùng Hùng đến chỗ hẹn. Bỏ Hùng ở chỗ điện thoại công cộng, mình tôi đến cây xăng thì có người rà xe ngang nói: “Đi theo người chạy xe trước”. Tôi chạy theo đến đường Trần Bình Trọng, người này dừng lại, đưa tôi 7 cục heroin với giá 300.000 đồng.

Tôi đã mất đứa con... vô cùng yêu quý

Đó là lời của một người cha mà chúng tôi gặp lúc 10 giờ sáng 8-5 ở CA, quận Bình Thạnh, khi ông này lên làm đơn và nộp phạt 100.000 đồng để bảo lãnh con gái về. Ông đau khổ kể: “Nó là đứa con gái đầu lòng, 21 tuổi, là sinh viên. Cháu học rất giỏi. Khi cháu học lớp 10, chúng tôi phát hiện cháu chơi với một số bạn gái có biểu hiện xấu, như hút thuốc lá, chúng tôi xin chuyển trường cho cháu, để tách ra. Không ngờ cháu vẫn bị đám bạn xấu rủ rê. Cháu cứ một mực nói là chưa nghiện, chỉ hít cho vui. Tôi không tin. Vợ chồng tôi thương yêu cháu lắm, lo cho ăn học đầy đủ”. Ngừng một lát như để nuốt đi sự ghen ngào, ông nói tiếp: “Đau quá, tôi đã mất đứa con gái mà chúng tôi hết mực thương yêu. Nay cháu nghiện rồi, bắt buộc tôi phải đem gởi cháu đi cai nghiện. Đứt từng khúc ruột đó, nhưng phải chịu, để cứu lấy con mình”.

Ngược lại với người cha trên, một số người thân của các con nghiện khác khi gặp chúng tôi đã cố tình lẩn tránh.

(Số 397 ra ngày 9-5-1997)

CON EM NGHIỆN HEROIN

Lỗi của cha mẹ!

Có lẽ vấn đề phải được đặt ra ở mức độ như vậy thì công cuộc phòng chống ma túy mới đạt được bước chuyển mới ● 50% người sử dụng heroin có tuổi từ 12 đến 20 và 80% không biết gì về hậu quả...

“Ước gì con tôi cũng ngoan, chịu khó học hành như con người khác, đừng chơi bời nghiện ngập, điều đó quý hơn vàng...”. Một phụ huynh đã than như vậy khi đến cơ quan công an báo lãnh con - tham gia một nhóm hít heroin - về giáo dục.

Điều ước không thể thay cho hành động và trách nhiệm.

Đi hoang, tụ tập hít heroin rồi... trộm cướp

Vào lúc 2 giờ sáng ngày 25-2, CA quận Bình Thạnh, TP.HCM đã ập vào một căn nhà trên đường Xô Viết Nghệ Tĩnh, P.25, quận Bình Thạnh bắt quả tang 10 thanh thiếu niên đang tụ tập hít heroin. Người lớn tuổi nhất trong nhóm này là Nguyễn Anh Minh Trang, sinh năm 1974, còn lại đều là thiếu niên 15-17 tuổi.

Nguyễn Huỳnh Phú, một thành viên trong nhóm cho biết bọn chúng thường gom tiền đến nhà “Bố già” (biệt danh dân “hít” đặt cho người chuyên bán lẻ heroin) ở khu vực Lăng Cha Cả mua heroin. Giá một cục là 50 ngàn đồng, sau đó đem về tán nhỏ, dùng giấy bạc kẹo chewing gum cuộn lại, hơ lửa nóng cho tới khi bốc khói, rồi dùng một tờ giấy bạc, cuộn thành cái ống để hít, cứ thế chuyền tay nhau để thưởng thức... cái chất trắng này. Theo thượng tá Phan Thành Tiệp, Phó chỉ huy trưởng CA quận Bình Thạnh, đám thanh niên này bỏ nhà đi hoang, tụ tập về đây thuê nhà ở, sử dụng heroin. Tuy bọn này chưa gây án, song kiểm tra nơi ở của chúng, CA đã phát hiện có một cây mã tấu. Bọn chúng khai là của... bạn bè gởi. Ông Tiệp cho biết thêm: Chỉ từ đầu năm đến nay trên địa bàn quận Bình Thạnh đã phát hiện, ngăn chặn gần chục vụ mua bán, vận chuyển và sử dụng heroin. Ngày 23-2 vừa qua, Phòng CSHS CA TP.HCM cũng đã bắt 13 thanh thiếu niên tụ tập ở một căn nhà thuê trên đường Cộng Hòa, Q. Tân Bình để hít heroin. Đa số là học sinh.

Một cán bộ CA Tân Bình cho biết: Năm 1996, Tân Bình đã phát hiện hơn 10 vụ tàng trữ, mua bán, sử dụng ma túy chủ yếu là heroin. Từ đầu năm 1997 đến nay phát hiện được 6 vụ.

Heroin gắn liền với tội ác

Những nhóm thanh thiếu niên trên thường khai “mới thử hít vài lần” và chưa phạm tội trộm cắp, cướp giật... Nhưng theo ông Tiệp: Nếu không ngăn chặn sớm, khi đám trẻ này đã sa chân vào nghiện ngập không có tiền để “phê” thì sẽ đi đến trộm cắp, cướp

giật. Thử điếm qua một số băng cướp giật đủ để minh chứng cho điều nhận định trên.

Ngày 4-1-97, CA phường 15, quận Bình Thạnh, TP.HCM bắt băng trộm, cướp 7 tên, thu 3 xe Dream, bọn này đều hít heroin. Ngày 20-1, CA phường 17, quận Bình Thạnh bắt băng cướp giật 6 tên. Bọn chúng đều khai nhận để có tiền “hít” chúng phải đi cướp giật.

Vào tháng 10-1996, CA Tân Bình đã bắt băng cướp khét tiếng Phương “mất ma”, hầu hết bọn chúng đều ghiền heroin. Theo một chiến sĩ Phòng CSHS CA TP.HCM, hầu hết bọn cướp giật khi bị bắt đều khai nhận có sử dụng chất kích thích như: bồ đà, thuốc kích thích, heroin.

Một tội phạm buôn bán ma túy - Bạn nghĩ gì khi đó chính là con em bạn?

“Trách nhiệm không phải của riêng ai!”

Đó là lời nhắn nhủ của đại tá Thân Thành Huyện, Phó Giám đốc CA TP.HCM. Ông nói thêm: Ma túy là “ngành” kinh doanh siêu lợi nhuận do vậy có đủ mọi thành phần tham gia, cấu kết với nhau, muốn đấu tranh chống “tệ nạn” này đạt được kết quả, đòi hỏi phải có sự phối hợp của toàn xã hội.

- Lực lượng công an đã và đang làm gì để góp phần đẩy lùi, ngăn chặn tệ nạn này?

- Chúng tôi đấu tranh rất kiên quyết để trấn áp bọn buôn bán ma túy, đồng thời phối hợp với các ngành để tuyên truyền vận động mọi tầng lớp xã hội thấy được tác hại của ma túy. Đặc biệt là trong giới trẻ, học sinh. Bỏ qua điều tra của chúng tôi ở Trung tâm Phòng chống ma túy TP.HCM, 50% số người sử dụng heroin ở lứa tuổi từ 12 đến 20. Trong số này, trên 80% không hiểu biết gì về tác hại của ma túy.

- Nhưng cuộc đấu tranh trong thời gian vừa qua vẫn chưa được các ngành quan tâm đúng mức, sự phối hợp giữa gia đình và xã hội cũng chưa cụ thể, chưa đồng bộ, chưa đi vào chiều sâu. Gia đình là yếu tố quan trọng trong việc kiểm soát, phát hiện kịp thời và giáo dục con em mình. Các em sa chân vào con đường hư hỏng này, nguyên nhân chủ yếu từ sự thả lỏng, thiếu quan tâm chăm sóc của gia đình, hoặc được cưng chiều quá mức. Do đó, trước hết các bậc phụ huynh hãy tự bảo vệ lấy con em mình.

Cách nhận biết người nghiện ma túy:

Ma túy là tên gọi chung của các chất gây nghiện như: thuốc phiện, heroin, cocain và các chất tổng hợp có tác dụng tương tự morphin được gọi là Opioid v.v...

Theo các nhà chuyên môn người nghiện ma túy có các hành vi, giờ giấc, sinh hoạt v.v... khác thường. Cụ thể như: thức khuya hơn, dậy trễ, thường xuyên ngủ vào ban ngày. Quy luật đi lại cũng khác thường, bởi đến giờ đến “cũ” bắt buộc phải đi tìm chỗ hút, chích. Né tránh người thân thích, ở một mình trong phòng, chỉ giao du với người “cùng hội, cùng thuyền”, luôn có cảm giác lo lắng, bồn chồn, hồi hoảng, hay ngáp, môi thâm dần, lờ đờ, ăn uống thất thường, sợ nước, và đặc biệt nhu cầu sử dụng tiền tăng liên tục v.v...

Các bậc phụ huynh có nghi vấn con mình nghiện ma túy có thể tự kiểm tra bằng cách thường xuyên hơn theo dõi việc đi học và học lực của con em mình. Kiểm tra phòng học, nơi ăn ở, cặp sách, quần áo hoặc thư từ và kiểm soát con mình ở nhà nguyên một ngày hay tốt hơn bố trí đưa con em mình đi chơi xa vài ngày một cách bất ngờ, không thông báo trước, để dò xét thái độ phản ứng. Nếu các em đã nghiện sẽ phản ứng dữ dội hoặc tìm cách nói dối để ra khỏi nhà trong chốc lát để mua “thuốc” mang theo...

(Số 358 ra ngày 5-3-1997)

Tiếp viên hàng không đang là đối tượng để bọn tội phạm lợi dụng?

Có những tiếp viên vận chuyển heroin, vàng, nữ trang, ngoại tệ trái phép với số lượng lớn

Từ những vụ điển hình

Làm thủ tục cho chuyến bay của Hãng Hàng không Quốc gia - Vietnam Airlines số hiệu VN939 từ Hàn Quốc đi Tân Sơn Nhất ngày 18-8, hải quan Hàn Quốc đã phát hiện hai nữ tiếp viên của Vietnam Airlines là Nguyễn Lan Anh và Nguyễn Giang Hằng mang trên 70.000 USD không khai báo. Hải quan Hàn Quốc đã lập biên bản tạm giữ số ngoại tệ nói trên, cùng hộ chiếu của hai tiếp viên để xử lý.

Cho đến 10 giờ sáng ngày 28-8, theo ông Nguyễn Quang Đệ, đoàn trưởng đoàn tiếp viên Vietnam Airlines: Hai tiếp viên Lan Anh và Giang Hằng vẫn chưa được trở về nước. Theo báo cáo của đại diện Vietnam Airlines tại Hàn Quốc, thì hai tiếp viên nói trên không bị giam giữ, mà vẫn ở khách sạn tại Seoul và vẫn được đi

lại tự do, chờ xử lý của Hải quan Hàn Quốc về hành vi chuyển ngân lậu. Chúng tôi được biết thêm, Nguyễn Lan Anh sinh ngày 3-12-1971 là tiếp viên hàng không khóa 10, công tác tại đoàn tiếp viên từ 1-8-1992. Nguyễn Giang Hằng sinh 19-4-1975, là tiếp viên hàng không khóa 22, công tác tại đoàn tiếp viên từ ngày 1-4-1996.

Trước đó, trên chuyến bay ngày 17-6-97 từ TP.HCM đi Úc, nữ tiếp viên Lê Trang Đoàn đã bị Hải quan Úc phát hiện và bắt giữ vì đem theo một chai rượu Remy Martin loại một lít trong đó có hòa tan 800gr heroin. Theo lời khai của Trang Đoàn với Hải quan và cảnh sát Úc: Chai rượu chứa heroin này, Trang Đoàn mang giấu cho một người đàn ông thông qua sự giới thiệu của một đồng nghiệp tên là Thu Hương và tới Úc gọi điện thoại sẽ có người đến nhận... Hiện nay, Trang Đoàn vẫn đang bị giam giữ tại Úc, chờ ngày hầu tòa.

Cũng cách đây mấy tháng, Hải quan sân bay Tân Sơn Nhất phát hiện hai nữ tiếp viên Vietnam Airlines vận chuyển vàng nữ trang trái phép vào bằng cách bó vào đùi, trị giá tổng cộng lên đến trên 100 triệu đồng.

Đâu là nguyên nhân?

Đó là câu hỏi nhiều người đặt ra khi mà liên tục có các vụ tiếp viên hàng không Việt Nam đã vi phạm pháp luật một cách nghiêm trọng. Chúng tôi đã trao đổi với ông Nguyễn Quang Đệ sáng ngày 28-8-97. Ông Đệ cho biết: Hiện đoàn tiếp viên Vietnam Airlines có trên 700 tiếp viên, trong đó trên 80% là nữ. Nhưng so với nhiệm

vụ vẫn còn thiếu hụt khoảng 15%. Theo kế hoạch phát triển của Vietnam Airlines thì năm 2000, đoàn tiếp viên phải có một đội ngũ từ 1.000 đến 1.200 tiếp viên.

Hiện nay thu nhập bình quân hàng tháng của tiếp viên là khoảng 5 đến 6 triệu đồng/tháng/người. So với các hãng hàng không các nước trong khu vực, mức thu nhập này không thấp hơn. Bởi lẽ các hãng nước ngoài trả lương cao, nhưng họ đã tính hết vào lương kể cả tiền ăn, ở, sinh hoạt phí đắt đỏ. Còn chúng ta ngoài lương được lĩnh, còn có tiền bồi dưỡng bay. Tiền đi lại, ở khách sạn khi bay quốc tế vẫn còn được bao cấp.

Vậy theo ông đâu là nguyên nhân xảy ra liên tiếp các vụ tiếp viên của hãng bị phát hiện cả ở trong nước và nước ngoài có liên quan đến buôn lậu, vận chuyển hàng cấm?

- Về tuyển dụng, chúng tôi không chỉ chú ý đến trình độ, ngoại hình mà ngay cả lý lịch cũng được chú ý. Hơn nữa, mỗi tiếp viên sau khi tuyển dụng, chúng tôi đều gửi hồ sơ qua cơ quan công an để nhờ xác nhận “có đủ tiêu chuẩn” hay không về lý lịch, bản thân người đó. Nếu cơ quan công an trả lời không đủ, thì chúng tôi cũng phải loại ngay.

Còn vì sao gần đây xảy ra những vụ tiếp viên vi phạm pháp luật. Theo chúng tôi có 3 nguyên nhân: Thứ nhất vì tiền, vì kinh tế, tiếp viên đã nhận mang hàng, quà do người khác để lấy “hoa hồng”. Thứ hai, vì cả nể, có quen biết, có quan hệ thân thuộc, giúp đỡ nhau. Thứ ba, vì bị kẻ xấu lợi dụng, lường gạt.

Con sâu làm rầu nồi canh

Vậy đoàn đã có biện pháp gì để ngăn chặn tình trạng tiếp viên buôn lậu, hoặc tiếp tay cho buôn lậu?

- Đã từ lâu chúng tôi, ngoài việc buộc các tiếp viên phải tuân thủ nội quy, quy định của đoàn về kỷ luật lao động, còn phải tuân thủ ba vấn đề nghiêm ngặt, đó là: Không được mang hàng lậu, hàng quốc cấm. Không mang hàng hóa có tính chất buôn bán và nếu có ai gởi quà, thư từ phải biết rõ đó là quà gì, nếu là quà bình thường thì mới được chuyển hộ.

Ngoài ra, khi tiếp viên ra nước ngoài, cho phép tiếp viên trưởng phối hợp với đại diện của hãng ở nước ngoài, kiểm tra hành lý trước khi lên máy bay. Tuyệt đối không cho tiếp viên mang hàng hóa với tính chất buôn bán. Thời gian lưu lại ở nước ngoài, khi có việc đi ra khỏi khách sạn, buộc phải xin phép và phải đi hai người.

Từ đầu năm đến nay, có bao nhiêu tiếp viên vi phạm nội quy, đã bị xử lý kỷ luật, thưa ông?

- Có nhiều hình thức kỷ luật, như đi muộn, bỏ bay cũng chịu kỷ luật. Nếu tính kỷ luật nặng phải “cắt” bay thì khoảng 10 trường hợp.

Ông có cho rằng, tiếp viên hàng không của Việt Nam đang là đối tượng dễ bị buôn lậu, tội phạm quốc tế lợi dụng?

- Qua một vài vụ xảy ra gần đây, buộc những người có trách nhiệm quản lý như chúng tôi phải đặt tới khả năng đó. Song tôi xin nói, đó chỉ là một vài trường hợp cá biệt, còn đại đa số tiếp

viên vẫn tuân thủ đầy đủ những nội quy, quy định, đã và đang làm việc, phấn đấu rất tốt. Những vụ vi phạm vừa qua chỉ là “con sâu làm rầu nồi canh”.

(Số 458 ra ngày 29-8-1997)

Đến hôm nay thì đã rõ vụ tiếp viên Lê Trang Đoàn, bị lưu giữ tại Úc tròn 10 tháng để cơ quan An ninh Úc điều tra làm rõ sự việc. Ngày 15-5-1998 vừa qua tại Melbourne, Tòa án Victoria đã xét xử công khai và tuyên bố: Lê Trang Đoàn vô tội, vì không cố tình vận chuyển heroin vào Úc mà chỉ bị bọn xấu lợi dụng, lừa gạt. Ngay sau đó Trang Đoàn được tha và ngày hôm sau 16-5-1998 cô đã về nước và tiếp tục công tác ở Đoàn tiếp viên Vietnam Airlines.

XỬ PHÚC THẨM VỤ ÁN MA TÚY XUYỀN QUỐC GIA, NGÀY THỨ 1

Vũ Xuân Trường đã tỏ ra... sợ chết

- Vũ Xuân Trường: “Tội của tôi đáng tử hình, tôi xin được hưởng một phần tính nhân đạo của pháp luật Nhà nước”.

Sáng 24-6, phiên tòa xét xử phúc thẩm vụ án ma túy xuyên quốc gia đã khai mạc tại phòng xử lớn, lầu 1, trụ sở Tòa án nhân dân tối cao (TANDTC), số 48 Lý Thường Kiệt, Hà Nội. Hội đồng Xét xử (HĐXX) gồm có: Ông Đỗ Cao Thắng - Thẩm phán, Phó Chánh tòa phúc thẩm, TANDTC tại Hà Nội làm chủ tọa và hai thẩm phán là Nguyễn Hùng Cường và Chu Văn Vẻ. Thẩm phán dự khuyết: Ông Đặng Xuân Đào. Giữ quyền công tố trước tòa là hai kiểm sát viên cao cấp Viện Kiểm sát nhân dân tối cao: Ông Đào Hữu Đăng và ông Dương Văn Tiếu. Có 16 luật sư, luật gia tham gia bảo vệ quyền lợi hợp pháp cho các bị cáo. 19 bị cáo kháng án, 3 bị cáo không kháng án.

Trước giờ xử án

Chúng tôi có mặt tại cổng TANDTC lúc 6 giờ 45 phút, đã thấy lực lượng công an triển khai bảo vệ phiên tòa rải đều ở các tuyến đường xung quanh. Hàng trăm người đứng tụ tập bên ngoài tòa án để nghe ngóng, theo dõi phiên tòa.

Đúng 7 giờ, đoàn xe chở tù nhân đến. Khi xe giảm tốc độ để quẹo vào cổng tòa án, đám đông trở nên lộn xộn hơn, nhưng cánh tay giơ lên kèm theo những tiếng gọi thất thanh: “Trường ơi, Trường ơi”, “Xe ơi”, “Thằng ơi” v.v...

Đoàn xe lao thẳng vào cổng và rẽ phải chạy ra phía sân sau tòa án. Từ đây các bị cáo vẫn bị còng tay, có CA kè sát hai bên. Văn Vũ Xuân Trường được dẫn lên đầu tiên, hai cảnh sát cặp hai bên, cùng 4-5 cảnh sát “hộ tống” phía sau. Trường hiện nay khác hẳn với Trường của những ngày ở phiên tòa sơ thẩm: trông béo, trắng ra, khỏe mạnh, không còn đáng vẻ suy sụp như chúng ta đã từng thấy ở suốt phiên tòa sơ thẩm.

Trong phòng xét xử lúc này đã có mặt đông đủ các khách mời, thân nhân bị cáo, các phóng viên và các nhân chứng. Chúng tôi thấy có mặt ông Trần Duy Sản, đại tá Cục trưởng Cục CSKT; ông Đặng Văn Sang, đại tá, phó thủ trưởng cơ quan điều tra Bộ Nội vụ. Khi thư ký mới phổ biến xong nội quy phiên tòa thì xảy ra sự cố mất điện. Cả phòng xử án tối thui trong khoảng 3 phút.

Đúng 8 giờ 10 phút, HĐXX bước ra. Sau 1 tiếng 5 phút tiến hành các thủ tục cần thiết, tòa chuyển sang phần thẩm vấn công khai, ngay lúc đó vài luật sư giơ tay xin phát biểu. Luật sư Trần Hoàng

Anh - một luật sư trẻ nhất (26 tuổi) thuộc Đoàn luật sư Hà Tây (bảo vệ quyền lợi cho Vũ Phong Mã) - phát biểu: “Sau khi án sơ thẩm tuyên, phần dân sự có thu một số tài sản của một số bị cáo. Thực tế tài sản đó là của chung vợ chồng. Do đó “người vợ hoặc người chồng của bị cáo” trở thành người có “quyền lợi và nghĩa vụ liên quan”. Căn cứ điều 42 Bộ Luật Tố tụng hình sự, họ có quyền tham gia phiên tòa, có quyền kháng cáo những phần liên quan đến họ. Tôi đề nghị HĐXX tiến hành các thủ tục tố tụng cho họ”.

Chủ tọa phiên tòa, ông Đỗ Cao Thắng: “Tòa sẽ lưu ý điều đó”. Sau đó chủ tọa phiên tòa đọc nhận định vụ án của tòa sơ thẩm... Tiếp đó, chủ tọa phiên tòa đã lần lượt điểm lại các vụ “bắt giữ 5,1 kg heroin tại nhà Vũ Xuân Trường và vụ buôn lậu 8,5 cặp heroin”, “vụ buôn lậu bán 60 cặp heroin”, “vụ chiếm đoạt 25,5 cặp heroin”... và hành vi vi phạm tội cụ thể với từng bị cáo trong đường dây ma túy này như: Tạ Thị Hiến, Lại Thị Ngán, Nguyễn Thị Hoa... và hành vi tiếp tay cho bọn tội phạm buôn bán ma túy tại cửa khẩu biên phòng Tây Trang như Bùi Danh Ca, Trần Ngọc Dương, Nguyễn Trọng Thắng; cũng như hành vi làm sai lệch vụ án và vi phạm việc niêm phong, kê biên tài sản của các bị cáo Vũ Bản, Lê Văn Quân v.v....

Đúng 10 giờ, phiên tòa tạm nghỉ giải lao. 10 giờ 15 phút phiên tòa tiếp tục làm việc. Vũ Xuân Trường được gọi thẩm vấn đầu tiên.

“Bổn cũ soạn lại” - Quanh co chối tội

Chủ tọa Đỗ Cao Thắng hỏi: “Ngày 6-5-97, anh có đơn kháng án, cho rằng tòa sơ thẩm đánh giá anh là vai trò chính trong đường

dây ma túy, anh cho là nặng. Anh có gì thay đổi khác với đơn kháng án?”

Trường trả lời nhưng chỉ nói về hình phạt đối với vợ và em. Buộc chủ tọa phải nhắc lại câu hỏi lần thứ hai, lúc này Trường nói: “Tôi xin bổ sung tòa xem xét về trách nhiệm dân sự. Nhà, tiền cho con cái tôi và thứ hai là xem xét mức án cho vợ và em trai tôi”.

Những giọt nước mắt muộn màng của Vũ Xuân Trường tại phiên tòa phúc thẩm

- Căn cứ vào đâu anh xin giảm hình phạt và xin xem xét lại tài sản của anh? - Chủ tọa hỏi tiếp.

- Tòa sơ thẩm tuyên án tôi tử hình. Sự thật thì... đúng theo pháp luật. Nhưng pháp luật của Nhà nước có tính nhân đạo, tôi chỉ mong nhận, hưởng được phần nào sự nhân đạo ấy (còn nhớ ở phiên tòa

sơ thẩm, chính Trường đã đề nghị tòa cho thi hành ngay án tử hình sơ thẩm, chính Trường đã đề nghị tòa cho thi hành ngay án tử hình đối với y). Trường nói tiếp: Còn việc tịch thu căn nhà 129 đường Giải Phóng, căn nhà này do vợ tôi mua năm 1989 với giá 14 triệu đồng, đến năm 1990 mới... lên lầu, không có liên quan gì đến tiền do tôi buôn bán ma túy mà có. Còn trên 800 triệu đồng bị tòa sơ thẩm tịch thu, là toàn bộ số tiền vợ chồng tôi bán căn nhà 225 phố Vọng cho anh Nguyễn Văn Thắng với giá 210 cây.

- Còn vụ mua bán 5,1 kg heroin và những lần mua bán heroin khác mà tòa sơ thẩm đã kết luận, anh có thắc mắc không?

Lúc này giọng của Vũ Xuân Trường bắt đầu cao hơn, đồng đặc hơn, nói trơn tru như là một “bài” đã được soạn sẵn và học thuộc: “Tôi chấp nhận “vụ 5,1 kg heroin” tại gia đình tôi ngày 4-7-96 và chiếm đoạt cùng một số can phạm khác 23,5 cặp heroin trong xe tang vật”. Trường lại sửa ngay: “Thực tế là 13,5 cặp chứ không phải 23,5 cặp. Còn tất cả những vụ việc khác tôi hoàn toàn không nhất trí”. “Tại sao trong đơn chống án, anh không nói đến vấn đề này?” - Tòa hỏi. Trường trả lời: “Vì mẫu đơn có... hạn. Thực tế, cũng không phải 5,1 kg heroin mà chỉ có... 4,9 kg. Vì anh Thắng, anh Mã nhờ anh Lộc chuyển cho tôi mà”. “Nhận thời gian nào? Ở đâu?” - “Ở số 10 Nguyễn Quyền, đêm 31-6” - “Khi Lộc giao cho anh có ai nữa không?” - “Không”. Tại phiên tòa sơ thẩm, lúc đầu Vũ Xuân Trường không nhận đây là 5,1 kg heroin, mà nói là “gói quà bánh, kẹo và sách luật”. “Ai báo cho anh đến đó để nhận?”. “Sau khi anh Thắng báo cho tôi đã chuyển “hàng” cho Mã. Tôi liên hệ với Mã thì biết được như vậy” - “Anh có biết

anh Lộc không?” - “Không gặp lần nào, không biết, chưa đến nhà tôi lần nào”. - “Nhưng theo lời khai của anh Lộc, thì đã có lần chuyển cho anh một cặp khóa số mã, đúng không?” - “Không đúng!”. Chủ tọa liền công bố một số bút lục ghi lời khai của Lộc. Sau vài giây im lặng, Trường nói tiếp: “Thực tế số heroin đó là của Thắng béo. Song việc mua bán giữa tôi và Thắng chưa diễn ra...”. Trường lại cao giọng, triết lý: “Thưa tòa, với tội của tôi chỉ cần 4,9 kg (Trường không thừa nhận 5,1 kg) là đã đủ chết rồi. Nhưng luật là luật, lại liên quan đến vợ, em tôi. Do đó tai họa sẽ ập lên đầu gia đình tôi”. Tòa hỏi tiếp: “Việc lấy heroin từ xe tang vật do ai?”. Trường: “Do tôi... vì tôi biết bình xăng có hàng. Trước đó, khi bắt giữ được xe của Xiêng Phênh, tôi đã nói với phòng án C15: Phá tan chiếc xe của Xiêng Phênh ra thì sẽ thu được số hàng của Xiêng Phênh. Nhưng cán bộ lãnh đạo C15 không biết có... nghe không?”.

Tòa tiếp tục hỏi về vụ mua bán 8,5 cặp heroin, 7 cặp, rồi vụ 2,8 kg... Vũ Xuân Trường đều không thừa nhận và phủ nhận các lời khai của các bị cáo khác về việc bán số heroin này cho mình. Trường còn trả lời “không quen, không biết” Xiêng Phênh và Xiêng Nhoong. “Nhưng ngay cả vợ anh cũng xác nhận Xiêng Phênh, Xiêng Nhoong đến đòi tiền anh nhiều lần không được” - Tòa chất vấn. Trường im lặng!

11 giờ tòa tạm nghỉ, đến 14 giờ tiếp tục làm việc. Vẫn thẩm vấn Vũ Xuân Trường. Chủ tọa phiên tòa công bố bức thư ngày 2-7-94 của Đào Xuân Xê gửi Trường để giới thiệu Khăm Xi đến đòi nợ, vì Trường chưa trả hết qua mấy phi vụ mua bán trước đó! Trường phủ nhận tất cả các vụ, trừ 5,1 kg thu được ở nhà y và 23,5 cặp ở

xe tang vật. Y cho rằng cả vợ y khai cũng là sai sự thật, vì “ghen” nên khai vậy để lôi kéo Xe, Hiến vào cho bỏ ghét.

Trả lời ông Dương Văn Tiu, đại diện Viện Kiểm sát, Vũ Xuân Trường cũng quanh co chối tội như trên. Cuối cùng, trước những chứng cứ do tòa đưa ra, Trường đã phải thú nhận: Đưa tiền cho Kiệt chuyển lên cho Thắng béo. Nhưng lại nói: “Tiền đó là tôi cho vay lấy lời, chứ không phải thanh toán tiền heroin”.

Khi các luật sư Hà Thị Ngân Giang, Nguyễn Trọng Ty, Vũ Hải, Hồ Đắc Quang chất vấn, Trường vẫn quanh co chối tội không những cho mình mà cho cả vợ và em trai. Cuối cùng luật sư Hồ Đắc Quang hỏi: “Vậy anh nhận mình có tội gì?”. “Dạ, mua bán, vận chuyển, tàng trữ các chất ma túy, ạ!” - Trường trả lời.

Đào Duy Lộc vẫn kêu... oan

Bị cáo tiếp theo được tòa gọi lên thẩm vấn là Đào Duy Lộc (vì liên quan đến “gói quà” 5,1 kg heroin, chuyển từ Lai Châu về cho Trường ở Hà Nội). Để chứng minh mình bị oan, Lộc nói: “Bản thân tôi là lái xe, xếp gỗ gì, tôi cầm, chứ hoàn toàn không biết gì bên trong và Lộc thừa nhận đã “cầm giữ” hai lần quà Mã gửi về cho Trường. Chính vì sự e ngại không dám hỏi “quà gì” mà tôi phải ra vành móng ngựa ngày hôm nay”. Lối nói “tung tung”, “vô tư” của Đào Duy Lộc đã thật sự “hâm nóng” phiên tòa, một số người tham dự đang “lim dim” phải choàng dậy và phì cười. Tòa hỏi: “Khi Mã gửi hàng có nhìn anh không?”. “Anh Mã có đứng ở cửa, rồi tắt điện ở phòng anh ấy. Tôi nhận “quà” rồi đem ra bỏ trên xe”. “Từ phòng anh Mã ra xe lối nào”. “Lối nào cũng ra cổng, chỉ có đi trên

hè và dưới sân thôi”. “Đang đi trên hè, Mã kéo anh xuống sân, anh có nghĩ gì không?”. “Sau này mới ngẫm lại...”. Trước sau Lộc chỉ nói là “không biết quà gì” và cao giọng: “Tôi khai là đúng, có hỏi 10 lần, tôi trả lời cũng như một, vì sự việc có vậy” (?). Và lại nói: “Ngẫm lại sau này mới biết... Vì khi Trường bị bắt, một người tên Trần Văn Ninh gặp Lộc nói: “Ai hỏi gì đừng nói”.

“Anh đến nhà Trường mấy lần rồi?” - Tòa hỏi. “Dạ, một lần”. Chủ tọa vặn lại: “Anh đến một lần đưa “sếp” đi mua giày phải không?”. “Phải”. Và một lần đưa cặp số là hai phải không?”. “Vâng hai lần”. “Tại sao mới đây anh khai có một lần”. Cả khán phòng lại bật lên tiếng cười. Ngay chính Lộc cũng phì cười, có lẽ vì sự “giấu đầu hở đuôi của mình” (?)

Tòa cho gọi ông Vũ Xuân Chuyên, Nguyễn Đức Kiên, cán bộ công an Lai Châu là nhân chứng lên hỏi, cả hai đều cho biết: Thấy nghi nghi hành động của Lộc khi chuyển “gói quà” cho Trường hỏi. Hai vị này trong đoàn cầu lông đi thi đấu trên chuyến xe đó do Lộc lái.

Nói chung trả lời các câu hỏi của HĐXX, cũng như Vũ Xuân Trường, Đào Duy Lộc luôn quanh co, tìm cách rũ bỏ tội lỗi.

Phiên tòa kết thúc lúc 16 giờ. Ngày 25-6, phiên tòa bước vào ngày xét xử thứ hai.

(Số 421 ra ngày 25-6-1997)

XỬ PHÚC THẨM VỤ ÁN MA TÚY XUYÊN QUỐC GIA, NGÀY THỨ 2 VÀ 3

Các bị cáo vẫn theo cách chối được tới đâu hay tới đó

Ba “người đẹp heroin” Tạ Thị Hiền, Lại Thị Ngán và Nguyễn Thị Hoa lập đi lập lại điệp khúc “em chả”, chả biết chả quen ai, chả buôn bán heroin với ai ● Đòi đổi chất, không đổi chất được thì... im lặng!

Tính đến ngày 26-6, phiên tòa phúc thẩm xét xử vụ án đường dây ma túy xuyên quốc gia đã qua 3 ngày làm việc, phần thẩm vấn nhóm bị cáo trong đường dây ma túy (17 bị cáo) đã kết thúc. Dự kiến ngày 27-6, Hội đồng Xét xử (HĐXX) sẽ tiếp tục thẩm vấn hai bị cáo còn lại: Vũ Bản, nguyên thượng tá, trưởng Phòng 5, Cục CSĐT (C16) Bộ Nội vụ và Lê Văn Quân, nguyên đại úy, điều tra viên Phòng 3, C16, Bộ Nội vụ.

Vợ chồng Đào Xuân Xe: Tài sản có được là do buôn bán nhà đất

Đào Xuân Xe được HĐXX gọi ra thẩm vấn đầu tiên buổi sáng ngày xét xử thứ hai (25-6). Xe cho rằng mình phạm tội là do bị lôi kéo và xin tòa giảm án (tòa sơ thẩm tuyên: tử hình). Xe đã phủ nhận phần lớn những phi vụ mà y đã khai ở cơ quan điều tra, cũng như trong phiên tòa sơ thẩm hồi tháng 5 vừa qua. Y không thừa nhận tội tham gia mua bán 122,6 kg heroin và 110 kg thuốc phiện, mà chỉ thừa nhận “tham gia buôn bán heroin đến giữa năm 1994, tổng cộng có hai vụ với 17 cặp”. Trước những lập luận sắc bén của chủ tọa phiên tòa, cùng những chứng cứ do đồng bọn khai nhận, khai báo mà chủ tọa công bố, Xe chỉ còn biết cúi đầu im lặng và “xin cho tôi được giảm án!” Thẩm phán Chu Văn Vẻ: “Anh đã có một tiền án về tội buôn bán ma túy, nay lại tiếp tục phạm tội với mức độ nghiêm trọng hơn, bây giờ còn xin giảm nhẹ cái gì?”. Nghe vậy, nét mặt Xe chùng hẫ xuống, mắt như sập lại, hai vai rung rung.

Vợ y - Khúc Thị Đào, được gọi lên trước vành móng ngựa sau y, thì “leo léo”: “Tôi không khai báo gian dối”. Đào bị tòa sơ thẩm kết tội 1 năm tù cho hưởng án treo về hành vi khai báo gian dối vụ 84.000 USD mà cơ quan CA phát hiện được trong đêm khám nhà thị (4-7-1996). Đào khai đó là số tiền do Khăm Chăn gửi để hy vọng không bị tịch thu vì nghĩ rằng “sứ quán Lào sẽ can thiệp”. Thị năn nỉ: “Xin quý tòa xem xét lại”. Chủ tọa vặn lại: “Xem xét cái gì?”, thị Đào nói một thôi: “Dạ, xin đừng tịch thu căn nhà 184 phố Khâm Thiên, vì đó là do tiền mua đi, bán lại nhà đất mà có, chứ không phải do chồng tôi buôn bán heroin mà có”. (?)

Lúc này Đào Xuân Xe - chồng thị - vẫn ngồi ở ghế bị cáo ngay cạnh chỗ thị đứng. Một người tham dự phiên tòa buột miệng: “Vợ chồng này có lẽ... “hạnh phúc” nhất, so với các bị cáo khác, vì được gặp nhau thường xuyên ở... tòa”.

Ba “người đẹp heroin” đồng ca điệp khúc... “em chả”

Đó là Tạ Thị Hiền, Lại Thị Ngấn và Nguyễn Thị Hoa, lặp đi lặp lại điệp khúc “em chả”: chả biết, chả quen ai, chả buôn bán heroin với ai (?) để chứng minh mình bị oan, bị kẻ khác “vu oan giá họa”. Với thị Hiền, khi bị chủ tọa hỏi: “Có quen với ai trong đường dây buôn bán heroin này không?”, thị trả lời: “Dạ không ạ”. Chủ tọa hỏi tiếp: “Thế chị có quen với anh Trường không?”. “Dạ có ạ”. Cả khán phòng rộ lên tiếng cười, chủ tọa nói tiếp: “Đấy anh Trường trong đường dây này đấy!”. Thị cúi đầu im lặng. Khi HĐXX cùng đại diện Viện Kiểm sát (VKS) công bố lời khai của các bị cáo cũng như của thị trước đây, thị đều trả lời: Dạ không phải ạ! Không biết ạ. Tôi lên Điện Biên chỉ làm dép với lông gà, lông vịt thôi ạ!

Khác với khuôn mặt choắt, dài của thị Hiền, Lại Thị Ngấn với khuôn mặt bầu bĩnh, trắng trẻo, thân hình vạm vỡ, đôi mắt sắc lạnh như dao, ăn nói tỏ ra rất bài bản và... lịch sự. Mở đầu câu trả lời nào, Ngấn cũng “thưa HĐXX, thưa đại diện VKS, thưa các vị luật sư”, tiếp sau là những lời chối đây đẩy cho rằng mình bị “vu khống một cách dã man”, rằng bị ép cung, bị CA ép ký biên bản, bị đánh đập và dọa... “thủ tiêu” và để chứng minh cho lời khai của mình là đúng, suốt thời gian bị thẩm vấn, thị Ngấn đã 6 lần “xin được đối chất trước tòa” với những kẻ đã khai cho mình tội tày

trời. Khi HÐXX cho Khăm Chăn, Tạ Thị Hiển ra đối chất và hai bị cáo này đều nói: Có quen thị và biết việc buôn bán heroin với Thoong Savát, Xivandi... thì thị như chết lặng đi.

Còn thị Lua, cũng như chồng (Trường hói) lần ra tòa này khỏe mạnh và có phần tự tin, bình tĩnh hơn, chứ không hay bị “xỉu” nữa. Lua cũng kêu oan “không phải là đồng phạm của chồng” và mong tòa đừng tịch thu căn nhà 129 đường Giải Phóng vì thị cho rằng: Tiền mua nhà là tiền... chân chính (?). (Ra tòa lần này Vũ Xuân Trường đã khóc... có phải vì ân hận hay sợ chết(?)).

Riêng “người đẹp” Nguyễn Thị Hoa, trông tiêu tụy, suy sụp nhất trong các bị cáo, hai hố mắt quầng đen. Có tin sau khi tòa sơ thẩm tuyên án thị bị tử hình, thì thị bị sốc nặng, ngã bệnh và chỉ toàn ăn cháo. Cũng như Hiển, Ngán, Lua, thị Hoa không thừa nhận mình có buôn bán heroin và cũng đòi được “đối chất ba mặt một lời”, và chủ tọa đã cho Xiêng Phênh, Xiêng Nhoong ra đối chất. Xiêng Phênh khai: Đã từng bán cho Hoa 3 lần heroin tổng cộng gần 30 cặp. Sau đó chủ tọa triệu thị Lua ra đối chất với Hoa: Chồng tôi đưa tiền cho em tôi là Kiệt 30.000 USD mang lên Điện Biên đưa cho Hoa để mua heroin... Tuy nhiên thị Hoa vẫn không nhận.

Bị cáo “cánh mày râu”...

Các bị cáo khác như Vũ Thường Kiệt, thì cho rằng: “Tin anh tôi là CA, sai gì tôi làm nấy”, còn không biết anh mình buôn bán heroin. Nhưng lại thừa nhận đã 4 lần cầm hàng trăm ngàn đô la lên Điện Biên để đưa cho Nguyễn Trọng Thắng. Còn Nguyễn Trọng Thắng thì chỉ thừa nhận một vụ 8,5 cặp và phủ nhận toàn bộ với

lý do: “Có một số vụ do tôi tạo dựng lên với mục đích cá nhân”. Đến Trần Ngọc Dương, Vũ Phong Mã, Đỗ Tuấn Anh, Bùi Danh Ca, Đỗ Trọng Tuấn, Nguyễn Trọng Kỳ cũng đều quanh co, chối tội và thừa nhận rất ít hành vi phạm tội của mình.

Các bị cáo đang lần lượt trả lời thẩm vấn trước Hội đồng xét xử tòa phúc thẩm

Có bị cáo cho rằng mình phạm tội “chỉ vì lòng tốt với bạn bè” như Nguyễn Trọng Kỳ, hoặc do “hiểu biết ít về pháp luật” như Dương Ngọc Thắng v.v... Và bị tòa sơ thẩm buộc tội “oan” kết “án nặng”. Ngay như Đỗ Tuấn Anh, người giúp sức đắc lực cho Vũ Xuân Trường chiếm đoạt 23,5 cặp heroin trong xe tang vật 0054 và vận chuyển trên 100 kg thuốc phiện, cũng phủ nhận: Vì nể tình giúp nhau “vô tư” và không hề biết đó là... ma túy.

Một luật sư bào chữa đã nói với chúng tôi: “Bọn này là vậy, chúng biết quá mức độ, hành vi phạm tội của mình, nhưng cứ chối được tới đâu hay tới đó”.

Đôi điều ghi nhận thêm

Theo ghi nhận của chúng tôi, ba ngày xét xử phúc thẩm đầu tiên diễn ra bình thường, không có tình tiết gì mới so với phiên tòa sơ thẩm. Không khí phiên tòa lắng đọng và chỉ trở nên có... không khí sôi động ở ít phút cuối cùng của buổi chiều ngày thứ ba, khi chủ tọa tuyên bố: “Kết thúc phần thẩm vấn nhóm bị cáo trong đường dây ma túy, có luật sư nào muốn hỏi gì nữa không?”. Nhiều luật sư giơ tay xin chủ tọa hỏi thêm các bị cáo. Luật sư Phạm Thị Hồng (người bảo vệ cho Lại Thị Ngấn) hỏi Đào Xuân Xê: “Nghe ai nói thị Ngấn là đầu mối tiêu thụ heroin?”. Xê trả lời: “Người Lào nói”. “Có thấy thị Ngấn mua của ai không?” “Không thấy”. “Có mua heroin của anh lần nào không?”. “Không có”.

Còn luật sư Nguyễn Huy Thiệp, bào chữa cho Đỗ Tuấn Anh “nóng máu” khi nghe luật sư nọ hỏi bị cáo Vũ Thường Kiệt với những ý “có lợi cho Kiệt, nhưng có hại cho thân chủ của mình” liền “truy” Kiệt: “Mối quan hệ của anh (tức Kiệt) và Tuấn Anh với anh Trường ai gần gũi hơn, Trường tin ai hơn?” “Dạ tôi” - Kiệt trả lời. “Ai là người xách túi heroin lấy trong xe tang vật về và cất ở đâu?”. “Dạ tôi, xách ngồi sau xe Tuấn Anh chở, đem về cất ở phòng ngủ của vợ chồng anh Trường”. “Ai bảo anh mang về nhà anh Trường?”. “Dạ anh Trường”. “Vậy theo anh ai được tin cậy hơn?”. Kiệt im lặng!

(Số 422 ra ngày 27-6-1997)

XỬ PHÚC THẨM VỤ ÁN MA TÚY XUYỀN QUỐC GIA, NGÀY THỨ 4

Viện Kiểm sát Nhân dân Tối cao đề nghị: “Y án”!

- Trước vành móng ngựa, Vũ Bản và Lê Văn Quân đổ tội cho nhau
- Hai sĩ quan công an nhân chứng đã nói những điều vòng vo tam quốc.

Sau 4 ngày xét xử phúc thẩm, chiều 27-6 phiên tòa đã kết thúc phần thẩm vấn công khai các bị cáo và đại diện Viện Kiểm sát Nhân dân (VKS) đọc bản luận tội.

Gần 2/3 thời gian của ngày xét xử thứ 4, phiên tòa tập trung thẩm vấn hai bị cáo còn lại là Vũ Bản, nguyên thượng tá, trưởng Phòng 5, C16 và Lê Văn Quân, nguyên đại úy, điều tra viên Phòng 3, Bộ Nội vụ và hỏi các nhân chứng: ông Trần Duy Sản, đại tá Cục trưởng Cục CSKT (C15), ông Đặng Văn Sang, đại tá, phó thủ trưởng cơ quan điều tra, Bộ Nội vụ, cùng với ông Phạm Tùng Dương, Bùi Sĩ Phương.

Vũ Bản, Lê Văn Quân - hai thầy trò đổ tội cho nhau

Lê Văn Quân được tòa gọi ra vành móng ngựa đầu tiên ở ngày xét xử thứ 4. Tòa sơ thẩm đã phạt Quân 5 năm tù vì tội “Làm sai lệch hồ sơ vụ án và vi phạm việc niêm phong, kê biên tài sản”, nhưng Quân cho rằng mình bị oan và chỉ là nạn nhân, là cấp dưới chỉ biết phục tùng (ý nói phục tùng Vũ Bản). Quân còn nói thêm: “Việc không đưa 3 bản báo cáo của trình sát vào hồ sơ vụ án (để lọt tội Xiêng Nhoong) là đã báo cáo lãnh đạo, được đồng ý dùng những báo cáo này để hỏi cung chuyển hóa thành tài liệu. Lãnh đạo bảo sao làm vậy”.

Vũ Bản bị tòa sơ thẩm xử với mức án 9 năm tù, cũng kêu mình bị oan và đổ lỗi cho Quân. Vũ Bản cho rằng Quân là điều tra viên phải chịu trách nhiệm chính. Trong khi đó, chính Vũ Bản mới là người thụ lý hồ sơ vụ án Xiêng Phênh. Thẩm phán Chu Văn Vẻ hỏi Vũ Bản: “Trong quá trình điều tra vụ án, anh Quân phải hỏi anh hay anh phải hỏi anh Quân?”. “Chúng tôi cùng trao đổi, rồi xin ý kiến lãnh đạo Cục”. “Theo anh, 3 bản báo cáo của trình sát viết: Xiêng Phênh, Xiêng Nhoong khi bị bắt, khám xe đã quỳ lạy, xin tha và gợi ý đưa hối lộ. Vậy đó có phải là cơ sở buộc tội Xiêng Nhoong không?”. “Có”. “Tại sao lại bỏ ngoài hồ sơ và lấy gì để buộc tội Xiêng Nhoong?”. “Đó là do anh Quân thôi”. “Còn ai giao xe cho Vũ Xuân Trường và Chính?”. “Dạ Quân ạ. Tôi hoàn toàn không biết” (?).

Hai sĩ quan công an là nhân chứng nói gì?

Đúng 11 giờ, sau phần thẩm vấn Bản và Quân, Hội đồng Xét xử (HĐXX) bắt đầu gọi các nhân chứng ra hỏi. Chúng tôi ghi nhận hai vị đại tá này có mặt ở tòa khá... đúng giờ, không như ở tòa sơ thẩm.

Người đầu tiên được gọi lên là ông Trần Duy Sản, đại tá, Cục trưởng Cục CSKT. Tòa hỏi: “Anh có phê duyệt vào phiếu đề xuất của Chính về việc đưa xe tang vật ra để trình sát không?”. Trần Duy Sản: “Chính đề xuất, tôi đồng ý”.

Nếu ông Sản chỉ biết có 2 phút để trả lời rồi quay về chỗ ngồi thì ngược lại ông Đặng Văn Sang, đại tá, Phó thủ trưởng cơ quan điều tra, Bộ Nội vụ, được tòa hỏi trong hơn 15 phút. Tòa hỏi ông Sang: “Ông có biết việc các bị cáo khai 3 bản báo cáo trình sát do ông yêu cầu viết?”. Ông Đặng Văn Sang: “Sau khi làm thủ tục bắt giữ, khám xét, nghe nói bọn Xiêng Phênh, Xiêng Nhoong có gợi ý đưa tiền, tôi bảo phải xuống hỏi ngay thì hai tên này không nhận, do vậy phải yêu cầu C15 viết báo cáo”. Đại diện VKS hỏi: “Anh có biết bản kết luận Xiêng Phênh, Xiêng Nhoong có tội không?”. “Tôi không đọc lại và... theo tôi, giá trị để đưa ra pháp luật là cáo trạng”. Đề cập tới cuốn sổ điện thoại, ông Sang đã nói một câu làm cho cả phòng xử án rộ lên tiếng xì xào bàn tán: “Để biết được một số địa chỉ trong cuốn sổ điện thoại, anh Bản phải vất vả dò cuốn danh bạ điện thoại dày... thế này này (ông đưa ngón tay cái và ngón trỏ lên làm hiệu) hết 2-3 tuần mới được”. “Vậy 3 bản báo cáo đó không phải là chứng cứ?”. “Không phải!”

- ông Sang trả lời. - “Nó chỉ là nguồn tin. Bởi người nói có, kẻ nói không thì làm sao gọi là chứng cứ được?”

Quả là vị đại tá... nhân chúng đã nói những điều vòng vo tam quốc.

Viện Kiểm sát đề nghị: Y án

Đúng 15 giờ 10 phút ngày xét xử thứ 4, đại diện VKSND Tối cao - ông Đào Hữu Đăng - đã đọc bản luận tội các bị cáo, phải hết 1 giờ 36 phút mới xong. Trong bản luận tội này, đại diện VKS cho rằng hành vi phạm tội của các bị cáo hết sức nghiêm trọng, ngoan cố, không thành khẩn khai báo và không có cơ sở để xin giảm nhẹ tội và cho rằng mức án sơ thẩm đã dành cho các bị cáo là thỏa đáng và theo đề nghị của VKS thì 19 bị cáo: Y án như tòa sơ thẩm đã tuyên. Chỉ lưu ý với HĐXX xem xét trả lại một phần căn nhà 184 phố Khâm Thiên cho vợ chồng Khúc Thị Đào và một phần căn nhà 11K1 cho chồng, con Tạ Thị Hiền.

(Số 423 ra ngày 28-6-1997)

XỬ PHÚC THẨM VỤ ÁN MA TÚY XUYÊN QUỐC GIA, NGÀY THỨ 5

Nguyễn Trọng Thắng muốn diễn lại màn kịch Xiêng Phênh?

● “Giảm tội cho tôi, tôi sẽ khai một số vụ việc mới!” ● Luật sư Vũ Hải: “Chưa khai ở đây (phiên tòa) vì sợ lộ” ● Luật sư Hồ Đắc Quang đặt vấn đề trách nhiệm quản lý cán bộ của cơ quan chủ quản của Vũ Xuân Trường.

Ngày 28-6, phiên tòa xét xử phúc thẩm vụ án ma túy xuyên quốc gia bước sang ngày thứ 5, Hội đồng Xét xử (HĐXX) dành trọn một ngày cho phần tranh luận giữa các luật sư (LS) bào chữa với đại diện Viện Kiểm sát (VKS) và các bị cáo tự bào chữa.

Đây là ngày mà không khí ở phiên tòa nhiều lúc sôi động hẳn lên và nhiều lần chủ tọa phiên tòa đã phải... điều chỉnh lại, cho không khí bớt... ồn ào và đỡ mất thời gian.

Viện Kiểm sát vẫn giữ nguyên quan điểm

Bào chữa cho Vũ Xuân Trường, LS Hồ Đắc Quang cho rằng: Tội của Trường bị tử hình là thỏa đáng. Ông chỉ lưu ý HĐXX về điều kiện khách quan phạm tội của Trường cũng như trách nhiệm của cơ quan quản lý Trường. Ông cho rằng nếu Trường được quản lý tốt, phát hiện và xử lý sớm thì y đã không phạm tội nguy hiểm như hiện nay. Ông xin HĐXX chiếu cố cho các cháu (ý nói con của Trường) một phần nhân đạo về vật chất, nếu chỉ dành lại căn phòng 14,7 m², các cháu sẽ đi lại ra sao, sinh hoạt thế nào khi không có nhà vệ sinh. Nghe đến đây, hai vai Trường run lên và nước mắt lại bắt đầu rơi. Trường xin lỗi nhân dân, xin lỗi tất cả những người có mặt tại phiên tòa về hành vi phạm tội hết sức nghiêm trọng của mình. Không xin cho mình, mà Trường lại một lần nữa xin cho vợ, em trai và đồng bọn như Trọng Kỳ, thị Hiến được hưởng mức án... thấp nhất.

Tiếp theo các bị cáo khác như Tạ Thị Hiến, Vũ Thường Kiệt, Nguyễn Thị Lụa, Đào Duy Lộc, Bùi Danh Ca, Trần Ngọc Dương, Đào Xuân Xe, Dương Ngọc Thắng... trong lời tự bào chữa vẫn kêu “oan” và cho là bị kết án “quá nặng”. Các LS bào chữa cho các bị cáo này đã vận dụng mọi yếu tố khách quan, chủ quan và cả suy luận để biện minh cho thân chủ của mình được giảm tội và hưởng một mức án... mang tính giáo dục. Nhưng vị đại diện VKS giữ quyền công tố trước tòa tuyên bố vẫn “giữ nguyên quan điểm như kết luận” của mình trong bản luận tội đã đọc trước HĐXX chiều 27-6.

Nguyễn Trọng Thắng sẽ lập công chuộc tội?

Nguyễn Trọng Thắng (Thắng béo) bị tòa sơ thẩm kêu án tử hình. Và tại phiên tòa phúc thẩm này, đại diện VKS vẫn đề nghị: Y án.

Đoàn luật sư gồm 16 vị tham gia bào chữa cho các bị cáo

LS Vũ Hải bào chữa cho Thắng béo cũng đưa ra nhiều bằng chứng về sự ăn năn hối cải, thành thật khai báo của y, với những... thành tích do LS kết luận: Thắng đáng được tha tội chết.

Đến lượt Thắng béo được tự bào chữa cho mình, y rụt rè, chậm rãi và có phần nói hơi nhỏ hơn các bị cáo khác: “Sự thành khẩn khai báo của tôi từ trước đến nay, không đủ để giảm tội cho tôi, điều đó tôi không thắc mắc”. Và Thắng béo đã “ra điều kiện” với tòa: “Tôi xin nói một số vụ việc mới, một số tình tiết mới, tôi sẽ có đơn gửi tòa phúc thẩm để xem xét lại mức án với tôi. Tôi xét thấy chưa tiện nói ở đây”. Đại diện VKS: “Nếu bị cáo muốn lấy công

chuộc tội, cho đến bây giờ (phiên tòa này) cũng chưa muện”. Vậy là Thắng béo đang muốn lặp lại “màn kịch Xiềng Phênh”: Chờ đến lúc ra pháp trường mới xin... khai thêm?

Để làm sáng tỏ thêm lời khai “úp úp mở mở” của Nguyễn Trọng Thắng, ngay sau khi LS Vũ Hải bào chữa xong cho Thắng và ra hàng ghế ngoài hành lang ngồi nghỉ, chúng tôi đã đến và trao đổi với ông.

PV: LS có thể giải thích thêm về lời khai vừa rồi của Thắng béo “ra điều kiện với tòa” nếu được giảm án sẽ khai ra nhiều tình tiết mới? Cụ thể là gì?

- Đó là những đối tượng trong đường dây buôn bán heroin, hiện vẫn chưa bị phát hiện và bị bắt.

Tại sao LS biết được điều đó?

- Trước khi phiên tòa phúc thẩm xét xử, tôi là LS bào chữa, do vậy tôi được vào gặp Thắng và Thắng đã nói ra điều này. Tôi đã động viên Thắng, hãy lấy công chuộc tội, chưa muện. Bởi tôi tin quan hệ làm ăn của Nguyễn Trọng Thắng sẽ còn... nắm được nhiều nữa. Nếu “xử” hấn đi thì làm sao biết thêm những bọn trong đường dây, hiện vẫn còn bên ngoài.

Khi Thắng nói với LS, còn có ai khác chứng kiến không?

- Có chứ. Cán bộ điều tra này, cán bộ trại giam này. Họ cũng đều động viên Thắng, nên thành thật khai báo để được khoan hồng.

Nhưng ở tòa, Thắng chỉ “nhả” ra như vậy, chứ có khai cụ thể gì đâu?

- Ai cho khai?

“Ai cho khai” là sao? Có ai cấm Thắng khai ở tòa đâu?

- Trong trường hợp này, khai ở tòa không có lợi. Mà chỉ nên khai riêng với cơ quan điều tra thôi.

Liệu những điều Nguyễn Trọng Thắng “nhá” ra như trên có giá trị như thế nào đối với cơ quan điều tra? Và rồi những nguồn tin đó, có thể “biến” Nguyễn Trọng Thắng thành nhân vật “Xiêng Phênh thứ hai” hay không? Chắc hẳn bạn đọc còn nhớ vụ án Vũ Xuân Trường và đồng bọn, trong đó có Nguyễn Trọng Thắng được phanh phui, cũng nhờ một phần vào lời khai của tử tội Xiêng Phênh trước giờ ra pháp trường.

(Số 424 ra ngày 30-6-1997)

KẾT THÚC PHIÊN TÒA XÉT XỬ PHÚC THẨM VỤ ÁN ĐƯỜNG DÂY MA TÚY XUYỀN QUỐC GIA

Y án sơ thẩm: 8 án tử hình

Vợ chồng Vũ Xuân Trường - Nguyễn Thị Lụa trong trạng thái kích ngất

Theo dự kiến 14 giờ ngày 1-7 Hội đồng Xét xử (HĐXX) phúc thẩm sẽ tuyên án. Nhưng phiên tòa phải chậm lại mất 20 phút vì một trục trặc nhỏ. Khi bị cáo được áp giải vào phòng xử án, đã yên vị ngồi trên hàng ghế dành riêng cho mình, thì Nguyễn Thị Lụa (vợ Trường) bị ngất xỉu, các bác sĩ phải vào chăm sóc. Mất 7 phút sau thì Lụa mới tỉnh, thì đến lượt Vũ Xuân Trường lại ngất xỉu, CA áp giải phải đưa Trường ra hàng ghế bên ngoài hành lang.

Chủ tọa Đỗ Cao Thắng đọc bản tuyên án mất 1 giờ 55 phút. Mức án dành cho các bị cáo không có gì thay đổi so với bản án sơ thẩm, mà chỉ có thay đổi mức hình phạt bổ sung về phạt tiền hoặc tài sản đối với các bị cáo.

Vũ Xuân Trường: Tôi là tên tội phạm nguy hiểm

Trước đó, sáng 30-6, vào đầu giờ HĐXX dành thời gian tiếp tục tranh luận giữa các luật sư (LS) bào chữa cho các bị cáo còn lại:

Đỗ Anh Tuấn, Vũ Bản, Lê Văn Quân và Khúc Thị Đào. Sau khi nghỉ giải lao, đến 10 giờ 25 phút tòa tiếp tục làm việc. Đây là thời gian dành cho các bị cáo nói lời cuối cùng trước khi HĐXX tuyên án. Khi cảnh sát áp giải các bị cáo ra phòng xét xử, Vũ Xuân Trường được áp giải ra sau cùng. Khi đi dọc hành lang, qua cửa kính dưới phòng xử án, khu vực dành cho thân nhân bị cáo, Vũ Xuân Trường đã ngất xỉu khi nghe tiếng khóc, gào thét của con gái: “Bố ơi! Bố ơi!...” Các công an áp giải buộc phải đỡ Trường ngồi vào dãy ghế bên hành lang để các bác sĩ chăm sóc sức khỏe. Vì vậy phiên tòa bất đắc dĩ phải lùi lại 10 phút so với kế hoạch.

Tiếp đó, các bị cáo đã lần lượt nói lời cuối cùng. Vũ Xuân Trường khi đứng trước vành móng ngựa, vẫn có hai công an đỡ hai bên nách và cầm micro cho nói. Lúc này Trường lại trở về hình ảnh của Trường hói mà ta vẫn thấy trong phiên tòa sơ thẩm: Suy sụp hoàn toàn.

Bằng giọng... nói không ra hơi, liên tục ngắt quãng, kèm theo tiếng nấc và Trường đã nói rất dài (20 phút): “Tôi là một tên tội phạm nguy hiểm không những cho nhân dân VN mà cả nhân dân thế giới. Tội của tôi đáng bị nhân dân nguyên rửa, tử hình một ngàn lần (nấc nghẹn)... Xin tòa hãy xem xét bản án đối với gia đình tôi, đó là vợ và em trai tôi. Vì một người chồng độc ác, một người anh tàn bạo họ đã bị đẩy dọa về tinh thần và thể xác. Xin HĐXX lưu tâm trước tiên đến vợ, em trai tôi, rồi Vũ Phong Mã, Nguyễn Trọng Kỳ, Tạ Thị Hiển, Đỗ Tuấn Anh, Bùi Danh Ca... Đặc biệt Tạ Thị Hiển, đã bị các bị cáo khác khai... man. Và xin tòa hãy cho các

con tôi một số tiền, tài sản nhiều hơn số mà tòa sơ thẩm đã tuyên. Tôi không xin giảm tội cho tôi”.

Tiếp đó các bị cáo Đào Xuân Xe, Nguyễn Trọng Thắng, Vũ Phong Mã, Dương Ngọc Thắng, Vũ Thường Kiệt, Tạ Thị Hiền, Bùi Danh Ca... lần lượt nói lời cuối cùng, xin tòa giảm án cho mình. Nguyễn Thị Lệ nói như kêu than: “Không có nỗi đau, tang tóc nào bằng của gia đình tôi. Xin HĐXX cho xin lại căn nhà để cô của các cháu có điều kiện chăm sóc các cháu và thăm nuôi chị em tôi trong thời gian cải tạo...”

Hội đồng xét xử phiên tòa phúc thẩm vụ án đường dây ma túy xuyên quốc gia - Vũ Xuân Trường...

Có ai bị oan chăng?

Riêng Nguyễn Thị Hoa và Lại Thị Ngán vẫn kêu oan và khẳng định nói rằng mình không có tội và xin được đối chất với các

nhân chứng không được tòa triệu tập như Xiêng Ma, Lò Văn Choi, Lò Văn Yên.

Điều bất ngờ ở phút chót của phiên tòa phúc thẩm là việc LS Trần Vũ Hải (bào chữa cho bị cáo Nguyễn Thị Hoa) đã gửi “kiến nghị khẩn cấp” lên Chánh án Tòa án Nhân dân Tối cao và HĐXX tòa phúc thẩm về việc HĐXX đã ngắt lời không cho ông trình bày việc “Vi phạm luật Tố tụng hình sự trong việc điều tra, xét xử bị cáo Hoa”. Ông nêu rõ: “Trong giai đoạn điều tra: Không cho tiến hành đối chất giữa bị cáo và các nhân chứng có lời khai mâu thuẫn, không lấy lời khai của Thùy là người được coi là giao hàng heroin cho Hoa... Trong giai đoạn xét xử, không triệu tập những nhân chứng bắt buộc theo yêu cầu của bị cáo và của LS bào chữa cho bị cáo, khi thẩm vấn các nhân chứng Xiêng Phênh, Xiêng Nhoong không cách ly họ, không cho phép LS thẩm vấn hai người này”...

LS Trần Vũ Hải đã khẩn thiết kiến nghị HĐXX “giao lại hồ sơ cho VKS điều tra bổ sung về những điểm nêu trên hoặc mở lại cuộc thẩm vấn đối với bị cáo Hoa với sự có mặt của nhân chứng chủ yếu và tòa tiến hành điều tra, đối chất ngay tại phiên tòa”.

Trả lời phỏng vấn của phóng viên Báo NLĐ, luật gia Vũ Lợi, công tác ở Hội Luật gia TP Hà Nội, là người bào chữa cho bị cáo Dương Ngọc Thắng (tòa sơ thẩm tuyên tử hình) nói: “Tất cả các LS đã hoàn thành sứ mạng của mình, mặc dù LS bào chữa khó làm thay đổi mức hình phạt đối với bị cáo”. Đề cập tới trường hợp một số bị cáo vẫn kêu oan, luật gia Vũ Lợi nói: “Không có

bị cáo nào bị oan ức cả. HĐXX phúc thẩm đã minh oan cho các bị cáo bằng chính sự kiện tất cả các bị cáo đều xin được khoan hồng, được giảm nhẹ hình phạt. Nếu có nỗi oan, thì đó là nỗi oan của những nạn nhân do hành vi buôn lậu ma túy của các bị cáo gây ra”.

(Số 425 ra ngày 2-7-1997)

1) **Vũ Xuân Trường: *Tử hình***. Tịch thu căn nhà số 129 đường Giải Phóng, Hà Nội, chưa lại căn phòng có diện tích 14,72 m² ở tầng hai căn nhà này. Bỏ hình phạt 3 tử đồng mà tòa sơ thẩm đã tuyên.

2) **Đào Xuân Xe: *Tử hình***. Tịch thu toàn bộ căn nhà 184 phố Khâm Thiên, Hà Nội. Bỏ hình phạt 3 tử đồng mà tòa sơ thẩm đã tuyên.

3) **Vũ Phong Mã: *Tử hình***. Tịch thu toàn bộ căn nhà số 65 đường Giải Phóng, Hà Nội. Bỏ hình phạt 2 tử đồng mà tòa sơ thẩm đã tuyên.

4) **Nguyễn Trọng Thắng: *Tử hình***. Phạt 500 triệu đồng (án sơ thẩm phạt 2 tử đồng).

5) **Dương Ngọc Thắng: *Tử hình***. Phạt 500 triệu đồng (án sơ thẩm phạt 2 tử đồng).

6) **Bùi Danh Ca: *Tử hình***. Phạt 500 triệu đồng (án sơ thẩm phạt 1 tử đồng).

7) **Nguyễn Thị Hoa^(*): *Tử hình***. Phạt 500 triệu đồng (án sơ thẩm phạt 2 tử đồng). Đã được ân xá xuống tù chung thân.

8) **Lại Thị Ngấn: *Tử hình***. Tịch thu 2.000 USD, 15 triệu đồng VN, căn nhà 62 Hàng Mã.

9) **Trần Ngọc Dương: *Chung thân***. Phạt 500 triệu đồng (án sơ thẩm phạt 1 tử đồng).

10) **Đỗ Tuấn Anh: *Chung thân***. Phạt 500 triệu đồng (án sơ thẩm phạt 1 tử đồng).

11) **Vũ Thường Kiệt: *Chung thân***. Phạt 300 triệu đồng (án sơ thẩm phạt 1 tỉ đồng).

12) **Nguyễn Trọng Kỳ: *Chung thân***. Phạt 300 triệu đồng (án sơ thẩm phạt 500 triệu đồng).

13) **Đào Duy Lộc: *Chung thân***. Phạt 300 triệu đồng (án sơ thẩm phạt 500 triệu đồng).

14) **Tạ Thị Hiên: *Chung thân***. Tịch thu 2/3 giá trị căn nhà 111K1, Hào Nam, Cát Linh, Hà Nội (án sơ thẩm tịch thu căn nhà này và phạt 1 tỉ đồng).

15) **Nguyễn Trọng Tuấn: *20 năm tù***. Phạt 300 triệu đồng (án sơ thẩm phạt 300 triệu đồng).

16) **Nguyễn Thị Lựa: *20 năm tù***. Phạt 300 triệu đồng (y án sơ thẩm).

17) **Vũ Văn Bản (Vũ Bản): *9 năm tù***.

18) **Lê Văn Quân: *5 năm tù***.

19) **Khúc Thị Đào: *1 năm tù*** nhưng cho hưởng án treo.

(*) Đã được đặc ân xuống tù chung thân.

Cuộc chiến chống ma túy ở Thành phố Hồ Chí Minh

PHẦN I :

HEROIN SẼ LÀ THẢM HỌA VỚI MỌI NHÀ?

- Đã xuất hiện lớp con nghiện mới 10 tuổi

Trung tá Nguyễn Mạnh Trung, Phó phòng CSĐT CA TP.HCM, đã nhận định: Với tệ nghiện hút tràn lan như hiện nay, rồi đây vài ba năm nữa, ma túy sẽ là thảm họa đối với mọi gia đình. Cuộc chiến chống ma túy ở thời điểm này là rất cấp bách và trách nhiệm không phải của riêng ai.

Nỗi ám ảnh ở một khu phố

Đó là khu Thanh Bình, phường Thảo Điền, quận 2, vốn trước đây là xã An Phú, huyện Thủ Đức. Ai có dịp đi qua cầu Sài Gòn - hướng từ trung tâm TP về phía xa lộ Hà Nội, đều dễ dàng nhận ra phía bên tay trái ngay dưới chân cầu, là khu Thanh Bình. Càng dễ nhận hơn, khu Thanh Bình được nằm lọt thỏm trong sự vây bọc của các biệt thự sang trọng, mái ngói đỏ au.

Tôi đã từng sống ở đây vài năm vào những năm đầu thập kỷ 90. Người dân ở đây cần cù chịu khó làm ăn, trẻ con lo học hành, ít quậy phá. Trật tự trị an khá tốt. Thế nhưng, bây giờ trở lại nơi đây, tôi cố tìm về “thanh bình” như xưa, thì gần như không còn nữa. Gặp người dân nào cũng ngao ngán, than thở vì tệ nghiện hút heroin của đám thanh thiếu niên. Bà Phạm Thị Bích Nhung, Phó ban nhân dân ấp Thảo Điền, cho biết: “Những điều lo ngại của bà con ở đây hoàn toàn có cơ sở. Theo con số điều tra gần đây nhất của công an, phường Thảo Điền có 310 hộ dân, thì có 32 con nghiện heroin. Con số này chủ yếu tập trung ở khu Thanh Bình hơn 90% và hầu hết đều ở lứa tuổi dưới 20, cá biệt có ba, bốn con nghiện mới 10 tuổi”. Nhưng bà Nhung khẳng định thêm: Con số thật phải gấp đôi, nghĩa là trên 60 thanh thiếu niên nghiện và đã làm quen với heroin. Rồi bà Nhung chứng minh cho điều dự đoán của mình là có cơ sở: Ông A. có con nghiện nặng, nhưng khi tổ dân phố đến vận động đưa cháu đi cai nghiện thì gia đình giấu: “Nó đâu có nghiện hút gì. Nó là đứa con ngoan và tôi đang được... nhờ nó nhiều nhất”, hoặc bà V. thì lên đến báo cho tổ dân phố biết, con mình đã nghiện heroin, nhưng lại nước mắt ngấn, nước mắt dài: “Cô đừng nói tôi đến báo, nó biết nó đập phá nhà cửa, đánh lại cả vợ chồng tôi”. Có trường hợp, thông qua những con nghiện khác mà tổ dân phố biết được, đến vận động, bàn bạc cùng gia đình cai nghiện cho con thì chính những cha mẹ con nghiện đóng cửa giấu con trong nhà và trả lời: “Cháu đâu có nghiện” v.v... Rồi bà Nhung bấm đầu ngón tay nhắm tính kể cho tôi nghe tên từng con nghiện của từng gia đình một, bà buông tiếng thở dài: Hầu hết các gia đình có con trai choai choai đều có biểu hiện tụ tập hít heroin.

Bà nói thêm: Muốn ngăn chặn được nạn nghiện hút ma túy, không chỉ mình cơ quan chức năng hay chính quyền làm nổi, mà đòi hỏi mỗi người, mỗi gia đình phải tự kiểm soát, giáo dục con em mình trước để chúng thấy được tác hại của ma túy mà lánh xa.

Những thảm cảnh

Tôi đã đến thăm một gia đình ở khu Thanh Bình, bà H. góa bụa, một mình tần tảo nuôi các con và mẹ già. Gia đình bà vốn xưa nay nghèo, song lại được nhiều tiếng thơm thảo bởi con cái ngoan, biết phụ giúp mẹ. Bỗng đâu tai họa ập xuống căn nhà nghèo nàn: phát hiện đứa con trai nghiện heroin mấy tháng nay. Bà H. bị cú sốc nặng, suốt ngày rầu rĩ, bỏ bê chuyện làm ăn, trông bà gầy rộc, hốc hác và già đi trông thấy. Bà cho biết: “Lo miếng cơm hàng ngày còn chật vật, nay phải lo tiền cho con đi cai nghiện”. Và bà đang kêu người để bán nhà.

Tình cảnh của ông H. công tác ở một cơ quan nội chính TP, còn cáм cảnh hơn vì cả hai người con trai của ông đều nghiện nặng. Thoạt đầu hai người con chỉ lựa lúc vợ chồng ông sơ hở là ăn cắp tiền để mua thuốc hít. Khi phát hiện được, ông bà cẩn thận hơn trong việc cất giữ tiền bạc. Con nghiện lên, hai anh em đòi tiền, ông bà không cho, vậy là một trận hỗn chiến xảy ra, kết quả ông bị thương tích. Ông đau khổ kể lại với những người bạn thân: Gởi chúng đi cai nghiện, chúng trốn về và đe “lần sau ông còn mang tụi tôi đi cai nghiện thì xin ông tí “tiết”. Có lần ông vừa đi làm về, để điện thoại di động trên bàn, đứa em lấy cắp. Ra ngoài đường

gọi điện về bắt bố phải chuộc lại... Ông bà H. phải âm thầm chịu đựng, bởi một lẽ như ông tâm sự: “Con mình không lẽ mình giết chúng được à”.

Trường hợp của bà V, cán bộ của một quận, cũng có hai đứa con trai nghiện heroin nặng. Gia đình bà V. chỉ biết được khi cả hai anh em tụ tập hít heroin bị công an bắt. Theo lời khai của hai con bà trước cơ quan công an: Thường xuyên ăn cắp tiền và tài sản để bán lấy tiền mua heroin. Mỗi ngày hai anh em đốt hết cả triệu bạc. Có lúc chúng đã cuồn tài sản của gia đình đi bán trị giá cả chục cây vàng. Bà V. đau khổ nói với cơ quan công an, khi lên bảo lãnh cho con về: Bây giờ tôi không cần gì hết. Tiền tài, địa vị, danh vọng bỏ hết, đổi lại hai đứa con của tôi trở lại như xưa...

Cùng nhau phe "bồ đề" (cần sa) ở một quán cà phê "xóm"

Tức là bỏ được heroin, cấp sách đến trường như bao đứa trẻ cùng trang lứa khác.

Phường nào cũng có tụ điểm về ma túy

Theo trung tá Võ Tá, Trưởng phòng chống tội phạm và ma túy CA TP.HCM: TP hiện có 632 điểm phức tạp, có liên quan đến mua bán, sử dụng ma túy. Con số này e còn quá khiêm tốn với thực tế.

Nguyễn Văn T. một con nghiện mới 15 tuổi ở khu Thanh Bình, phường Thảo Điền, quận 2, một mực không nói cho chúng tôi biết điểm mà T. cùng một số bạn thường mua heroin. Động viên mãi T. chỉ nói: Chú cần, đưa tiền đây con đi mua cho, chỉ 5 phút là có ngay. “Ở đâu?”. Lưỡng lự một lát, T. nói “Qua Tân Cảng”. “Ở đó bán có nhiều không?”. “Thiếu gì, muốn bao nhiêu cũng được, quen rồi mua thiếu cũng còn được nữa là”. Theo báo cáo của Công an quận Bình Thạnh thì: Hầu hết các phường trong quận đều có tụ điểm mua bán và hít heroin. chúng tôi xin trích một đoạn trong báo cáo tham luận của Công an quận Bình Thạnh về hiểm họa ma túy do thượng tá Phan Thành Tiệp, đọc ở hội nghị quận: “Hầu như ở phường nào cũng có tụ điểm về ma túy, chúng mua bán, chích hút đôi khi công khai trắng trợn như hẻm 100 Đinh Tiên Hoàng, phường 1; hay tại khu vực hẻm lò heo cũ thuộc phường 2; đường Phan Văn Hân, phường 17; cầu Thị Nghè, phường 19, nhà không số tổ 53 phường 22; hẻm 72,80 phường 21; khu vực xung quanh Bến xe Miền Đông; khu cư xá Thanh Đa; các quán cà phê vườn thuộc phường 5, 6, 7, 11, 12, 24, 27 và 28 v.v...”. Nói như Nguyễn Văn T: “Mua heroin còn dễ hơn mua kẹo”.

*

* *

Tại sao càng chống, càng bắt, heroin càng nhiều, càng rẻ và người nghiện càng tăng lên theo cấp số nhân? Mỗi ngày TP.HCM tiêu thụ hết bao nhiêu heroin? Làm cách nào để ngăn chặn hiểm họa này?

PHẦN II

CUỘC CHIẾN CHƯA CÂN SỨC

Mỗi ngày hàng chục ngàn con nghiện ở TP.HCM tiêu thụ khoảng 5 kg heroin, tương đương 4 tỉ đồng ● Kinh phí dành cho cuộc chiến chống lại ma túy ở TP.HCM một năm chỉ bằng các con nghiện hít... một buổi sáng.

Hiện nay ma túy đã xâm nhập vào mọi tầng lớp xã hội, không từ bỏ một giới nào. Những người nghiện có đủ thành phần: giàu có, nghèo có, cả già lẫn trẻ, cả cán bộ, công nhân, viên chức, trí thức, nam lẫn nữ, v.v...”. Đó là kết luận của ông Nguyễn Quốc Vũ - Chi Cục trưởng Chi cục Phòng chống tệ nạn xã hội, Sở Lao động, Thương binh và Xã hội TP.HCM, trao đổi với chúng tôi chiều 21-7-98.

Những con số kinh hoàng

Theo thống kê của Chi cục Phòng chống tệ nạn TP.HCM, tính đến trung tuần tháng 7-1998, TP có trên 10.000 người nghiện ma túy. Theo ông Nguyễn Quốc Vũ, đây chỉ là những đối tượng bị bắt quả tang khi đang sử dụng ma túy, hoặc tự đăng ký đi cai nghiện. Còn nhiều con nghiện vì gia đình sợ xấu hổ với bà con xung quanh

nên cố tình giấu giếm. Cũng theo ông Vũ, con số người nghiện ma túy ở TP có thể lên đến trên 20.000 người. Một số sĩ quan trình sát hình sự ở các quận khẳng định: Số người nghiện ma túy ở TP.HCM cao hơn con số thực tế nói trên, nghĩa là vào khoảng bốn - năm chục ngàn con nghiện.

Chỉ riêng quận Phú Nhuận, trong sáu tháng đầu năm nay, đã phát hiện gần 170 vụ mua bán, sử dụng heroin với gần 350 đối tượng, số đối tượng là thanh thiếu niên chiếm trên 90%. Hay ở quận Bình Thạnh, sáu tháng đầu năm đã phát hiện 108 vụ với 317 tên tội phạm ma túy các loại. Cả quận có hơn 1.000 con nghiện. Đó là số có trong danh sách “đen” của quận. Còn thực tế thì có thể cao hơn. Theo trung tá Võ Tá - Trưởng Phòng chống tội phạm và ma túy CA TP.HCM: Sáu tháng đầu năm 1998, đã khám phá 872 vụ buôn bán, sử dụng ma túy, bắt giữ gần 3.000 đối tượng. Nếu so sánh với cùng kỳ năm ngoái, con số này đã tăng gần gấp đôi.

Theo khai báo của một số đối tượng trong các đường dây buôn bán ma túy mà CA TP.HCM mới triệt phá được trong tháng 6 vừa qua, ước lượng mỗi ngày TP.HCM tiêu thụ 5 kg heroin. Giá bán sỉ khi mang vào TP từ 1,1 triệu đến 1,3 triệu đồng một chỉ và trên dưới 300 triệu đồng một ký. Qua nhiều khâu trung gian, xé lẻ tiêu thụ, khi đến tay các con nghiện thì giá đã lên gấp 3 lần, tức khoảng trên 800 triệu đồng/kg. Vậy là mỗi ngày chỉ riêng ở TP.HCM, các con nghiện ma túy đã đốt hết khoảng 4 tỉ đồng. Con số ước lượng này càng có cơ sở hơn, bởi nếu có khoảng 40.000 con nghiện thôi, loại mới “chơi” mỗi ngày cũng phải hít hai cữ hết 2 tép

Tan Wah Keong, sinh năm 1964, quốc tịch Singapore, bị CA cửa khẩu Tân Sơn Nhất phát hiện khi mang 2 kg heroin vào Việt Nam ngày 25-5-1995

(mỗi tép 50.000 đồng). Có nhiều con nghiện nặng phải hít hết vài ba triệu đồng một ngày là chuyện thường.

Những thách thức

Theo nhận xét của những sĩ quan cảnh sát chống ma túy có kinh nghiệm lâu năm: Bọn buôn lậu ma túy sử dụng ngay chính những con nghiện, thậm chí những người lao động nghèo hám lợi làm mạng lưới chân rất phân phối ma túy đến... người tiêu dùng. Chúng đã có những hoạt động khuyến mãi “cực kỳ” tinh vi.

Chẳng hạn con nghiện mua 10 tép thì được tặng 1 tép. Nếu dùng điện thoại, máy nhắn tin để mua hàng, thì khi nhận hàng lập tức được khấu trừ 2.000 đồng tiền gọi một cuộc điện thoại và tặng một cây kẹo chewing-gum (vì hít heroin phải dùng giấy bạc loại này) hoặc các dụng cụ để hít.

Đại úy Phạm Quốc Trọng - đội phó Đội CSHS CA quận Phú Nhuận - cho biết: Sau vụ 96 con nghiện bị bắt, thủ đoạn bọn buôn bán ma túy hoàn toàn thay đổi, chúng không mượn nhà để buôn bán như trước mà nay dần mỏng ở các con hẻm trong các xóm lao động, đường rầy xe lửa. con nghiện đến trao tay xong là vọt xe đi liền. Công an có chặn bắt, bọn chúng ném hàng để phi tang. Còn bọn phân chia heroin để bán lẻ, nay không sử dụng ống nhựa hút nước để làm tép, mà gói vào giấy bạc thuốc lá (gọi là cục), khi bị phát hiện, chỉ cần... 5 giây, bỏ vào bồn cầu, giặt nước là phi tang được.

Ông Vũ cho biết thêm: Khó khăn hiện nay trong công tác phòng chống ma túy là việc kết hợp giữa các lực lượng các ngành còn hạn chế. Bên cạnh đó, quy định thủ tục xử lý theo luật pháp không còn phù hợp. Theo các nghị định 19, 20 bắt được con nghiện đến lần thứ hai, thứ ba mới cưỡng bức đưa vào trường trại cai nghiện. Kinh phí ngân sách cấp (trọn gói) cho công tác này lại ít, năm 1997 cả TP.HCM được gần 1,2 tỉ đồng; năm 1998 được 1,8 tỉ đồng. Nếu so với mức tiêu thụ heroin hiện nay của các con nghiện, thì kinh phí đó chỉ bằng các con nghiện hít... một buổi sáng. Có người còn ví von: Cuộc chiến chống ma túy hiện nay trên địa bàn TP.HCM nói riêng và cả nước nói chung giống như “cuộc chiến” chống thuốc lá ngoại nhập lậu cách đây mấy năm về trước. Có nghĩa là mới bắt được thuốc lá ngoại nhập lậu ở các... tủ thuốc bán lẻ ở vỉa hè. Còn những ông trùm, đầu nậu và đường dây vận chuyển từ nước ngoài vào như cỡ đường dây của Vũ Xuân Trường, chẳng hạn, thì chưa ngăn chặn được.

Chưa bao giờ Tòa án nhân dân TP.HCM phải xét xử nhiều vụ án liên quan đến ma túy như hiện nay. Chỉ riêng tháng 7 này, đã có trên 60 phiên tòa xét xử các vụ án ma túy, chiếm khoảng 20% các vụ xét xử trong tháng. Thế nhưng, nhiều người cho rằng mức án theo quy định của pháp luật hiện nay còn quá nhẹ, chưa đủ “ép phê” để răn đe bọn buôn bán ma túy. Có ý kiến: Nên chăng trong thời điểm này, cần có một “đạo luật riêng” để xét xử loại tội phạm này và khung hình phạt dĩ nhiên là phải cao hơn nhiều, có như vậy những “vòi bạch tuộc” mới co lại.

Đúng như một cán bộ hưu trí phường Thảo Điền, quận 2, nói: Những chuyện lớn như các đường dây buôn bán ma túy, những kẻ bán lẻ heroin, chuyện đó để chính quyền, các cơ quan chức năng giải quyết. Muốn cho tệ nạn ma túy đừng lan tràn, hơn ai hết mình phải giữ cho ma túy không thể lọt được vào gia đình mình. Chăm lo, giáo dục con em chu đáo, kịp thời ngăn chặn những thói hư tật xấu của con em mình. Nếu gia đình nào cũng làm được như vậy thì không những ma túy mà các tệ nạn xấu khác cũng hết đất sống. Phải tự cứu con em mình trước khi quá muộn.

Băng cướp gồm toàn học trò đã... vào Chí Hòa

● Bọn chúng đang là học sinh của nhiều trường nổi tiếng... và đa số là con một ● Chúng tôi đã đến thăm, không có gia đình nào thuộc diện khó khăn.

Liên tục trong tháng 4-1996, hàng chục vụ cướp táo bạo giữa ban ngày đã diễn ra ở quận 1, quận 3. Thực hiện chỉ đạo của Giám đốc CA TP.HCM, Phòng Cảnh sát hình sự (CSHS) đã thành lập ban chuyên án. Ngày 13-5 các chiến sĩ CSHS đã tóm gọn ổ băng cướp nguy hiểm ấy.

Bọn chúng là ai?

Đúng 10 giờ sáng ngày 13-5, sau hơn một giờ bám sát đối tượng, đến đường Hàm Nghi, quận 1, các chiến sĩ CSHS phát hiện hai tên cướp đang chạy trên chiếc xe Dream II, chuẩn bị thực hiện vụ cướp mà “con mồi” bọn chúng đã theo bám từ trước đó. Chưa kịp hành động, bọn chúng đã bị các chiến sĩ SBC thuộc Phòng CSHS CA TP.HCM ép sát không chế. Đó là tên Nguyễn Huỳnh Nam, sinh năm 1977, ngụ tại 43 lầu 4 Lưu Văn Lang (Tạ Thu Thâu), quận 1,

học sinh lớp 11 trường Bồ túc văn hóa quận 10 và tên Chu Kiên Trung, sinh năm 1979, ngụ tại 30 Hàm Nghi, P. Bến Nghé, quận 1, học sinh trường dạy nghề Đồng Khởi. Trước cơ quan công an, bọn chúng khai thêm 4 đồng bọn: Nguyễn Hồng Phúc, sinh năm 1979, ngụ 47/21 Trần Quốc Toản, phường 8, quận 3, học sinh lớp 11 trường Trưng Vương; Trần Văn Nhân, sinh năm 1979, ngụ 256/7 Pasteur, quận 3, học sinh lớp 11 trường Nguyễn Thị Minh Khai; Nguyễn Tấn Đạt, sinh năm 1980, ngụ 256/19 Pasteur, quận 3, học sinh lớp 9 trường Nguyễn Thị Diệu; Trần Mai Phương, sinh năm 1979, ngụ 492 Nguyễn Tất Thành, quận 4, học sinh lớp 11 trường Marie Curie.

Theo lời khai, những tên cướp “mặt búng ra sữa” này bắt đầu tụ tập đi cướp giật từ tháng 3-1995. Sau hơn một năm “hành nghề”, bọn chúng đã thực hiện trên 20 vụ cướp giật dây chuyền, giỏ xách của người đi đường. Hầu hết các vụ cướp giật chúng đều thực hiện ngay ở chỗ đông người và giữa “thanh thiên bạch nhật”.

Đường dẫn đến phạm tội

Nguyễn Hồng Phúc cho biết, y là con một trong gia đình tương đối khá giả, bố xuất cảnh, mẹ nội trợ. Do được nuông chiều, không bị ai kiểm soát, y thường trốn học cùng bạn bè đi uống cà phê, nghe nhạc rồi hút bồ đề. Ban đầu, để có tiền tiêu xài, y đã cùng bạn bè đi giật nón bán lấy tiền. Thấy “ngon ăn”, dần dần y giật dây chuyền và túi xách.

Còn tên Trần Mai Phương, bố làm công nhân, mẹ buôn bán, ít ai để ý đến sinh hoạt của con cái. Khi chuyện vỡ lở, gia đình mới

hốt hoảng. Ngày 16-5, tại nhà riêng ở quận 4, bố của Phương thở dài nói với chúng tôi: “Cứ tưởng nó đi học”. Ban đầu, Phương chỉ a dua với bạn bè, đi chơi, quậy phá. Khi thấy bạn kể lại những vụ “ăn hàng”, y thấy cũng ớn. Nhưng khi được chia tiền tiêu xài, y lại thấy ham và nhập bọn đi ăn cướp luôn. Gặp chúng tôi tại cơ quan công an, Phương chối quanh: “Cháu chỉ đi theo thôi, chứ không cướp giật” - Vậy sau mỗi vụ anh có được chi tiền không? - (Im lặng hồi lâu) Có!

Còn trường hợp của Trần Văn Nhân (tự Hùng) và Nguyễn Tấn Đạt (tự Beng), có phần hơi khác đồng bọn. Tên Nhân, ngoài giờ đi học, buổi trưa giữ xe ở tiệm phở đầu hẻm. Số tiền kiếm được gia đình để cho Nhân tự do tiêu xài. Theo cách giải thích của chị gái Nhân: Mỗi ngày nó kiếm được chừng 20.000 - 30.000 đồng, “chẳng đáng là bao” so với nhu cầu ăn chơi của những đứa trẻ sớm hám hơi tiền. Bởi vậy, nó thường xuyên rủ tên Đạt mượn xe với giá từ 5.000 đến 10.000 đồng/ giờ, nhập bọn đi cướp giật, để có đủ tiền tiêu xài phung phí.

Ở nhà nó ngoan lắm!

Chúng tôi đã đến một số gia đình có con em tham gia “băng cướp học sinh” này. Bà N.T.T.H. mẹ của tên Nhân khi nghe tin con mình bị bắt vì tội cướp giật “như sét trên trời giáng xuống”. Suốt cuộc gặp gỡ, gần như chỉ có người chị gái của Nhân trả lời thay cho mẹ, còn người mẹ như chết lặng. Phân đội trưởng chống cướp giật, đội SBC CA TP.HCM cho chúng tôi biết thêm: Do quản lý lơ lửng của gia đình, bọn chúng lúc đầu trốn học, có đưa

ăn cắp tiền gia đình đi chơi, quen dần, cấu kết với nhau qua quen biết ở các quán cà phê, hút bồ đề rồi rủ nhau đi cướp giật. Khi bị bắt rồi mà gia đình vẫn không hay biết về việc làm của con mình, thậm chí cả những biểu hiện thay đổi trong sinh hoạt bất thường của bọn chúng. Đa số cha mẹ chúng gặp chúng tôi đều nói “tưởng nó đi học”, “Ở nhà nó ngoan lắm, không ngang bướng gây gổ với ai bao giờ” (?)

(Báo NLD số 198)

*Một tên cướp giật
trên đường phố bị
quần chúng bắt giữ
tại quảng trường
30-4*

*Ảnh chụp lúc 8g15
ngày 26-5-1997*

Ai đã tiếp tay cho băng cướp học trò?

● Cần chỗ ngủ, tấp vô quán cà phê lề đường ● Cần xe đi cướp
giật, đã có chỗ cho mượn.

Theo lời khai của những tên cướp - học trò vừa bị tóm, chúng tôi đã thử làm lại một phần cuộc hành trình phạm tội của chúng....

Ba ngàn đồng một ly cà phê và một chỗ ngủ!

Chúng tôi đã lần theo đến những địa điểm, mà một số thanh thiếu niên khi có gì “giận hờn” gia đình bỏ nhà đi hoang thường tụ tập. 22 giờ ngày 20-5, chúng tôi rảo qua một vòng quanh các khu vực: Hồ Con Rùa; bến Bạch Đằng, đường Nguyễn Huệ; đường Cách mạng tháng Tám (khu vực sân khấu Trống Đồng) và dễ dàng nhận thấy ở những tụ điểm này, vào thời điểm về khuya, nhộn nhịp hơn bất cứ thời điểm nào trong ngày.

Trong vai một người đi... hoang, chúng tôi nhập cuộc. 23 giờ, địa điểm dừng chân là khu vực Trống Đồng. Ở đây la liệt bàn ghế bày suốt một dãy dài hai bên vỉa hè - không còn lối cho người đi bộ.

Xe gắn máy 2 bánh dựng quanh, từng nhóm thanh thiếu niên - chắc vừa thỏa mãn với cảm giác tốc độ, nhiều người trong số họ đang ngủ gà ngủ gật. Một số đang “phê” sau hơi khói bồ đà. Ở bàn khác, mấy cặp trai gái đang ngả đầu vào nhau... tâm sự, xem ra rất mùi mẫn. Trong số đó có một vài tay ra dáng vẻ anh chị, đầu đinh, ngực phanh trần, lộ rõ những hình thù kỳ dị, dờ dẩn được xăm trên ngực.

Nhìn qua bên kia đường, dưới mái hiên của dãy ki-ốt thuộc Phân viện Khoa học bảo hộ lao động, ước chừng có trên 20 thanh niên đang ngả mình trên ghế ngủ ngon lành. Một đám “chị em”, son phấn lòe loẹt, đang cười nói ríu rít. Lâu lâu lại có một “chàng” xe ôm tới rước đi. 12 giờ khuya, chúng tôi kêu tính tiền. Tranh thủ, hỏi cô chủ quán, lối chừng trên 30 tuổi: “Bộ ngủ ở đây được hả?”. Sau khi ném cho chúng tôi cái nhìn dò xét, có lẽ trông chúng tôi không phải là dân “đi hoang chuyên nghiệp”, cô ta khẽ gật đầu.

Tại xe bánh mì cách đó chừng vài chục thước, chúng tôi giả vờ lại mua bánh để gọi chuyện.

- Các quán cà phê ở đây bán suốt đêm sao?

Bà bán bánh mì: - Ừa!

- Muốn ngủ lại cũng được phải không?

- Chỉ cần một ly cà phê, chú có thể... ngồi ngủ sáng đêm. Còn nếu muốn nằm ngủ thì qua bên này - bà chỉ về phía vỉa hè đối diện Trống Đồng - mất khoảng 5.000 đồng đến 10.000 đồng, chú có một cái ghế bố dài tha hồ nằm ngủ, đỡ tốn tiền vào khách sạn, nhà trọ. Nếu chú có xe thì gửi chủ quán tốn thêm mấy ngàn nữa thôi.

Thấy chúng tôi chần chừ, bà trấn an: Không sợ mất đồ đâu, người ta làm ăn có uy tín mà. Những người ngủ ở đó, một số là lỡ đường, nhưng phần lớn là mấy thanh niên đi chơi khuya ngại về nhà.

Chúng tôi tiếp tục cuộc hành trình “đi hoang” của mình. 1 giờ sáng. Dọc đường Nguyễn Huệ, lúc này như càng đông vui hơn. Từng tốp thanh thiếu niên ngồi nhai khô mực, uống bia. Ở khu vực hồ Con Rùa cũng vậy. Chúng tôi hỏi một anh xe ôm, được biết: Họ tụ tập sáng đêm, nhậu đã rồi lên xe phóng đi, đi đã rồi quay lại nhậu tới sáng. Chúng tôi hỏi: “Bác có biết “thành phần” của đám thanh niên kia không?”. Ông trả lời: “Chả có con em nhà tử tế nào lại thường xuyên ra đây ăn ngủ như vậy (!)”.

Cần xe đi cướp giật? Dễ thôi! Muốn!

Theo các địa chỉ chúng tôi có trong tay, nơi chuyên cho mượn xe gắn máy hai bánh từ loại 50 phân khối đến 125 phân khối quá nhiều. Chỉ tính sơ sơ ở khu vực Phạm Ngũ Lão, Mả Lạn, quận 1 hay bên quận 4 có đến vài chục điểm. Khu vực Phạm Ngũ Lão, nơi có nhiều chỗ cho mượn xe gắn máy hai bánh nhất. Chúng tôi đã gặp một số người chuyên cho mượn xe ở đây, họ cho biết: Chủ yếu cho Tây ba lô và Việt kiều mượn. Điều kiện: Phải thế chấp hộ chiếu. Giá cả thì tùy từng loại xe. Anh Phạm Văn Trường, nhân viên của Chi nhánh du lịch Bình Định, 263 Phạm Ngũ Lão, cho biết: Chỗ anh có 9 chiếc xe các loại. Hầu hết là của anh em trong cơ quan tận dụng thời gian xe nhàn rỗi, kiếm lấy tiền cải thiện. Giá của một xe Dream II, Bonus: 100.000 đ/ngày; xe Angel, Magic:

80.000 đ/ngày; còn các loại xe 50 phân khối thì 60.000 đ/ngày. Chỗ anh chỉ cho người nước ngoài và Việt kiều mượn.

Tác giả đang hỏi chuyện một người cho "mượn" xe

Tại quán cà phê hẻm 14, có cả chục chiếc xe đủ loại cho mượn. Giá cả cũng “xêm xêm” như trên. Nhưng có phần linh động hơn. Cho mượn nửa ngày và kể cả người Việt trong nước, nếu đã quen biết và địa chỉ rõ ràng.

Ở quận 4 và khu Mả Lạn, cho thuê xe với các đối tượng, khác hẳn khu Phạm Ngũ Lão. Hầu hết bọn tội phạm đến đây để thuê xe đi... cướp giật. Chẳng hạn: Nguyễn Văn Phú, 122/1 Tôn Đức, Q.4, cho thuê Honda Cub 78, bọn chúng đi cướp giật và bị bắt; ông Yên ở P.13, Q.4 cho hai tên Nguyễn Văn Thông (sinh 1980) và Nguyễn Vũ Ngọc Dũng (sinh 1974) thuê xe đi cướp giật với giá 6.000 đ/giờ. Lê Ngọc Minh, 314 Dương Bá Trạc, Q.8, cho hai tên mượn xe để đi cướp giật. Hay gần đây nhất, theo lời khai của tên Trần Văn Nhân và Nguyễn Tấn Đạt trong băng cướp giật học trò (Báo NLĐ ngày 20-5), chúng thường thuê xe Cub 81 - 90 cc của Trần Quốc Trinh, 256B Pasteur, Q.3 để đi cướp giật với giá 10.000 đ/giờ. Chúng tôi đã gặp Trần Quốc Trinh lúc 14 giờ 30 phút ngày 21-5:

- Anh có mấy xe cho mượn và giá bao nhiêu một giờ?
- Tôi chỉ có một xe để đi, chứ không phải để cho mượn?
- Tên Nhân và Đạt đã khai thường xuyên mượn xe của anh để đi cướp giật?
- Tụi đó khai là một chuyện, còn tôi chỉ cho mượn. Lâu lâu, chúng nó trả tiền... xăng thôi.
- Anh cho bọn chúng mượn bao nhiêu lần? Có biết mục đích mượn xe của chúng?
- Tôi không nhớ rõ là cho “mượn” bao nhiêu lần. Tụi nó chỉ nói mượn đi mua đồ, chở bạn gái đi chơi. Sau này mới nghe nói tụi nó dùng xe của tôi để đi... cướp giật.

Thượng úy Trần Văn Phổ, Phòng CSHS, khẳng định: 80% số người cho đối tượng thanh thiếu niên mượn xe đều biết mục đích

của chúng là đi làm điều phi pháp. Anh thở dài: Bây giờ dịch vụ nhiều quá, mà sự quản lý của một số cơ quan chức năng lơ là, không kiểm soát được, cũng là nguyên nhân “vô tình” tiếp tay cho bọn tội phạm. Thanh, thiếu niên bỏ nhà đi bụi đời, chỉ tốn tiền ly cà phê, là có chỗ ngủ qua đêm. Phương tiện thì có sẵn chỗ cho thuê. Cần vệ sinh, tắm rửa thì vào các điểm karaoke mất vài chục ngàn là giải quyết được tất. Anh nói tiếp: Do chúng ta thiếu biện pháp cứng rắn. Đáng lẽ xe bọn muốn làm phương tiện đi gây án phải tịch thu, thì mới hạn chế được các tụ điểm “chuyên cho bọn chúng” thuê xe. Đằng này, thường là trả lại cho chủ xe. Các quán cà phê, quán nhậu cũng vậy, đã có chỉ thị của UBND TP quy định sau 22 giờ phải đóng cửa, nhưng thực tế, họ bán thầu đêm suốt sáng, làm nơi tụ tập ngủ qua đêm cho đối tượng bất hảo này. Đó là trách nhiệm của chính quyền địa phương. Nếu tình trạng này còn tồn tại thì bọn tội phạm còn có điều kiện hoạt động.

(Báo NLD số 199)

Thêm một băng cướp giết tuổi học trò sa lưới

● Bọn chúng chỉ 16-17 tuổi và là học sinh của các trường PTTH Phú Nhuận, Hàn Thuyên... ● Để có tiền ăn chơi, bao gái, bọn chúng đã tổ chức cướp giết trên đường phố, giữa ban ngày.

Một tháng 10 vụ cướp giết

Vào lúc 8 giờ 15 phút sáng ngày 7-8, em Lý Huỳnh Kim Hằng, học sinh lớp 11 trường Marie Curie trên đường đến trường học hè, đến đoạn đường Tú Xương gần ngã tư Bà Huyện Thanh Quan, bị hai tên đi trên chiếc xe Honda Cub 81-50 cc kè sát giết sợi dây chuyền 1,3 chỉ 18K rồi phóng chạy mất dạng. Nghe tiếng tri hô của nạn nhân, các chiến sĩ SBC (săn bắt cướp) thuộc Phòng CSHS CA TP.HCM đang làm nhiệm vụ chốt chặn lập tức lao xe đuổi theo. Đến ngã tư Nguyễn Đình Chiểu - Trần Quốc Thảo, hai tên cướp đã bị bắt giữ, cùng tang vật và phương tiện gây án.

Bọn chúng là: Trương Hồng Ngọc, sinh năm 1979, học sinh lớp 11 trường trung học Phú Nhuận và Đặng Trần Nguyên, sinh năm 1980, học sinh lớp 11 trường trung học Hàn Thuyên, cùng thường trú khu tập thể 106 Lê Văn Sỹ, P.11, quận Phú Nhuận.

Theo lời khai nhận ban đầu của hai tên cướp giết “miệng còn hôi mùi sữa” này, chỉ trong vòng hơn một tháng trở lại đây, bọn

chúng cùng một số tên khác, cùng tuổi “choai choai” đã thực hiện hơn 10 vụ cướp giết trên đường phố. Ngày 22-6, giết giở xách của một phụ nữ đi xe Chaly trên đường Nguyễn Kiệm gần ngã ba Hồ Văn Huê; ngày 7-7, cũng trên đoạn đường Nguyễn Kiệm giết giở xách của một phụ nữ đi xe Cub 81; ngày 8-7, giết giở xách của một phụ nữ trên đường Nguyễn Oanh; ngày 13-7, giết giở xách của một phụ nữ đi xe Dream trên đường Nguyễn Kiệm; ngày 20-7, giết giở xách của một phụ nữ đi xe Dream ở hồ Con Rùa; ngày 22-7, giết giở xách của một phụ nữ trên đường Nguyễn Trọng Tuyển... Nạn nhân của chúng là phụ nữ đi xe gắn máy. Và địa bàn hoạt động của chúng khá rộng từ Gò Vấp, Phú Nhuận, Tân Bình đến quận 1, quận 3. Những vụ cướp trên chúng còn nhớ rõ ngày tháng. Nhưng không phải chỉ có vậy, vì còn nhiều vụ chúng quên mất ngày.

Thượng úy Nguyễn Thành Công, Đội phó SBC - CA TP.HCM cho biết: Hiện hai tên cướp giết (Ngọc, Nguyên) đang bị tạm giam để tiếp tục điều tra. Đồng bọn của chúng đang bị truy nã.

Để có tiền nhảu đầm, bao gái nên cướp giết!

Khi được hỏi động cơ nào đẩy chúng vào con đường phạm tội, Trương Hồng Ngọc không chút do dự đáp: Để có tiền ăn xài, đi nhảu đầm, chơi bida, bô-linh và bao “bạn gái” qua đêm. Còn Đặng Trần Nguyên chẳng ngần ngại cho biết: Tiền gia đình cho không đủ ăn chơi nên tụ tập rủ nhau đi cướp để có tiền.

11 giờ ngày 9-8, tức là ba ngày sau khi Ngọc, Nguyên bị bắt, gia đình vẫn không hay biết gì (!). Khi gặp chúng tôi tại nơi làm việc, mẹ của Nguyên vẫn định ninh con mình đi chơi với bạn bè

như những lần trước. Nghe chúng tôi thông báo về hành vi của con, sau ít phút... bàng hoàng, bà tâm sự: “Biết tính tình cháu ham vui theo chúng bạn đàn đúm đi chơi, chúng tôi sợ sẽ có chuyện... như ngày hôm nay. Nhưng do hoàn cảnh gia đình “một mẹ, một con”, tôi thì bận công tác, đã phải gọi cháu về với bố nó quản lý giùm trong ba tháng hè (cha mẹ Nguyên ly dị từ khi Nguyên mới 5 tuổi). Vậy mà cũng không ngăn nổi nó bước chân vào con đường hư hỏng. Tất cả, tôi đều dành cho cháu, hy vọng cháu học hành đến nơi đến chốn... Vậy mà!”

Còn cha mẹ của Trương Hồng Ngọc cũng hết hoảng, sững sốt không kém bà T.P (mẹ của Nguyên) và cũng cứ tưởng “nó ham vui đi với bạn bè vài ngày lại về”. Ông bà đâu có ngờ Ngọc đã tham gia hầu hết các vụ cướp giật táo tợn trên.

Cũng như “băng cướp học trò” mà Báo Người Lao Động đã có loạt bài phản ánh hồi tháng 5 vừa qua, băng cướp giật này cũng ở độ tuổi còn cấp sách đến trường (16-17 tuổi).

Nói như một chiến sĩ SBC: Bọn chúng phạm tội phải chịu trách nhiệm trước pháp luật. Tuổi còn trẻ, được rèn luyện, giáo dục thử thách trong tù, bọn chúng sẽ “hoàn lương” và còn có thể làm lại cuộc đời. Nhưng người đau khổ và gánh chịu hậu quả trước mắt chẳng ai khác là cha mẹ chúng.

(Báo NLĐ số 245)

VỀ VỤ GÂY RỐI, GIẾT NGƯỜI ĐÊM NOEL 1996:

Trẻ em phạm tội, trách nhiệm trước tiên thuộc về gia đình

- Bọn chúng tuổi từ 15 đến 20, nhiều tên đã có nhiều tiền án, tiền sự ● Gia đình không giáo dục, quản lý, có thể khiến một đứa trẻ thành tên tội phạm.

Vào khoảng 21 giờ ngày 24-12-1996, một vụ ẩu đả do đám choai choai gây ra ở đầu đường Lê Lợi, Q.1, TP.HCM làm náo loạn cả khu vực. Kết quả: một anh đập xích lô bị thiệt mạng.

Đó là anh Trịnh Văn Đông, sinh năm 1959, ngụ ở 80/5A đường Phan Tây Hồ, quận Phú Nhuận. Theo những người có mặt lúc bấy giờ kể lại: Một đám thanh thiếu niên đi chơi Noel thả bộ từ Nhà thờ Đức Bà, dọc theo đường Đồng Khởi ra đường Lê Lợi. Trên đường đi, chúng chọc ghẹo người đi đường với những hành vi thiếu văn hóa. Khi đến trước nhà số 4 đường Lê Lợi, P. Bến Nghé, Q.1, một tên trong bọn đã ngang nhiên đến tủ thuốc lá của bà Nguyễn Thị Rê, 51 tuổi, lấy mấy bao thuốc rồi bỏ đi không trả tiền. Bà Rê đòi lại,

bọn chúng không trả mà còn có thái độ hỗn xược. Anh Trịnh Văn Đông đang đậu xe xích lô đón khách gần đó bất bình trước hành động ngang ngược của đám này, đã đến can thiệp. Bọn chúng chẳng những không nghe theo lời khuyên phải trái, mà ngược lại còn xông vào đánh anh Đông. Bọn chúng chạy vào quán giải khát gần đó, chộp những chai nước ngọt, đập bể phần dít chai, lao vào đâm anh Đông làm anh Đông chết sau đó.

Bọn chúng là ai?

Băng gây rối trật tự công cộng và giết người đêm Noel (Ba tên có dấu X từ trái qua phải là Quyển, Tuấn và Dũng - kẻ trực tiếp đâm chết nạn nhân)

Ảnh chụp tại trại giam Chí Hòa

Đại úy Trương Văn Hòa, điều tra viên Phòng CSĐT CA TP.HCM cho biết bọn chúng gồm trên 20 tên, đa số là học sinh, tuổi từ 15 đến 20. Bọn chúng gồm hai băng: băng Thị Nghè và băng Trần Quốc Thảo, Q.3 có kết hợp với một số đối tượng ở cư xá Bắc Hải, Q.10. Nhiều tên bỏ học kết bạn với nhau, chuyên la cà ở các quán cà phê, quán nhậu.

Chiều 24-12, băng Thị Nghè gồm các tên Lê Hồng Đào, Dũng, Trung, Quang Giang, Hùng Mẫn, Tuyền, Tuấn, v.v... tập hợp uống cà phê, sau đó rủ nhau nhậu, cho tới gần 21 giờ thì kêu 3 chiếc xích lô chở ra khu vực Nhà thờ Đức Bà.

Băng đường Trần Quốc Thảo, Q.3 của Phan Anh Tuấn, gồm hơn chục tên, cũng tổ chức ăn nhậu hết 5 chai rượu Napoléon và 4 lít bia tươi. Khi đã “ngà ngà”, bọn chúng thuê xe xích lô đến Nhà thờ Đức Bà. Ở đây hai băng do có quen biết trước, nên chúng sắp lại đi chơi chung và cuối cùng xảy ra sự việc như trên.

Chiều 4-1-97, chúng tôi đã đối mặt với 10 thành viên của hai băng này trong trại giam Chí Hòa.

Tên Phan Anh Tuấn (tự Tuấn Đacôla, Tuấn phù thủy) sinh năm 1973, nhà ở 55D Trần Quốc Thảo, P.7, Q.3 là một trong ba kẻ đã trực tiếp đâm chết anh Đông cho biết: Năm 1983 học hết lớp 7, bỏ học, ở nhà phụ cha sửa xe. Tiền sửa xe để uống cà phê, đi chơi và nhậu. Nghe Tuấn tự kể “thành tích”, chúng tôi... toát cả mồ hôi: Năm 1988, gây rối trật tự công cộng bị CA bắt giữ. Năm 1991, đi bộ đội được 6 tháng thì đào ngũ. Năm 1992, gây rối trật tự công cộng, CA phường xuống can thiệp, đánh luôn cả CA,

bị TAND Q.3 kết án 6 tháng tù giam. Tiếp đó, liên tục nhiều lần quấy phá trong gia đình, khu phố, bị CA kiểm điểm.

Còn tên Trần Thanh Quyền, 16 tuổi, ở 54/5 Trần Quốc Thảo, Q.3 cũng học đến lớp 5/12 rồi bỏ học, đã từng bị CA bắt giữ về tội gây rối trật tự công cộng. Mới 16 tuổi mà đã là “một cây nhậu”. Mỗi lần nhậu xong lại cùng bạn bè đi gây sự đánh nhau. Khi chúng tôi hỏi: “Cháu hay ăn nhậu vậy, lấy tiền đâu? Cha mẹ có biết không”, Quyền thản nhiên trả lời: “Tiền cháu tự kiếm lấy, lớn rồi cha mẹ đâu có can thiệp vào”.

Phạm Tấn Dũng, 15 tuổi, nhà ở D1 A1 đường Đồng Nai, cư xá Bắc Hải, Q.10, cũng học đến lớp 5 thì bỏ học và tụ tập với đám bạn xấu đi uống cà phê, chuyên xem video bạo lực và chính Dũng cũng là tên trực tiếp đâm chết anh Đông.

Lê Quang Trung - 13 tuổi, Đặng Thị Cẩm Vân - 16 tuổi, Ngô Thị Ngọc Tuyền - 17 tuổi... mặt mũi sáng sủa, nhưng đều “ham chơi hơn ham học”. Lê Quang Trung thú nhận: “Cứ chiều tối lại tụ tập nhau đi chơi, uống cà phê, có tiền thì rủ nhau nhậu để... giải trí.

Trách nhiệm trước hết thuộc về gia đình

Trung tá Nguyễn Mạnh Trung, Phó Trưởng phòng CSĐT, nhận định: “Bọn này không phải là loại lưu manh chuyên nghiệp. Do thiếu sự giáo dục của gia đình, bên cạnh đó tác động của loại phim ảnh xấu... đã ảnh hưởng đến nhân cách của bọn chúng”.

Làm điều sai quấy không bị ai la rầy, giáo dục, dần dần chúng hình thành một tâm lý ỷ y, coi thường mọi việc. Hậu quả là chỉ từ

một việc nhỏ, chúng đã trở thành những tên sát nhân. Tội lỗi của bọn chúng, người chịu trách nhiệm trước hết là các bậc cha mẹ, không thể đổ lỗi cho xã hội. Bởi gia đình là môi trường chăm sóc, giáo dục hiệu quả nhất đối với con em mình trong việc hình thành nhân cách.

(Số 329 ra ngày 6-1-1997)

100 tỉ đồng/ năm cho bọn “quái xế”

Mỗi tuần, trên địa bàn TP.HCM, có 70-80 chiếc xe hai bánh gắn máy bị đánh cắp. Ước tính, mỗi năm người dân TP mất gần 100 tỉ đồng ● Dream, Spacy, Astrea... được dòm ngó trước tiên...

Mới dựng đã mất!

Cách đây mấy hôm, vợ chồng anh bạn tôi bị mất chiếc xe Dream II mới cầu cạnh. Anh bạn kể lại với giọng đầy ảm ức: “Vừa thả bà xã xuống để vào tiệm bán quần áo, dựng xe đợi, thêm thuốc lá, bước qua tủ thuốc cách chỗ dựng xe mấy bước chân, mua xong bao thuốc quay lại, thì hơi ôi “giấc mơ II” đã không cánh mà bay”.

Chị Lại Thị Thủy Hiền, ở cư xá Thanh Đa, ngày 6-8-96, đến tiệm rửa hình ở đường Xô Viết Nghệ Tĩnh. Chị đã cẩn thận khóa cổ xe, vậy mà vừa bước vào bên trong quầy giao nhận ảnh, ngoái cổ nhìn lại đã thấy một người đàn ông ăn mặc lịch sự, ngồi lên xe của chị thản nhiên nổ máy vọt.

Trường hợp của anh Nguyễn Hoàng Đức, ở đường Lê Quang Sung, quận 6, vào nhà quên khép cửa cổng, hai phút sau quay

ra thì chiếc Dream II (lại Dream II) dựng ngoài sân đã... biến mất!

Còn rất nhiều trường hợp mất cắp xe y chang một kiểu: Vừa mới dựng xe, quay đi đã bị mất.

Người lạ ăn mặc sang trọng vào nhà, coi chừng!

Theo đại úy Võ Đình, đội phó Đội chống trộm cắp, Phòng CSHS CA TP.HCM: Hiện trên địa bàn TP.HCM có khá nhiều băng, nhóm chuyên trộm cắp xe gắn máy (tuy công an đã phá được nhiều băng nhóm, bắt giữ nhiều đối tượng). Giờ cao điểm hoạt động của bọn chúng từ 18 giờ đến 21 giờ mỗi ngày. Chúng thường nhắm vào các loại xe đắt tiền như Dream II, Dream lùn, Astrea, Honda DD hoặc Honda đời 92-93-94-95 và gần đây là xe Honda Spacy (có giá cả chục lượng vàng/xe).

Bọn chúng thường đi thành từng nhóm bốn tên trên hai xe, tuổi từ 20 đến trên 30, ăn mặc sang trọng, thậm chí có cả điện thoại di động. Có băng, nhóm chuyên “ăn rảo” trên đường phố. Chúng chạy tà tà nhìn thấy ai dựng xe sơ hở thì “chỉ vài giây đồng hồ” chúng đã lấy được xe và vọt ra đường đông mắt.

Ngược lại, có băng thì chuyên “nhập nha”. Bọn “quái xế”, cứ chiều lại, lợi dụng lúc chập choạng, khi sinh hoạt gia đình đang tắt bật là chúng lén vào cắp xe ra. Nếu chủ nhà phát hiện khi mới đẩy cửa bước vào, chúng làm bộ hỏi thăm nhà người này, người kia rồi tìm cách chuồn êm! Với bộ vó sang trọng, ăn nói lễ phép, chúng dễ dàng đóng kịch qua mặt nhiều người.

Còn có băng “quái xế” chuyên ngồi canh me ở các quán cà phê, các tiệm may, tiệm bán quần áo, tiệm cho thuê băng video, phòng mạch tư, tiệm giày dép v.v... Lợi dụng lúc khổ chủ vừa dựng xe bước vào bên trong là chúng ra tay hành động trong “tíc tắc”.

Các công sở, cũng là một trong những mục tiêu “ăn hàng” của bọn này. Chúng giả bộ vào liên hệ công tác, hoặc tìm gặp người quen, nếu bảo vệ mất cảnh giác, chúng liền ra tay.

Theo Phòng CSHS CA TP.HCM, từ đầu năm đến nay, bình quân mỗi tuần trên địa bàn TP.HCM có 70-80 xe gắn máy bị đánh cắp. Mỗi tháng khoảng trên 300 xe bị mất cắp. Nếu tính bình quân 5

Dụng cụ “bắn” khóa và bãi xe tang vật

lượng vàng thì mỗi năm người dân TP bị thiệt hại khoảng 100 tỉ đồng vì bọn “quái xế”.

Ai đã tiếp tay cho bọn “quái xế” lộng hành

Bị bắt cũng nhiều, tại sao bọn “quái xế” vẫn tác oai, tác quái khắp mọi nơi? Thắc mắc đó đã được một cán bộ Phòng CSHS trả lời: Đây là loại án khó. Ngay cả đối tượng bị bắt, vẫn một mực không nhận tội, rất khó khai thác. Còn mức hình phạt của pháp luật xem ra “vài năm tù” không đủ... ép phê để nghiêm trị và làm gương cho kẻ khác. Chính bọn tiêu thụ xe gian là nguyên nhân thúc đẩy bọn “quái xế” hoạt động. Nếu triệt phá hết bọn tiêu thụ xe gian, chắc chắn tình hình trộm xe gắn máy sẽ giảm.

Qua tìm hiểu, chúng tôi được biết thêm, một xe Dream trị giá thực từ 5 đến 6 lượng vàng, bọn “quái xế” chỉ bán lại chưa đến 2 lượng vàng.

Ăn theo bọn tiêu thụ xe gian là bọn làm giấy tờ, “cạc-vẹt”, hồ sơ giả. Theo thời giá, một “cạc-vẹt” xe giả chỉ khoảng trên dưới 500.000 đồng, còn bộ hồ sơ giả thì vài triệu đồng. Bọn tiêu thụ xe gian đã thiết lập một đường dây Bắc - Trung - Nam. Mới đây Phòng CSHS CA TP.HCM vừa khám phá đường dây tiêu thụ xe gian. Xe lấy cấp ở TP.HCM được bọn chúng tháo rời, đóng thùng, gửi bằng xe lửa ra các tỉnh miền Trung tiêu thụ. Bằng cách này, chỉ từ tháng 11-1995 đến tháng 4-1996, chúng đã chuyển được 100 xe gian ra tiêu thụ tại các tỉnh miền Trung.

Làm thế nào để phòng ngừa?

Cuộc đấu tranh chống bọn ăn cắp xe quả còn nhiều điều bất cập. Tỷ lệ phá án loại này chưa đạt được 20%. Tuy nhiên công an cũng nắm được chỗ nhược của bọn “quái xế”. Hễ thấy bị để ý là chúng không bao giờ dám ra tay. Ví như khi dựng xe nên khóa xe cẩn thận, ngoài khóa cổ, cần có thêm khóa xích ở bánh trước hoặc bánh sau, có thể cả khóa chân chống thì càng tốt. Không phải bọn “quái xế” không mở khóa được nhưng nếu xe có khóa kỹ, bọn chúng phải mất nhiều công đoạn “bắt khóa”, tốn nhiều thời gian dễ “bể mảnh”. Hoặc khi mua sắm, nếu không gởi xe, thì trước khi dựng xe để vào xem hàng, bạn nên quan sát xung quanh, trước sau, xem có kẻ khả nghi nào không. Thấy vậy, bọn “quái xế” biết bị để ý, chúng sẽ đánh bài chuẩn. Cửa cổng và cửa nhà mỗi khi ra vào, nếu không có người trông coi thì nên đóng cài cẩn thận. Nên làm một miếng chắn bằng tôn dày, khoan một lỗ để chụm vào khoen cửa, sau đó mới bóp ống khóa chồng lên, như vậy bọn “nhập nha” sẽ không thể nạy, hay cho kim công lực vào cắt khóa được. Đối với các cơ quan, xí nghiệp nên có thể xe cho nội bộ và khách, để tránh tình trạng bọn trộm xe trà trộn thừa lúc sơ hở lấy cắp xe.

(Báo NLD số 249)

Khi nữ “quái” đi cướp

● Bọn chúng đều nghiện ma túy nặng, mỗi ngày hít hết cả triệu đồng ● Thường đóng giả cặp tình nhân đi dạo phố, lợi dụng “con môi” sơ hở, nữ “quái” liền ra tay cướp giật, đồng thời rút súng uy hiếp...

Thủ đoạn cướp giật mới

Ngày 30-11-97, chị Nguyễn Thị B. nhà ở đường Lãnh Binh Thăng, Q.11, TP.HCM, hút hải đến trình báo Phòng CSHS CATP vì vừa bị “giật dây chuyền”. Theo chị B kể lại: Khi đang chạy xe trên đường 3-2, chị thấy có cặp trai gái, ăn mặc rất “mốt” chở nhau trên chiếc xe Dream II cẩu cạch, chạy theo sau suốt quãng đường dài. Thấy có gì đó khác thường, chị chạy xe chậm lại. Như biết được sự cảnh giác trên của chị, đôi trai gái rồ nhẹ tay ga, cặp xe ngang chị và “biểu diễn” những động tác.. âu yếm, mùi mẫn. Thấy vậy, mọi sự cảnh giác, hoài nghi trong chị tan biến. Nào ngờ, chạy thêm được hơn trăm mét nữa, bỗng “phụt”, chị loạng choạng tay lái. Khi bình tĩnh lại thì sợi dây chuyền hơn 2 chỉ vàng trên cổ chị đã bay mất. Bọn cướp rồ ga phóng đi mất dạng vào dòng xe cộ đông đúc, để lại trên cổ chị một vết xước do móng tay của... bọn cướp.

Trước đó cũng trên đường Lý Thường Kiệt, hai nạn nhân là chị Ng. và Th. đã bị giật giỏ xách máng trước xe, các chị liền tri hô và đuổi theo, tên cướp ngồi đằng sau xe Dream là một thiếu nữ, tay còn xách giỏ xách vừa giật được, tay kia rút súng quay lại phía sau, chĩa thẳng vào nạn nhân. Hoảng quá, các chị liền đâm xe lên lề...

Đại úy Trương Công Hón, đội trưởng đội đặc nhiệm, Phòng CSHS CA TP.HCM (đội SBC cũ), cho biết: Khi nhận được tin báo của quần chúng, những trinh sát đặc biệt đã được tung vào trận, bằng mọi cách phải “triệt” được bọn chúng trong thời gian sớm nhất. Chỉ sau 2 tuần, các trinh sát đã phát hiện được băng cướp giật tảo bạo, nguy hiểm này. Tên, tuổi, địa chỉ và “thành tích” bất hảo của bọn chúng lần lượt được các trinh sát đưa vào chuyên án. Giờ phá án đã điểm.

Cú đánh ngoạn mục

Đại úy Trương Công Hón, người chỉ huy trực tiếp một mũi trinh sát bắt băng cướp giật này cho biết: “Do bọn cướp luôn luôn mang súng bên người, để tránh những hậu quả xấu có thể xảy ra, chúng tôi đã dùng kế “điều hổ ly sơn” để bắt nhanh, gọn từng đối tượng”.

9 giờ sáng ngày 4-11, quán cà phê X. trên đường Trần Bình Trọng, P.11, Q.5 vẫn còn đông khách, khách uống cà phê kẻ ra người vào. Một thanh niên, trông đáng vẻ rất giống... dân chơi, đang ngồi nhâm nhi ly cà phê đen và đọc báo. Với đáng vẻ “uể oải”, anh móc điều thuốc, đứng lên sang bàn kế bên... xin mời điều thuốc. Và nhanh như cắt, với những động tác võ thuật thuần thục,

người “xin lửa” đã khóa chặt tay gã thanh niên, khi y vừa móc hộp quẹt đưa cho anh. Một thanh niên ngồi bàn đối diện, trước đó vẫn thản nhiên ngồi nhìn ra đường, chân nhip theo điệu nhạc phát ra từ chiếc máy cassette, bỗng bật dậy như chiếc lò xo, bay thẳng đến, tay chụp ngay vào bụng gã và lôi ra khẩu súng... Mọi người trong quán cà phê, chưa ai kịp hiểu ra điều gì, thì chiếc còng số 8 đã khóa gọn hai tay tên tội phạm.

Trình sát Đ.N là một trong hai trình sát bắt giữ tên tội phạm trên kể lại: Nắm được quy luật của băng cướp này, trước giờ đi “ăn hàng”, buổi sáng chúng thường đến quán cà phê để vừa hít heroin vừa bàn “kế hoạch” đi cướp. Hai trình sát đã được ém trong quán từ sáng sớm, khi nhận được tín hiệu của các trình sát từ bên ngoài, các anh liền ra tay, nhanh gọn, chính xác đến mức tên cướp không kịp phản ứng và những người khác uống cà phê trong quán lúc bấy giờ, khi kịp hiểu ra thì tên cướp đã được áp giải về cơ quan công an.

Cùng thời gian trên, hai mũi trình sát đã bủa vây hai điểm khác ở quận 1 và Bình Thạnh, và hai tên cướp đồng bọn cùng chịu chung số phận.

Chân dung bọn cướp

Tên bị bắt tại quán cà phê nói trên là Phạm Mạnh Kiên, sinh năm 1979, ngụ đường Hai Bà Trưng, P. Tân Định, Q.1. Còn hai tên đồng bọn là Võ Minh Trung (tự Cọ), sinh năm 1973, ngụ đường Lê Quang Định, P.14, quận Bình Thạnh và Trần Thị Như Ngọc,

sinh năm 1973, ngụ tại tổ 7, ấp 6, P. Trường Thọ, Thủ Đức. Cả ba tên đều bỏ nhà, đi mượn nhà ở chung tại nhà không số đường Bùi Đình Túy, P.26, Q. Bình Thạnh gần hai năm nay.

Tại cơ quan công an, bọn chúng khai nhận: Chỉ 2 tháng tại đây, bọn chúng đã thực hiện gần 20 vụ cướp giật dây chuyền, giở xách, điện thoại của người đi đường. Thường hai tên Kiên và Trung thay nhau chở thị Ngọc bằng xe Dream và xe Akira, giả dạng là những cặp tình nhân đi dạo, nhiệm vụ của thị Ngọc là lựa lúc nạn nhân sơ hở thì ra tay hành động. Nếu nạn nhân đuổi theo, thị Ngọc liền móc súng hoặc dao bấm ra uy hiếp.

16 giờ ngày 4-11, chúng tôi đã có dịp tiếp xúc với ba tên cướp tại Phòng CSHS CA TP.HCM. Khi được hỏi con đường trở thành “nữ quái”, thị Ngọc dừng dưng trả lời: “Bán bia ôm, rồi làm vũ nữ, “chơi” heroin, tiền “boa” không đủ, kết băng đi cướp giật để lấy tiền hít heroin”. “Mỗi ngày hít hết bao nhiêu?” - chúng tôi hỏi. “Tùy! Kiếm được nhiều thì hít nhiều, ít thì mỗi ngày chỉ hít 3 tép (mỗi tép 50.000 đồng)”. “Mỗi ngày cướp bao nhiêu vụ?”. “Có ngày 2-3 vụ, hít hết lại đi... cướp!”. “Gia đình có biết không?”. “Biết”. Và như cơn ghiền đã đến, thị Ngọc chỉ trả lời cộc lốc và... ngập trước những câu hỏi của chúng tôi.

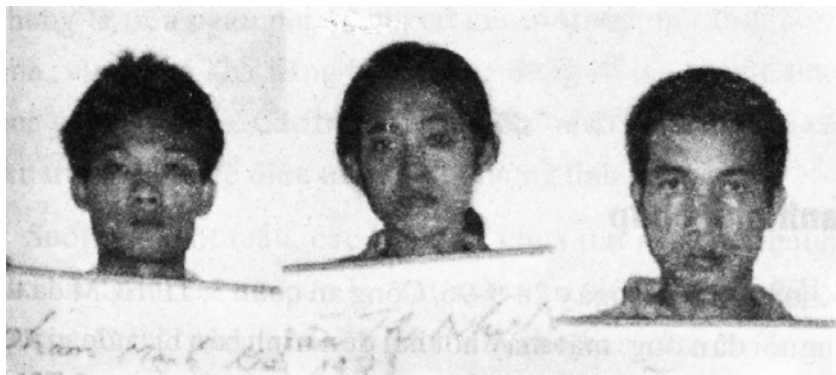
Tên Võ Minh Trung khá tỉnh táo khi trả lời chúng tôi và có vẻ... bình tĩnh: Cha là cán bộ cấp quận đã về hưu, hai ông bà ly thân từ hơn chục năm nay. Đã từng là tài xế taxi, nhưng với tính đua đòi, ham chơi hơn làm việc, Trung đã bỏ việc, cặp với thị Ngọc theo kiểu “già nhân ngãi, non vợ chồng” từ nhiều năm nay. Trên người Trung, xăm đủ thứ hình quái dị như: đầu lâu, đầu bò. Giải thích

về điều này, Trung vừa cười vừa nói: “Đi uống cà phê nhạc, bắt chước những ca sĩ nước ngoài, xăm vậy cho vui”. “Súng dùng để đi cướp, Trung lấy ở đâu?”. “Của ba em”. “Cướp được dùng tiền làm gì?”. “Để mua heroin, đi uống cà phê, nhảy đầm”.

Còn tên Phạm Mạnh Kiên, trông có vẻ ghiền rất nặng và có vẻ “anh chị” hơn hai tên đồng bọn, hỏi gì cũng lắc đầu và tỏ vẻ bất cần.

Đại úy Trương Công Hớn cho biết thêm: Bản chất của bọn tội phạm này rất ngoan cố, lì lợm, luôn quanh co chối tội.

(Số 515 ra ngày 6-12-1997)

Chân dung nữ "quái" Trần Thị Như Ngọc và đồng bọn

Vụ cướp táo bạo 5 tỉ đồng giữa ban ngày

● Sơn “Hít-le”, tên chủ mưu, đã ra đầu thú sau một tháng lẩn trốn ● Đây là vụ cướp có số tiền lớn nhất từ trước tới nay trên địa bàn TP.HCM ● Cơ quan công an đã thu lại gần 4 tỉ đồng ● Cướp lại bị... cướp

Nhanh như chớp

Khoảng 15 giờ ngày 28-9-96, Công an quận 3, TP.HCM đã tiếp hai người đàn ông, mặt mày hốt hải đến trình báo bị cướp giật 5 tỉ đồng.

Đó là trung tá Trần Bảo Toàn - Phó Giám đốc Xí nghiệp 347 Quân khu 3 và nhân viên Đặng Đức Long. Anh Toàn cho biết: Khoảng 14 giờ 45 phút ngày 28-9-96, anh cùng anh Long đến chi nhánh Tổng Công ty Lương thực miền Bắc số 58 Nguyễn Bình Khiêm, Q.1 nhận số tiền 5 tỉ đồng tiền ngân phiếu (gồm 300 tờ loại 5 triệu đồng và 3.500 tờ loại 1 triệu đồng) có giá trị thanh toán đến hết tháng 1-1997. Số tiền này được đựng trong một bao tải loại 50 kg. Nhận xong tiền, anh Long dùng xe gắn máy chở anh Toàn

ngồi sau, bao tiền để giữa hai người. Đến cuối đường Pasteur, rẽ qua đường Trần Quốc Toản, thuộc địa phận phường 8, Q.3, thì bị hai thanh niên đi trên chiếc xe Suzuki Crystal ép sát giật bao tiền rồi tăng tốc độ vọt lên phía trước.

Sự việc xảy ra nhanh đến mức các anh không kịp tri hô mà chỉ đuổi theo hai tên cướp đến một đoạn rồi mất phương hướng.

Cuộc truy lùng thủ phạm

Sau khi nhận được tin báo, ban chuyên án nhận định: Đây là vụ cướp táo bạo, với số tiền có thể coi là lớn nhất từ trước đến nay. Nhưng là tiền ngân phiếu, chỉ có giá trị trong một thời hạn nhất định, vì vậy có khả năng bọn chúng dùng số ngân phiếu này để mua vàng và đồ la. Các trinh sát “chiến” nhất được tung ra các địa bàn trọng điểm để điều tra các đối tượng tình nghi.

Suốt hơn một tuần, các trinh sát chưa tìm ra được manh mối nào, trong lúc đó dư luận lại đặt nghi vấn, liệu đây có phải là vụ cướp giật thật không? Điều này làm cho ban chuyên án và các trinh sát “đau đầu”.

Lúc này, lực lượng an ninh quân đội cũng đã vào cuộc, phối hợp cùng ngành CA truy lùng thủ phạm (Xí nghiệp 347 thuộc quân đội).

Vào lúc 19 giờ ngày 16-10, các trinh sát phát hiện một phụ nữ ở trong một ngõ hẻm ở đường Đoàn Văn Bơ, quận 4 có dấu hiệu khả nghi, theo dõi thì phát hiện người phụ nữ này đến tiệm vàng dùng tiền ngân phiếu mua cả trăm cây vàng. Đó là Lê Thị Cúc (vợ của tên Nguyễn Thành Vinh). Điều tra, các trinh sát đã xác định đúng mục tiêu.

Bọn cướp là ai?

Chỉ trong vòng mấy giờ đồng hồ, 3 giờ sáng ngày 17-10, lần lượt bọn cướp bị tóm cổ. Đó là: Nguyễn Thành Vinh (tự Bé ba tàu), sinh 1967, ngụ 84/61 đường Đoàn Văn Bơ, P.14, Q.4; Nguyễn Văn Sinh (tự Sơn mặt quỷ), sinh 1973, ngụ 135/43A Đoàn Văn Bơ, P.13, Q.4; Trần Văn Hải (tự Hải củ cải), sinh 1970, ngụ 330/54/12A Nguyễn Tất Thành, P.12, Q.4.

Qua đấu tranh khai thác, bọn chúng phải cúi đầu nhận tội. Ba tên Vinh, Sinh, Hải khai cùng tên Lương Văn Sơn (tự Sơn “Hit-le”) thực hiện vụ cướp 5 tỉ đồng hôm 28-9-96. Sau khi cướp được, bọn chúng tụ tập ở nhà tên Vinh để chia nhau. Mỗi tên 1 tỉ đồng, còn lại 1 tỉ đồng tên Sơn “Hit-le” “ém” lại để cùng chia với hai tên Vinh và Hải. Với số tiền cướp giật, bọn chúng trực tiếp hoặc đưa người thân đi mua vàng, đồ la và các tài sản có giá khác như: Xe hơi, xe vận tải, xe Dream... Ngay sáng ngày 17-10, cơ quan công an đã thu được 30.440 USD, 13.270.000 đồng và khoảng 24 lượng vàng. Tiếp theo những ngày sau đó, cơ quan công an đã tiến hành bắt giam thêm hai đối tượng là Nguyễn Thị Hôn, sinh 1936, là mẹ của tên Sinh và Trương Hữu Liêm, sinh 1959, ngụ 18A Tân Hòa Đông, P.14, Q.6 là anh rể tên Sinh.

Trùm băng cướp cũng bị... tổng tiền

Khi ra đầu thú, Sơn “Hit-le” đã mang nộp cho cơ quan CSĐT 3 kg vàng và 30 lượng vàng SJC.

- Khi đồng bọn bị bắt, anh ở đâu? - Cán bộ điều tra hỏi.

- Tối ngày 17-10, tôi ngủ ở nhà... cô bồ trên đường Cách Mạng Tháng Tám.

- Còn những ngày sau?

- Sáng ngày 18, tôi định trở về nhà, nhưng nghe đồng bọn đã bị bắt, tôi trốn sang khu gò mả Tân Quy, Nhà Bè chờ đến tối ra bến xe Văn Thánh ngủ. Sau đó, tôi xuống Châu Đốc định sang biên giới Campuchia, nhưng không được. Ngày 24-10, tôi quay về Bắc Mỹ Thuận, đến 25-10 quay về Thủ Đức tìm chỗ ẩn náu, nhưng không được nên lại quay trở lại Bắc Mỹ Thuận. Đến ngày 28-10, ra đầu thú.

- Chắc anh biết rõ, có trốn cũng không thoát.

- Vâng - Không để cho cán bộ điều tra hỏi hết câu, tên Sơn “Hit-le” trả lời - Tôi đã trốn chui, trốn nhủi đúng một tháng, ăn ngủ không yên, chỉ cần nghe tiếng gà gáy cũng đã giật mình. Sợ quá phải ra đầu thú để được khoan hồng, nếu trốn đồng bọn sẽ đổ tội lên đầu tôi hết.

Sơn “Hit-le” còn khai thêm một chi tiết khá... ngộ. Chính y đã bị Ngô Xuân Nam phát hiện khi chị y đến tiệm vàng của hai chị em Nam mua vàng. Đoán đây là tiền bất chính, Nam đã dựng lên màn kịch: Số ngân phiếu trị giá 600 triệu đồng lẫn trước mà chị của Sơn “Hit-le” mua vàng ở đây đã bị “ngân hàng phát hiện niêm phong”. Nam yêu cầu Sơn “Hit-le” phải chi cho Nam 20 triệu đồng để lo lót cho êm chuyện...

Như vậy, chỉ sau 30 ngày với nỗ lực của cơ quan công an TP.HCM, toàn bộ băng cướp 4 tên đã bị bắt cùng với 8 đối tượng

khác liên quan. Hai chị em Ngô Thị Hiệp và Ngô Xuân Nam, chủ tiệm vàng Kim Danh ở 354, Đoàn Văn Bơ, P.10, Q.4 cũng bị khởi tố nhưng cho tại ngoại điều tra cùng 4 đối tượng khác.

(Báo NLD số 291)

Băng cướp gây mê sa lưới

● Một hành khách “bị” ngủ li bì trên xe sau khi ăn cơm dọc đường. Và thế là chiếc giỏ đựng 600 triệu đồng không cánh mà bay ● Bọn cướp có từ 35 tới 40 tên ● Chúng có những thủ đoạn như thế nào mà tác oai tác quái đến như vậy?

Cuối năm 1995 đầu năm 1996, Phòng CSHS CA TP.HCM nhận được nhiều đơn có mất của nhân dân. Nạn nhân đều là hành khách trên các chuyến xe tốc hành liên tỉnh và kiểu mất đều... na ná như nhau: bị gây mê rồi bị cướp.

Lon Coca Cola “trị giá” 324 triệu đồng (!)

Ngày 16-1-1996, ông Lê Văn Trọng ở Long An đi xe tốc hành từ Mộc Hóa về TP.HCM, ngồi cạnh ông là một thanh niên chừng 30 tuổi. Xe vừa chuyển bánh, người thanh niên đồng hành “hào phóng” mời ông uống lon Coca Cola. Ít phút sau ông thiếp đi cho đến khi lơ xe đánh thức “đã tới bến”. Ôi thôi! Túi xách đựng 324 triệu đồng của ông đã... biến mất.

Tương tự vậy, ông Trịnh Minh Kỳ, ở Nha Trang, làm công cho một tiệm vàng lớn vào loại bậc nhất ở đấy. Tháng 9-1995, được ông

chủ giao nhiệm vụ đi giao hàng ở TP.HCM, khi trở về Nha Trang, ông cũng bị... ngủ li bì trên xe, tỉnh dậy, túi xách đựng 75 triệu đồng đã không cánh mà bay. Cũng ông Kỳ, cuối tháng 12-1995, lại được ông chủ giao nhiệm vụ đi giao hàng tiếp ở TP.HCM. Khi dùng xe ăn cơm dọc đường, ông bị bọn cướp đánh thuốc mê vào đĩa cơm. Và rồi ông cũng lại ngủ li bì. Giỏ đựng tiền cũng bị mất như lần trước. Nhưng lần này đau hơn vì số tiền mất lên đến trên 600 triệu đồng và ông chủ không thể tin vào lời biện minh của ông Kỳ, cho rằng ông đã dàn cảnh để chiếm đoạt số tiền trên.

Một trường hợp khác: Ông Lai Khách Kim, ở làng “lái bò” Thuận Hải, vận chuyển 16 con bò vào bán ở TP.HCM được 29,5 triệu đồng và 3 chỉ vàng. Ông đã “được” người khách ngồi ghế kế bên mời hút một điếu thuốc Jet. Khi tỉnh dậy thì giỏ tiền của ông đã được thay thế bằng giỏ xách đựng trái chôm chôm v.v...

“Hàng chục nạn nhân đã bị mất tiền tương tự như vậy - đại úy Nguyễn Đông Diệu, đội trưởng đội chống trộm cướp Phòng CSHS nói - Còn hàng trăm trường hợp khác mà nạn nhân không “có mất” hoặc mất một nơi, báo có mất một nơi nữa”.

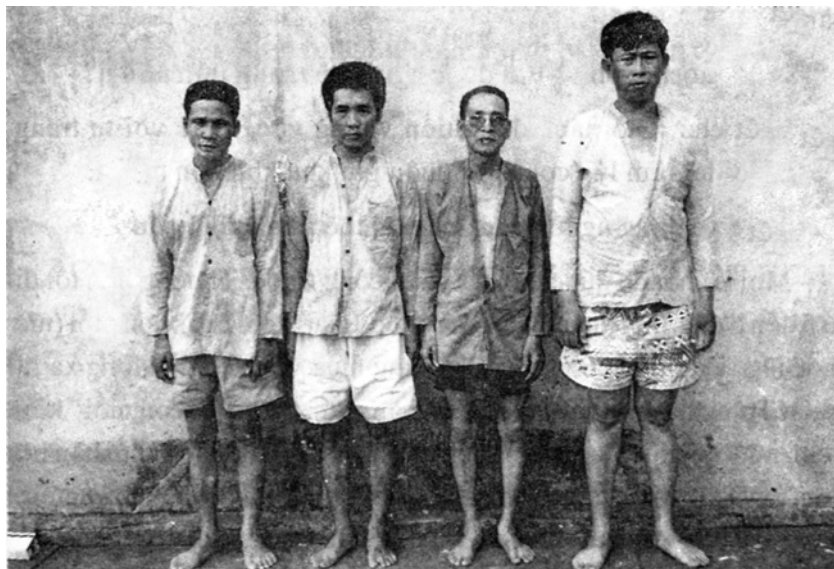
Chuyên án “F” và “P”

Được sự chỉ đạo của lãnh đạo CA TP.HCM, chuyên án “F” và “P” ra đời, nhằm tóm gọn những kẻ đã gây bao đau khổ, mất mát cho nhân dân.

Các trinh sát dày dạn kinh nghiệm được tung vào trận, ngày đêm bám sát đối tượng, bám sát địa bàn.

Theo đại úy Nguyễn Đông Diệu, bọn cướp có từ 35-40 tên, chia thành từng nhóm 4 đến 5 tên, hoạt động trên các tuyến xe tốc hành từ TP.HCM đi miền Tây, miền Trung, miền Bắc và đều "trưởng thành" từ bọn rạch giở, móc túi ở các xe buýt, rạp hát, chợ... Khi bị lực lượng công an tấn công mạnh, bọn chúng thấy không còn "đất sống" đã chuyển sang "gây mê cướp" trên các tuyến xe hàng liên tỉnh.

Thượng úy Hồ Văn Phước, phân đội trưởng chống trộm cướp Phòng CSHS, cho biết: "Mấy tuần qua, chúng tôi đã phục kích ở mọi nơi nghi vấn là "đất" hoạt động của bọn tội phạm. Bằng các nghiệp vụ, danh sách bọn tội phạm đã được cập nhật vào hồ sơ vụ án. Mẻ lưới của các trinh sát giăng ra đã lần lượt tóm cổ được

Băng cướp gây mê - Ảnh chụp tại trại tạm giam Chí Hòa

bọn cướp: Trên tuyến xe tốc hành miền Tây - TP.HCM cầm đầu là Hùng trắng và các tên Nguyễn Hòa (tự Hòa lế), sinh 1961, Cần Thơ, Thân Văn Vọng (tự Vọng lùn) sinh 1960, Bình Thạnh, TP.HCM.

Kế đến là băng chuyên “ăn hàng” trên các tuyến xe miền Trung như: Hoàng Đức Vọng (Vọng Huế), sinh 1957, tại Huế, Doãn Văn Trọng (tự Hai già), sinh 1934, quận 3, Nguyễn Bi Oai, sinh 1959, Khánh Hòa v.v..

Thủ đoạn của bọn cướp

10 giờ sáng 29-8, đối mặt với chúng tôi tại trại giam Chí Hòa, Doãn Văn Trọng (tự Hai già) cho biết: Hành nghề quen rồi, bỏ không được. Hai già cắt nghĩa: “Đầu tiên tôi chuyên đi “kíp”, nghĩa là móc túi, rạch giỏ. Sau đó chuyển qua đi “thóc”, tức gây mê cướp rồi đến “trói gà”, tức lừa đảo”.

- Cách “thóc” của anh ra sao?
- Chúng tôi canh ở bến xe, khi tìm được con mồi là bám theo hành động.
- Làm sao anh phát hiện được người có mang tiền nhiều?
- Biết chứ. Giỏ xách đựng tiền vuông vức, khác với tư trang khác. Với lại tâm lý “con mồi” luôn giữ khư khư bên người.
- Trên xe đông người, các anh làm thế nào mà lấy được?
- Mọi kế hoạch được bàn và phân công trước. Thường bọn tôi đi từ 5 đến 6 đứa. Tôi hoặc Bi Oai hay được giao ngồi cạnh con mồi (tức thóc tốt). Đầu tiên cũng vào xếp hàng mua vé. Nếu đi đường xa ra miền Trung hay miền Bắc, xe dừng ăn cơm, tôi để ý “con mồi” kêu cơm, nước gì, tôi kêu y chang vậy. Vọng Huế sẽ

đóng vai bồi bàn bê cơm ra và xịt thuốc mê vào đĩa cơm, hoặc nước uống và thường đứng đằng sau con mồi đưa đĩa cơm tới để tránh sự để ý của con mồi.

(Báo NLD số 256)

Vụ mua bán trẻ em liên tỉnh miền Tây lớn nhất từ trước tới nay^(*)

BÀI 1 :

Vụ án “chuột con”

● 23 trẻ sơ sinh đã bị “gom mua” bằng nhiều cách, có trẻ được mua từ khi còn nằm trong bụng mẹ ● Sau khi đưa tin ban đầu về vụ án này (số 224 ngày 5-7-96), Báo NLD nhận được đơn khiếu nại của bà Trần Michiko - vợ của một thành viên trong vụ án là ông Trần Văn Soi, hiện bị bắt khẩn cấp, di lý về Tiền Giang.

Đó là tên gọi mà các chiến sĩ cảnh sát điều tra (CSĐT) Công an Tiền Giang và Phòng CSHS Công an TP.HCM đặt cho chuyên án này. Đại tá Nguyễn Việt Thành, Giám đốc CA Tiền Giang, nói với chúng tôi: Đây là vụ án đặc biệt nghiêm trọng, với nhiều đối tượng tham gia ở nhiều địa phương khác nhau và rất phức tạp. Chúng hình thành một đường dây, một tổ chức khép kín “đầu ra, đầu vào”.

Bọn chủ mưu và đồng phạm đã bị tóm gọn cuối tháng 6 và đầu tháng 7 vừa qua.

Mỹ Tho ăn Tết không yên

Thành phố Mỹ Tho nói riêng và cả tỉnh Tiền Giang nói chung, vào những ngày giáp Tết Bính Tý bị bao trùm bởi không khí lo âu. Tin bắt cóc trẻ con đồn dập đến với người dân: Khoảng cuối tháng 1-1996, hai cháu gái 5 tuổi ở xã Tân Hòa Thành, huyện Tân Phước bị bắt cóc, rồi sau đó tại xã Bình Đức, huyện Châu Thành,

Trần Hữu Phước - kẻ chủ mưu (ảnh nhỏ) và một cháu bé nạn nhân chưa tìm lại được cha mẹ, được nuôi dưỡng tại Bệnh viện Đa khoa Tiền Giang

một cháu bé 3 tuổi lại bị bắt cóc, v.v... Chị chủ quán cà phê trên đường Đinh Bộ Lĩnh, TP Mỹ Tho, kể lại: “Các bà mẹ có con nhỏ như tôi cứ “tròn mắt, há hốc mồm” nghe khách bàn tán mà... bủn rủn cả chân tay”. Còn bà Năm, quán cơm bình dân ở gần chợ Mỹ Tho thì nói: “Nhà tôi buôn bán, khách ra vào nhiều, tôi cấm các cháu ngoại không được ra nhà ngoài. Đi học về là nhốt tuốt... lên lầu cho chắc ăn”.

Thiếu tá Ngô Thanh Phong, Trưởng Phòng CSĐT - CA Tiền Giang cho biết thêm: Các nhà trẻ, mẫu giáo lúc đó cũng được báo động nâng cao cảnh giác!

Những người “mất ăn, mất ngủ” không kém các bà mẹ có con nhỏ là lãnh đạo công an tỉnh Tiền Giang. Đại tá Nguyễn Việt Thành, nhấn mạnh: “Đây là loại án mới, lần đầu tiên xuất hiện ở địa phương. Từ nguồn tin của các trinh sát báo về, chúng tôi khẳng định: Đang có một đường dây tổ chức buôn bán trẻ em trong địa bàn tỉnh. Ban chuyên án đặc biệt được thành lập do Ban Giám đốc CA tỉnh trực tiếp chỉ đạo. Các trinh sát giàu kinh nghiệm nhất được tung vào cuộc. Các cơ sở bí mật được “cài, cắm” khắp nơi...

Chiếc xe hơi sang trọng và 23 đứa trẻ

17 giờ ngày 26-6-96, nhận được tin của quần chúng tại xã Tăng Hưng Phước, huyện Chợ Gạo: Chiếc xe hơi mang biển số 63H 07-64 có nhiều dấu hiệu nghi vấn là phương tiện của bọn tội phạm, CA lập tức xác minh. Chiếc xe thường về Mỹ Tho, theo các ngã đường nối liền với các tỉnh miền Tây, bên ngoài phủ đầy bụi đỏ. Điểm dừng là khu vực “vựa lá Thanh Tòng”, phường 4, TP Mỹ Tho. Trên xe có những phụ nữ, ẵm theo con nhỏ. Mỗi lần xe dừng, họ vội vã ẵm “con” vào rồi sau đó lại nhanh chóng trở ra xe tay không.

Lệnh bắt giữ khẩn cấp lái xe và xe được thực hiện. Tại cơ quan CSĐT, lái xe khai tên là Nguyễn Mạnh Cường, sinh năm 1971, thường trú tại đường Cách mạng tháng 8, phường 10, Q.3,

(*) Viết cùng Minh Thực

TP.HCM, làm mướn cho Trần Hữu Phước, với “mức lương” 1,2 triệu đồng/tháng.

- Anh có biết Trần Hữu Phước thuê lái xe để làm gì không?

- Lúc đầu chỉ nghe anh Phước nói đi công tác các tỉnh miền Tây, TP.HCM. Xe này anh ấy thuê bao của chủ 4 triệu đồng/tháng. Sau này chỉ thấy chở toàn trẻ em ở các tỉnh Tiền Giang, Bến Tre, Vĩnh Long, Sóc Trăng... tập kết về Mỹ Tho rồi từ đây chở tiếp về một số khách sạn ở TP.HCM.

22 giờ đêm 26-6-96, vòng vây của các trinh sát đã khóa chặt các ngã ra vào khu vực “vựa lá Thanh Tòng”, nơi Phước đang ở và cũng là nhà của vợ bé Phước là Khả Kim Dung, sinh năm 1978. Đó là căn nhà số 34/57, đường Trần Hưng Đạo, phường 4, TP Mỹ Tho. Thấy động, Phước vội vã tháo chạy bằng ngã sau nhà và bị tóm lúc 23 giờ.

Trước cơ quan công an, sau một hồi quanh co, Phước đành khai thật hành vi của mình và đồng bọn trong tổ chức buôn bán trẻ em:

- Tôi tên là Trần Hữu Phước, sinh năm 1955, thường trú tại 27/43 Huỳnh Tịnh Của, P.8, Q.3, TP.HCM, là “chuyên viên, trợ lý ban điều hành Văn phòng Tư vấn pháp luật thuộc Hội Liên hiệp Phụ nữ TP.HCM”...

Chức danh này cũng được ghi rõ trong thẻ nhân viên của Phước. Và... từ tháng 8-1995 đến 26-6-1996, Phước cùng đồng bọn đã “thu gom” được 23 trẻ từ 7 ngày đến 12 tháng tuổi, trong đó có 15 trường hợp đã được hợp thức hóa giấy tờ và 14/15 cháu này đã được đưa trót lọt ra nước ngoài.

(Số 232 ra ngày 14-7-1996)

VỤ MUA BÁN TRẺ EM LIÊN TỈNH MIỀN TÂY LỚN NHẤT TỪ TRƯỚC ĐẾN NAY

BÀI 2 :

Bán con từ trong bụng... vợ!

Trạm thu mua trẻ em - Vợ lá Thanh Tòng

Cũng ngay đêm 26-6-96, lực lượng CA Tiền Giang đã bắt được 9 tên trong đường dây mua bán trẻ em này. Riêng Trần Hữu Phước, khai là chuyên viên, trợ lý ban điều hành Văn phòng Tư vấn Pháp luật Hội LHPN TP.HCM, nhưng thực chất y chỉ là nhân viên hợp đồng ở đây. Và theo Trưởng Phòng Điều tra CA Tiền Giang Ngô Thanh Phong, Phước đã từng có tiền án tiền sự về việc làm giấy tờ giả mạo. Để dễ dàng hoạt động, Phước khoác thêm chiếc áo nhà từ thiện, thuê hẳn xe hơi và tài xế riêng. Chính tay Phước đã tự in và cấp thẻ cộng tác viên “tư vấn pháp luật” cho chị và cha vợ nhỏ cùng một số người khác để tiện việc “lo thủ tục giấy tờ”. Phước có các cộng sự đắc lực ở khắp các địa phương ở Tiền Giang như: TP Mỹ Tho, Chợ Gạo, Châu Thành...

Số “mẹ mìn” này bung đi các tỉnh miền Tây để gạ gẫm tìm mua trẻ em. Sau khi móc nối mua được “hàng” sẽ đem về TP Mỹ Tho

giao cho Phước và vợ nhỏ Khả Kim Dung ở khu vực lá Thanh Tòng, số 34/57 Trần Hưng Đạo, P.4, Mỹ Tho, chờ cơ hội thuận tiện chuyển về TP.HCM.

Đến nơi móc nối buôn bán với người nước ngoài

Tại TP.HCM, Phước có 2 “đồng nghiệp” đặc lực. Đó là Đinh Thị Thanh Tùng, chủ khách sạn Trúc Mai, số 9 Trương Quốc Dung, P.8, Q. Phú Nhuận và vợ chồng Trần Văn Soi chủ khách sạn mini ở 140/79 Võ Thị Sáu, P.8, Q.3.

Phước khai, sau gần 1 năm làm ăn, đường dây này đã “mua” được 23 trẻ em, có trẻ chỉ mới 1 ngày tuổi. Qua Đinh Thị Thanh Tùng và ông Soi giới thiệu với khách nước ngoài, Phước đã bán trót lọt được 14 trẻ ra nước ngoài.

Khi thực hiện lệnh “bắt khẩn cấp” đối với Đinh Thị Thanh Tùng và Trần Văn Soi và khám xét nhà, CA phát hiện còn 4 cháu đang bị giữ ở khách sạn Trúc Mai và 3 cháu ở khách sạn mini của vợ chồng Soi.

Gặp chúng tôi, sáng 16-7 tại trại giam CA Tiền Giang, Đinh Thị Thanh Tùng đã thừa nhận: Khi có “hàng” thì tập kết về nhà Tùng và nhà Trần Văn Soi, hai người này có nhiệm vụ tìm khách hàng để... tiêu thụ.

Thiếu tá Ngô Thanh Phong - Trưởng Phòng CSĐT - CATG, cho biết thêm: “Trần Văn Soi chưa thừa nhận hết hành vi của mình. Soi chỉ nhận cho Phước “gởi” các cháu ở khách sạn của Soi và khi Soi tìm được khách “cần xin con nuôi” thì bố trí cho Phước tiếp xúc với khách hàng”.

Lúc 11 giờ sáng ngày 16-7, chúng tôi đã tiếp xúc với ông Trần Văn Soi tại trại giam Tiền Giang.

- Ông có nhiệm vụ móc nối với khách nước ngoài để bán trẻ em?
- Tôi chỉ giữ giùm và liên hệ với người nước ngoài. Họ đồng ý tôi bố trí để anh Phước gặp và thỏa thuận.
- Ông giữ giùm mấy cháu rồi?
- Chỉ có 3 (Phước khai là 6).
- Ông có biết việc trên là vi phạm pháp luật không?
- Không, tôi làm... từ thiện mà (!)

Bán con, khi vợ còn đang mang bầu

Có thể xem đây là vụ “vô tiền, khoáng hậu”.

Trong trận Ý gặp CH Séc, (Euro 96), Nguyễn Văn Tiền, sinh 1965, ở 150/8A Lý Thường Kiệt, P.6, Mỹ Tho bắt “kèo trên” chấp CH Séc nửa trái. Kết quả Ý thua 1-2. Tối đó về nhà, thấy không còn gì bán để chung độ. Trần trọc mãi đến sáng sớm, y vội đến nhà Vu Thị Đồng, một “vệ tinh” của Trần Hữu Phước, gạ bán đứa con còn... trong bụng vợ với giá 5 triệu. Nhận trước 1 triệu, sau khi vợ sanh, giao con sẽ nhận tiền đủ.

Ba ngày sau vợ sanh, Tiền đã lén vào bệnh viện, ẵm bé đi giao cho Thị Đồng. Bà ngoại vào thăm con gái và cháu, chỉ thấy đứa con gái nằm trơ trọi một mình, xanh như... tàu lá chuối. Hỏi cháu đâu, đứa con gái chỉ khóc không dám nói vì sợ chồng. Bà sinh nghi đi tìm cho được thằng con rể “trời đánh” làm cho ra chuyện.

cuối cùng Tiền phải thú nhận và đi gặp Thị Đồng xin chuộc lại. Tiền đã bị bắt giam, chờ ngày ra tòa.

Thay lời kết

Qua lời khai của các thành viên trong tổ chức này, chúng thừa nhận đã lợi dụng chính sách nhân đạo của Nhà nước về việc “cho con nuôi đối với người nước ngoài” để thực hiện hành vi phạm pháp. Nhưng theo Nghị định 184 của Chính phủ: Muốn cho con nuôi phải có đầy đủ thủ tục khai sinh, đơn của cha mẹ để tự nguyện với lý do chính đáng, được địa phương xác nhận và các thủ tục pháp lý phức tạp khác. Thế nhưng bằng cách nào bọn chúng đã thực hiện trót lọt hơn chục vụ mua bán trẻ em trái phép với đầy đủ thủ tục pháp lý? Phước đã khai cứ lo xong một bộ hồ sơ, giấy tờ hoàn chỉnh là nhận được 700 USD. Còn mức chênh lệch giữa giá mua giá bán một đứa trẻ là: mua 5 triệu đồng, bán 2.000 USD.

Vụ án đang được các cơ quan chức năng ở Tiền Giang tiếp tục làm sáng tỏ. Tuy nhiên còn nhiều điều uẩn khúc mà dư luận quan tâm. Chẳng hạn như trong số trẻ em phát hiện được có cháu nào bị chúng bắt cóc không? Hoặc đằng sau bọn chúng là ai?

*

* *

Kết quả xử án

Như vậy, từ khi vụ án được phát hiện, điều tra, đến nay là 2 năm, vào trung tuần tháng 7-1998 vừa qua Tòa án Nhân dân tỉnh Tiền Giang đã mở phiên tòa xét xử sơ thẩm “Trần Hữu Phước

và đồng bọn can tội Mua bán trẻ em”. Sau 2 ngày xét xử tòa đã tuyên phạt.

1. Trần Hữu Phước: 20 năm tù về tội “mua bán trẻ em” và tội “giả mạo giấy chứng nhận, tài liệu của cơ quan Nhà nước, của tổ chức xã hội”.

2. Nguyễn Thị Tươi: 5 năm tù.

3. Nguyễn Thị Hết: 5 năm tù.

4. Nguyễn Văn Giàu: 5 năm tù.

5. Nguyễn Văn Tiền (Bán con từ trong bụng vợ): 4 năm tù.

6. Nguyễn Thị Bình: 3 năm tù.

7. Nguyễn Thị Thụy: 3 năm tù.

8. Nguyễn Thị Ngọc Anh: 4 năm tù.

9. Vu Thị Đồng: 2 năm tù

Về tội “Mua bán trẻ em”.

Còn với Đinh Thị Thanh Tùng, chủ khách sạn Trúc Mai, ở đường Trương Quốc Dung, phường 8, Q. Phú Nhuận và Trần Văn Soi, chủ một khách sạn mini ở TP.HCM, hai khách sạn này thường xuyên có người nước ngoài mà chủ yếu khách có quốc tịch Pháp, đến ăn nghỉ chờ liên hệ xin con nuôi. Biết được như vậy, Trần Hữu Phước đã đến đặt vấn đề “sẽ lo thủ tục nhanh”... Bà Đinh Thị Thanh Tùng cũng như ông Trần Văn Soi, nếu có khách xin nhận con nuôi thì nhờ giới thiệu gặp Phước để trao đổi thỏa thuận, hai người này không hưởng lợi gì trong việc này... Do vậy bà Đinh Thị Thanh Tùng và Trần Văn Soi đã được miễn truy cứu trách nhiệm hình sự...

Trùm đề Ngô Thị Thanh Huyền sa lưới

● Từ một người bán cóc, ổi, vợ nhỏ của một người đàn ông hơn mình 27 tuổi, thị Huyền đã trở thành trùm đề, điều khiển một tổ chức cờ bạc quy mô với nhiều đầu mối, chân rết trên khắp địa bàn TP.HCM, qua máy fax và điện thoại.

Sau một thời gian theo dõi, chiều ngày 25-4, Phòng CSHS CA TP.HCM đã tung một mẻ lưới, hốt trọn đường dây đề có quy mô hoạt động lớn nhất từ trước đến nay ở TP.HCM. Các chiến sĩ CSHS đã bắt quả tang 5 điểm của 5 “huyện đề”.

Điểm thứ nhất ở số 251/43 Lê Quang Định, P.7, Q. Bình Thạnh, do Mai Thị Quý (sinh năm 1954) cầm đầu. CA đã bắt tại chỗ 8 người đang đến giao “phoi đề” cho thị Quý. Điểm thứ hai ở số 595/65 Nguyễn Đình Chiểu, P.2, Q.3, do Võ Thị Nguyệt Hồng (1966). Điểm thứ ba ở số 159 Trần Quang Khải, Q.1 là nơi chủ đề Trần Quốc Thành (1973) (em chồng của Hồng) “mướn” làm nơi giao dịch “phoi đề”. Cũng tại điểm này, CA bắt quả tang Thành đang nhận bảng “phoi đề” của bốn chủ đề vệ tinh. Điểm thứ tư ở số 72 Phan Đăng Lưu, P.5, Q. Phú Nhuận. Đây là điểm của Huỳnh Văn Đức (1985), ngụ 19/6 Nguyễn Văn Đậu, P.5, Q. Bình Thạnh, có

nhệm vụ biên đề để giao cho các huyện đề. Điểm thứ năm là tại một bàn vé số của Nguyễn Từ Giang, ngụ ở đường Trần Văn Kỷ, P.14, Q. Bình Thạnh, chuyên ghi đề cho các “huyện đề”.

Ma lực đồng tiền thu hút các con đề

Theo tài liệu trình sát của cơ quan CSHS, hàng ngày có cả ngàn người biên đề của tổ chức đường dây ghi đề này. Cứ như tỉ lệ đánh đề, căn cứ vào kết quả xổ số kiến thiết mỗi chiều hàng ngày, nếu là hai số đuôi thì 1 ăn 70; 3 số đuôi thì 1 ăn 210 lần và 4 số thì 1 ăn 4,5 triệu lần. Tỉ lệ thua cao như vậy, đã là ma lực thú hút các con đề lao vào như thiêu thân. Trần Quốc Thành - chủ đề ở 159 Trần Quang Khải, Q.1 - thừa nhận: Không bao giờ chủ đề bị lỗ, nếu có nhiều vốn mà “ôm phoi” (tức là làm chủ) lời từ 30% trở lên. Chính vì vậy mà trong tổ chức đường dây đề này, mỗi ngày trùm đề thu về cả trăm triệu đồng là chuyện bình thường.

Theo khai nhận của trên 20 đối tượng bị bắt tại chỗ ngày 25-4, hơn 1 năm qua, họ làm ăn biên đề, phoi đề cho một trùm đề là Ngô Thị Thanh Huyền và liên hệ trực tiếp với Ngô Thị Thanh Huyền hàng ngày qua điện thoại và máy fax.

Ngô Thị Thanh Huyền là ai?

Sinh năm 1967, ngụ tại 108 đường Nguyễn Văn Đậu, P.7, Q. Bình Thạnh. Theo dư luận của bà con xung quanh, cách đây mấy năm Thanh Huyền chỉ là một người buôn bán trái cây. Khi đàn em và các huyện đề chân rết bị bắt ngày 25-4 thì trùm đề Thanh Huyền đã sống lưới. Cho đến ngày 13-5 Thanh Huyền mới bị bắt. Trước

cơ quan công an, Thanh Huyền đã khai nhận: Là vợ nhỏ của một người có biệt danh là Chính ngựa (Lê Văn Chánh), sinh năm 1940 (hơn Huyền 27 tuổi), có 2 con.

- Trong những ngày lẩn trốn, chị trốn ở đâu?

- Ban ngày đi chơi, tối về nhà trọ Bến xe Miền Đông ngủ. Có ngày ra Vũng Tàu tắm biển. Sau đó chuyển về Bến xe Miền Tây, thuê phòng trọ ở. Ngày 12-5 về nhà thì hôm sau bị bắt.

Hàng ngày, Huyền với cương vị là trùm đề, làm việc biệt lập với mọi người trong căn phòng có máy fax, điện thoại giao dịch khi cần thiết. Huyền giao cho Ngô Thanh Bình là em ruột, ngụ tại cư xá Trần Văn Ký, Bình Thạnh và cháu ruột Ngô Trọng Hiếu, đi gom “phoi đề” ở các khu vực Gò Vấp, Bình Thạnh. Còn em dâu Trần Nguyễn Trầm Thảo, cũng ngụ tại cư xá Trần Văn Ký, có nhiệm vụ gom “phoi đề” trên các địa bàn Q.1, Q.3 và liên lạc với các “chi nhánh” ghi, thầu đề khác như của Trần Quốc Thành, Mai Thị Quý v.v... Nhưng như lời thú nhận của Mai Thị Quý, về quy luật làm ăn của đường dây “cờ bạc” này: “Tôi làm ăn hơn một năm nay trong đường dây này, nhưng chưa bao giờ biết mặt Huyền. Toàn bộ việc giao dịch, tính toán tiền bạc với Huyền đều qua fax và điện thoại. Khi thống nhất xong, Huyền cử người đến nhà tôi lấy tiền lời, gom “phoi” cũ về và giao “phoi” mới cho tôi”.

Tương tự như vậy, Huyền giao dịch với các “huyền đề” vệ tinh của mình cũng chủ yếu qua fax và điện thoại. Có lẽ vì lý do đó mà đường dây số đề này tồn tại lâu không bị phát hiện và nhờ đó Ngô Thị Thanh Huyền, từ “người bán cóc ổi mau chóng phát lên thành

một bà chủ với nhà lầu, xe hơi” như nhận xét của một người dân sống gần nhà Huyền.

Để ngay trang cho việc làm bất chính của mình, Huyền đã “tẩy rửa” chúng bằng cách thành lập đội xe du lịch, trước nhà trưng bảng hiệu lớn “Dịch vụ Du lịch”.

Thay lời kết

Theo nhận xét của thượng úy Huỳnh Văn Sơn, điều tra viên, người trực tiếp điều tra vụ án: Đây là tổ chức, đường dây số đề lớn nhất, tinh vi nhất ở TP.HCM bị phát hiện từ trước đến nay. Hiện 17 đối tượng có liên quan đến vụ án đã bị khởi tố, trong đó có 9 người bị khởi tố nhưng cho tại ngoại.

Một cán bộ hưu trí nói: Số đề là hình thức cờ bạc trá hình, đã từng làm cho bao gia đình, bao số phận điêu đứng. Với vòng “kim cô” này, khi đã dính vào thì người nghèo càng trở nên bần cùng, túng quẫn hơn. Kẻ giàu thì tán gia bại sản. Gia đình tan nát, nhiều cuộc đời đã bị đánh cắp, từ một người lương thiện trở thành tội phạm. Để chặn đứng nạn số đề, mong cơ quan chức năng hãy xử lý thật nghiêm minh, làm gương cho kẻ khác.

(Sổ ra ngày 11-6-1997)

Nữ “sát thủ” với vũ khí gây... ngủ

● Thực hiện 61 vụ gây mê cướp của ở 17 tỉnh thành, làm 7 người chết, 122 người bị thương ● Chiếm đoạt gần 55 lượng vàng, 42 triệu đồng và nhiều tài sản có giá trị khác.

● Bây giờ thì đã rõ, kẻ ác đã phải đền tội, ngày 30 và 31 tháng 3-1998 vừa qua, Tòa án Nhân dân tỉnh Bình Thuận đã mở phiên tòa xét xử Trần Thị Chấn với mức án cao nhất: Tử hình.

Từ năm 1983 đến nay, nữ “sát thủ” Trần Thị Chấn đã gây ra 43 vụ “gây ngủ cướp tài sản” (chứ không phải gây mê như nhiều người quen gọi) trên địa bàn rộng gồm 13 tỉnh thành, làm 5 người chết và làm thiệt hại nhiều tài sản công dân.

Trong vai “nhà kinh doanh địa ốc”

Đó là thủ đoạn của Trần Thị Chấn, khi tiếp xúc với nạn nhân thì thường đóng vai người đi tìm mua đất, mua nhà. Sau khi giả bộ đo đạc, xem xét, tính toán, trả giá theo kiểu ”kì kèo bớt một, thêm hai”, thì tìm cách xin lưu lại nhà gia chủ ngủ qua đêm, với lý do “để suy nghĩ thêm, mai quyết định”. Khi đã được gia chủ đồng ý cho ở lại thì lập tức đêm đó khi ngồi cùng gia chủ thỏa thuận, bàn bạc thêm, thì

lén bỏ thuốc ngủ vào trà sâm, mà thị luôn mang bên người, mời cả nhà cùng uống. Có gia đình thị lưu lại được tới 3-4 ngày, trong những ngày này thị thường tỏ ra hào hiệp, “xung phong” đi chợ mua sắm đồ ăn... chiêu đãi cả nhà để tỏ tình thân thiện “trước lạ sau quen”... Gia chủ có biết đâu, những đồ ăn, thức uống của người khách sộp, hào phóng đó đã bị đầu độc bằng... thuốc ngủ.

Đơn cử một số vụ điển hình: Đêm 19 rạng sáng ngày 20-11-95, thị Chắc đến hỏi mua đất của ông Lê Hồng Thắng ở ấp Hưng Nhơn, Hưng Lộc, huyện Thống Nhất, Đồng Nai. Sau khi thỏa thuận giá cả, thị Chắc xin ngủ nhờ qua đêm. Tối đó, thị mời cả nhà uống trà sâm, làm mọi người hôn mê, riêng ông Thắng đã ngủ... luôn, không bao giờ tỉnh lại. Thị Chắc đã cướp đi 2,5 chỉ vàng 24k và 1,7 triệu đồng.

Khoảng 15 giờ ngày 23-4-1990, thị Chắc đến nhà bà Nguyễn Thị Mãi ở Cái Bè, Tiền Giang, cũng hỏi mua đất. Sau khi trả giá xong, thị xin ngủ lại. Đến 21 giờ thị pha trà sâm (lại trà sâm) có pha thuốc gây ngủ, làm cho cả nhà bị hôn mê.

Từ năm 1983 - 1996 thị Chắc đã gây ra trên 40 vụ tương tự trên đầu độc 82 người làm 5 người chết, cướp đi gần 100 lượng vàng và hàng trăm triệu đồng tiền mặt.

*

* *

Báo NLĐ số 282 ra ngày 16-10-96 có đăng bài “Nữ sát thủ với vũ khí... gây ngủ”, nói về “phù thủy” Trần Thị Chắc, với thủ đoạn dùng các loại thuốc gây ngủ để đầu độc, cướp của. Đến nay, cơ quan công an đã kết thúc điều tra vụ án. Chỉ trong vòng hơn 5

năm, thị đã gây ra hàng loạt vụ cướp tảo bạo bằng thủ đoạn trên từ miền Trung đến các tỉnh đồng bằng sông Cửu Long.

Đòn phép và hậu quả của phù thủy

Năm 1990, tại tỉnh Thuận Hải (nay là tỉnh Bình Thuận) liên tiếp xảy ra nhiều vụ án giết người cướp của, mà thủ đoạn đều na ná giống nhau. Thủ phạm thường giả là người đi tìm mua đất, mua nhà, để làm quen, xin ngủ lại, rồi lợi dụng sơ hở, tình cảm của các gia đình nạn nhân, đặc biệt là vùng nông thôn, bỏ thuốc gây ngủ vào nước trà sâm mời cả nhà uống. Khi tất cả trúng độc, mê man, hung thủ ra tay cướp của.

Cơ quan CSĐT - CA Thuận Hải (cũ) tiến hành điều tra vụ án, nhưng hung thủ đã cao chạy xa bay không để lại tung tích. Trong khi đó, ở nhiều địa phương từ miền Trung trở vào liên tiếp xảy ra nhiều vụ án tương tự.

Trước tình hình đó, Bộ Nội vụ đã thành lập ban chuyên án, phát lệnh truy nã đặc biệt. Hàng trăm trinh sát xuất sắc của CA các tỉnh thành và lực lượng đặc nhiệm của Bộ Nội vụ được tung vào trận, ngày đêm truy tìm tung tích hung thủ.

Cho đến 16 giờ ngày 24-9-96, lực lượng đặc nhiệm của Bộ Nội vụ đã bắt được người đàn bà có nhân dạng giống Trần Thị Chắt, nhưng lại mang tên là Sôphi Hoàng, tại P.13, Q.10, TP.HCM.

5 năm gây 61 vụ án, làm chết 7 người

Lúc mới bị bắt, mục “phù thủy” một mực không nhận mình là Trần Thị Chắt. Và thị thề “không gây mê, đầu độc ai để cướp của...”. Nhưng với những nhân chứng, chứng cứ điều tra đã buộc thị phải thú nhận tên thật là Trần Thị Chắt.

Thị khai, chỉ tính từ tháng 11-1990 đến 24-9-96, thị đã gây ra 61 vụ đầu độc để cướp của ở 17 tỉnh, thành từ miền Trung đến các tỉnh ĐBSCL; làm 7 người chết và 122 người bị thương. Chiếm đoạt 549,5 chỉ vàng, 42,1 triệu đồng và nhiều tài sản có giá trị khác. Thậm chí thị còn vơ vét từng đôi dép, đèn pin, vé số (mà chủ mua chưa kịp dò), hay từng chai dầu gió, bịch bột ngọt, cục xà bông, áo mưa, khăn mặt, v.v..

Chân dung mụ phù thủy

Trần Thị Chấn sinh 1942 (thị còn có các tên: Sôphi Hường, Tuyết, Kim Chi, Hạnh...) quê Thạch Kim, Thạch Hà, Hà Tĩnh. Năm 1954, di cư vào Hàm Kiệm, Hàm Tân, Bình Thuận. Có chồng và 9 con. Con lớn nhất 37 tuổi, nhỏ nhất 24 tuổi. Thị có tiền án, tiền sự. Năm 1977, bị CA Phan Thiết bắt giam 11 tháng về tội buôn bán vàng trái phép. Năm 1980, bị CA Thuận Hải bắt giam 4 tháng về tội lừa đảo, chiếm đoạt tài sản công dân (TSCD). Năm 1983, bị CA Tiền Giang bắt giam 10 tháng về tội lừa đảo chiếm đoạt TSCD. Năm 1985, bị CA Tây Ninh bắt giam 24 tháng về tội lừa đảo chiếm đoạt TSCD. Năm 1996, bị Cục CSHS bắt theo lệnh truy nã về tội giết người cướp của.

Nhận xét về vụ án “phù thủy gây mê”, một cán bộ của Cục CSĐT - Bộ Nội vụ cho biết: Đây là nữ tội phạm đặc biệt nguy hiểm và là nữ tội phạm có một không hai trong lịch sử tội phạm Việt Nam. Hiện nay, cơ quan công an đang khẩn trương hoàn tất hồ sơ vụ án để truy tố “phù thủy” Trần Thị Chấn trong một ngày gần đây.

(Số 337 ra ngày 31-3-1997)

61 vụ án Trần Thị Chắc đã gây ra ở 17 tỉnh, thành

1) **Bình Thuận:** 10 vụ, chết 1 người, bị thương 20 người. Thiệt hại 105,5 chỉ vàng, 6,52 triệu đồng và nhiều tài sản khác.

2) **Đồng Nai:** 13 vụ, chết 1 người, bị thương 21 người. Thiệt hại 22,5 chỉ vàng, hơn 3 triệu đồng và nhiều tài sản khác.

3) **Lâm Đồng:** 5 vụ, chết 1 người, bị thương 9 người. Thiệt hại 182 chỉ vàng, 1,2 triệu đồng và nhiều tài sản khác.

4) **Sông Bé:** 2 vụ, chết 1 người, bị thương 6 người. Thiệt hại 44,5 chỉ vàng, 2,6 triệu đồng và nhiều tài sản khác.

5) **Tiền Giang:** 10 vụ, chết 1 người, bị thương 30 người. Thiệt hại 28 chỉ vàng, trên 10 triệu đồng và nhiều tài sản khác.

6) **Phú Yên:** 1 vụ, bị thương 3 người. Thiệt hại 1 chỉ vàng, 3,2 triệu đồng.

7) **Bà Rịa-Vũng Tàu:** 4 vụ, chết 1 người, bị thương 7 người. Thiệt hại 8 chỉ vàng, gần 3 triệu đồng.

8) **TP.HCM:** 2 vụ, bị thương 3 người. Thiệt hại 15 chỉ vàng và 700 ngàn đồng.

9) **Khánh Hòa:** 3 vụ, bị thương 5 người. Thiệt hại 37,5 chỉ vàng gần 8 triệu đồng, 1 vòng cẩm thạch và nhiều tài sản khác.

10) **Ninh Thuận:** 1 vụ, bị thương 1 người. Thiệt hại 2 chỉ vàng, 1 vòng cẩm thạch và nhiều tài sản khác.

11) **Đồng Tháp:** 1 vụ, bị thương 2 người. Thiệt hại 14 chỉ vàng, và 400 ngàn đồng.

12) **Tây Ninh:** 3 vụ, bị thương 4 người. Thiệt hại 15,5 chỉ vàng, gần 2,5 triệu đồng và nhiều tài sản khác.

13) **Bến Tre:** 2 vụ, bị thương 3 người. Thiệt hại 65 chỉ vàng, 600 ngàn đồng và nhiều tài sản khác.

14) **Vĩnh Long:** 1 vụ, bị thương 1 người. Thiệt hại 5 chỉ vàng và 300 USD.

15) **Cần Thơ:** 1 vụ, bị thương 1 người. Thiệt hại 2 chỉ vàng và 120 ngàn đồng.

16) **Trà Vinh:** 1 vụ, bị thương 1 người. Thiệt hại 1 sợi dây chuyền và 1 chỉ vàng.

17) **Quảng Ngãi:** 1 vụ, bị thương 1 người. Thiệt hại 1 chỉ vàng và 1 số tài sản khác.

Có cách phòng chống bạn “cướp gây mê”

● Nạn cướp gây “mê” đang gia tăng nhưng chỉ vì người ta lầm
giữa “mê” và “ngủ” nên đâm sợ hãi nó và... không đề phòng ●
Thuốc mê đắt hơn vàng... ● Thủ đoạn của Trần Thị Chắc.

Kẻ gian dùng thuốc mê để chiếm đoạt tài sản công dân
trên xe đồ ở các quán giải khát tại nhà riêng, khá phổ
biến trong thời gian qua. Sau đây là những nội dung mà PV đã ghi
lại trong buổi trao đổi với GSBS Lê Minh Đại, chủ nhiệm bộ môn
gây mê - hồi sức, TT Đào tạo và bồi dưỡng cán bộ Y tế TP.HCM.

“Mê” khác “ngủ”

Trước hết, cần phân biệt: Gây mê chỉ thực hiện được trong phòng
mổ và phải có đủ dụng cụ, máy móc chuyên dùng và thời gian cần
thiết tùy theo loại thuốc mê (loại thuốc thể khí, thể lỏng bốc hơi
hoặc loại tiêm tĩnh mạch) và kỹ thuật gây mê. Loại thuốc gây mê
nhẹ nhất hiện nay là loại tiêm tĩnh mạch (xin giấu tên để phòng
kẻ gian), có tác dụng sau 1 phút tiêm và kéo dài trong khoảng 10
phút. Các thuốc mê đường hô hấp thì chậm hơn.

Tôi (tức GSBS Lê Minh Đại) đã từng nghe những mẩu chuyện như sau: Kẻ gian tẩm thuốc mê vào khăn tay và đưa tấc thì vào mũi nạn nhân, nạn nhân mê ngay và kẻ gian muốn làm gì thì làm! Trên màn ảnh, cảnh này cũng thường được diễn ra, nhất là trong loại phim hình sự. Nhưng với những hiểu biết cá nhân về mặt lý thuyết cũng như thực hành, tôi có thể khẳng định chưa hề thấy có loại thuốc nào như vậy.

Mới đây, tôi có hỏi các đồng nghiệp ở Pháp, Đức, Nhật và cả các nước Đông Nam Á, họ đều trả lời... chưa rõ!

Cũng có người nói: Cả gia đình bị kẻ gian bơm thuốc mê qua cửa sổ hoặc một kẽ hở nào đó của nhà ở, mọi người mê man và đến lúc tỉnh dậy thì mọi thứ trong nhà đã không cánh mà bay tất. Nếu có, thì loại thuốc mê này cũng là thuốc mê đường hô hấp, nhưng bằng kỹ thuật gây mê này thì biết dùng lượng thuốc mê bao nhiêu cho đủ! Hơn nữa, thuốc mê hô hấp có tác dụng nhanh, mạnh nhất hiện nay là Isoflurane còn đắt hơn vàng và cũng không dễ tìm, làm sao lại dễ dàng thực hiện như thế?

Như vậy, có thể kết luận, bọn cướp gây “mê” hiện nay thật ra chỉ là gây...ngủ

Để không là nạn nhân của những “Trần Thị Chắc”, cần làm gì?

Với những phân tích trên, rõ ràng bọn cướp rất khó có điều kiện sử dụng thuốc mê, chúng chỉ sử dụng thuốc ngủ. Thuốc ngủ có hai loại: tiêm và uống (thuốc tiêm phần lớn là tiêm bắp).

Thuốc ngủ dùng với liều lượng điều trị có tác dụng tạo nên một giấc ngủ nhân tạo mang lại cho bệnh nhân trạng thái an thần. Nhưng nếu dùng liều cao trong một lúc hoặc liều tuy không cao lắm nhưng uống đồng thời hoặc sau khi uống bia, rượu... sẽ gây ngộ độc.

Đặc biệt, nếu dùng thuốc ngủ kết hợp với thuốc an thần hay thuốc ma túy (heroin, morphine) thì tác dụng của thuốc ngủ tăng lên gấp bội lần. Và đây chính là cách mà bọn cướp gây ngủ hay sử dụng như Trần Thị Chấn chẳng hạn.

Qua các trình bày chuyên môn nói trên, có thể thấy rõ bọn cướp sử dụng loại thuốc ngủ dùng qua đường miệng là chủ yếu. Thực tế cũng chỉ ra rằng, trên xe đồ, trong quán nước hay bất cứ nơi đâu mà bọn chúng định gây án, chúng thường lân la làm quen, tạo tình thân thiết với “con mồi” rồi mời mọc ăn kẹo, bánh, uống nước. Ngay cả trường hợp cả nhà bị “mê” cũng có thể hiểu rằng, trước đó họ đã bị ai đó “thuốc” trong đồ ăn, thức uống.

Hiểu biết này giúp chúng ta có thêm cảnh giác và không quá “thần thánh” tài năng của các “phù thủy gây mê” để rồi quên đi những biện pháp đề phòng thông thường.

Hàng trăm bằng giả, giấy tờ giả đang được sử dụng

● Bằng đại học 600.000 đồng ● Các loại bằng tốt nghiệp trung học, chứng chỉ ngoại ngữ, giấy khai sinh, hôn thú v.v... từ 100.000 đồng đến 300.000 đồng

Theo nguồn tin của quần chúng, tại khu vực phường 6, quận Tân Bình, TP.HCM xuất hiện một tổ chức làm các loại giấy tờ giả đủ loại từ bằng tốt nghiệp đại học (ĐH), tốt nghiệp phổ thông trung học (PTTH), giấy tờ công chứng Nhà nước đến các loại chứng chỉ ngoại ngữ, thậm chí cả giấy khai sinh, khai tử và giấy hôn thú v.v...

Lúc 15 giờ ngày 21-6, có một phụ nữ xách giỏ đi ra khỏi nhà, các trinh sát bí mật bám theo và bất thần chặn lại kiểm tra và phát hiện trong giỏ xách của người phụ nữ có một bằng tốt nghiệp PTTH giả như... thật. Đó là Hoàng Thị Quế, sinh năm 1950, tạm trú tại 24/10 đường Dân Trí, phường 6, quận Tân Bình. Thị khai: Bằng giả này do chồng là Đinh Thái Hòa làm theo đơn đặt hàng của “khách” bảo thị đem giao ở quán cà phê An Tôn.

Lệnh kiểm tra hành chính nơi ở của vợ chồng thị Quế được thực hiện khẩn cấp. Khi CA phường tới nơi thì chồng thị Quế không có nhà. Kiểm tra tại đây, CA phát hiện 73 con dấu các loại, 1 bộ ép dấu nổi, 1 bộ đóng số thứ tự, 1 máy đánh chữ, 5 khung in lụa, trên 100 mẫu bìa để làm bằng tốt nghiệp các loại và một số dụng cụ khắc dấu. Đặc biệt có trên 100 bằng đã hoàn tất gồm: 45 bằng tốt nghiệp PTTH, 66 bằng tốt nghiệp ĐH, 5 chứng chỉ ngoại ngữ A,B,C 73 bằng tốt nghiệp bổ túc văn hóa...

Đến 18 giờ ngày hôm sau (22-9), tên Hòa đã bị bắt tại kênh Nhiêu Lộc, phường 4, quận Tân Bình khi y đang lẩn trốn tại đây. Khám trong người Đinh Thái Hòa, CA thu giữ thêm 20 bằng tốt nghiệp ĐH và PTTH, 3 bộ hồ sơ xe gắn máy bằng... tiếng Khmer và 1 giấy chứng nhận đăng ký xe gắn máy. Tất cả đều do y làm theo đặt hàng của “khách”.

Đinh Thái Hòa là ai?

9 giờ 45 phút ngày 27-9, được sự giúp đỡ của cán bộ quản giáo trại giam Chí Hòa (nơi đang tạm giam Đinh Thái Hòa), chúng tôi đã có cuộc tiếp xúc với y và được y cho biết “lý lịch trích ngang”.

- Tôi sinh năm 1952, quê ở Nam Hà. Đi kinh tế mới từ năm 1976 đến 1982 ở Tân Biên, Tây Ninh. Cuối năm 1982, bỏ về TP.HCM, bị bắt đưa đi cai nghiện ma túy. Đến năm 1990, trốn về và tạm trú tại nhà em tôi ở 24/10 Dân Trí, phường 6, quận Tân Bình.

- Anh biết “nghề” khắc dấu, làm giấy tờ giả này lâu chưa?

- Từ đầu năm 1996, do một người bạn chỉ.

*Dinh Thái Hòa -
người chuyên "sản xuất"
giấy tờ giả*

- Một ngày anh “sản xuất” được bao nhiêu bằng giả, giấy tờ giả?
- Vô chừng, ai đặt bao nhiêu, tôi làm bấy nhiêu.
- Trung bình một ngày làm được nhiều không?
- Khoảng 2-3 bằng các loại.
- Những loại giấy tờ giả anh bán cho ai? Ở đâu?
- Ai cần đặt thì tôi làm, họ ở đâu tôi không biết.
- Làm sao “khách” biết được anh để đặt hàng?

- Hàng xóm chỉ, người quen giới thiệu.
- Cụ thể là ai?
- ... (im lặng).

Lúc này Đinh Thái Hòa cúi gằm mặt như không muốn tiếp chuyện với chúng tôi, do vậy vẫn những câu trả lời cộc lốc, miễn cưỡng.

- Loại giấy tờ gì tiêu thụ nhiều nhất?
- Bằng tốt nghiệp PTTH, bổ túc văn hóa, chứng chỉ ngoại ngữ và bằng tốt nghiệp ĐH.
- Giá bao nhiêu?
- Tùy loại. ĐH thì 600.000đ, bằng PTTH và bổ túc thì 300.000 đ, chứng chỉ ngoại ngữ 250.000 đ, giấy tờ xe 150.000 đ, khai sinh, hôn thú thì 100.000 đ v.v...
- Anh có khả năng làm được những loại giấy tờ, bằng giả nào?
- Bất kể loại gì (!). Với điều kiện người đặt hàng phải photo một bản chính, tôi dựa vào đó để làm, kích thước, kiểu chữ, loại dấu, chữ ký v.v...
- Anh học đến lớp mấy?
- Lớp 12/12.

Chúng tôi thật sự bàng hoàng khi được xem các loại giấy tờ giả do Đinh Thái Hòa làm ra... giống như thật. Và thật ái ngại, với hàng trăm giấy tờ, bằng giả đã được tiêu thụ trót lọt, rồi đây hậu quả sẽ ra sao?

(Số 273 ra ngày 30-9-1996)

Ai đang sử dụng bằng giả?

● Hầu hết họ là dạng “có tuổi” ... ● Phòng tổ chức nhận bằng “hệ tại chức”: Coi chừng! ● Và cũng đừng xem thường bằng cấp của những người “không có tuổi”.

Gỉa nhiều nhất: Bằng tốt nghiệp trung học, đại học, chứng chỉ ngoại ngữ.

Trong số 73 con dấu các loại do Đinh Thái Hòa khắc để làm giấy tờ giả và bằng giả, chúng tôi ghi nhận có dấu của một số trường đại học, trung học ở TP.HCM và các tỉnh, con dấu và chữ ký của lãnh đạo các trường và cơ quan. Ngoài ra, có cả dấu giả của các cơ quan: Bộ Tài chính, UBND TP Biên Hòa, Công an TP.HCM, Công ty XNK Y tế (YTECO), Phòng Công chứng Nhà nước số 1 TP.HCM, CA phường 7, Q. Phú Nhuận, thậm chí có cả dấu “Lục sự” của tòa án chế độ cũ, Ủy ban Hành chánh xã Tân Sơn Hòa, quận Tân Bình, tỉnh Gia Định cũ...

Trong việc làm giả giấy tờ, bằng cấp, Đinh Thái Hòa thú nhận: Chứng chỉ ngoại ngữ, bằng tốt nghiệp PTTH và đại học được “đặt hàng” nhiều nhất. Còn các loại giấy khai sinh, hôn thú, công chứng Nhà nước lâu lâu mới có người đặt. Đến đây, chúng tôi liên tưởng đến vụ Phạm Xuân Bích dùng bộ hồ sơ thế chấp nhà giả chữ ký

và con dấu của công chứng viên Hoàng Xuân Hoan. Liệu có phải “cơ sở Đình Thái Hòa” là nơi cho “ra lò” bộ hồ sơ giả ấy không?

Thật - giả lẫn lộn trong các trường học, cơ quan

Khi được tận mắt xem bộ đồ nghề cũng như các con dấu giả của Đình Thái Hòa, chúng tôi phát hiện con dấu tròn của trường ĐH Kinh tế TP.HCM và dấu tên của PGS Đào Công Tiến (nguyên hiệu trưởng của trường) đã bị mòn do sử dụng nhiều.

Chiều ngày 30-9, chúng tôi có mặt tại Trường ĐHKT. Ông Trần Hữu Hạnh, Trưởng phòng Tổ chức hành chính, cho biết: Mấy năm nay, trường nhiều lần phát hiện ra bằng giả và có báo với cơ quan công an. Bà Đào Kim Ngọc, chuyên viên Phòng Quản lý đào tạo của trường, cho biết cụ thể hơn: Trong 2 năm trở lại đây, trường đã phát hiện 22 bằng giả thuộc các ngành: Ngoại thương, quản trị kinh doanh, kế toán. Trong đó có 13 bằng hệ tại chức, 5 bằng hệ chính quy, 3 bằng hệ mở rộng và 1 bằng hệ ngắn hạn.

Khi được hỏi bằng cách nào nhà trường phát hiện ra bằng giả và đối tượng sử dụng thuộc thành phần nào, bà Ngọc trả lời:

- Hầu hết là dạng “có tuổi” (tức cán bộ công nhân viên đang làm việc tại các cơ quan). Thường các cơ quan sử dụng người có nghi vấn, đến trường xác minh. Vừa rồi, Cục Hải quan TP.HCM gửi đến một danh sách nhờ xác minh, trường đã phát hiện được 1 bằng giả.

Về cách phân biệt bằng giả - bằng thật, bà Ngọc cho biết: Hoa văn, kích cỡ, nét chữ của bằng thật đều khác bằng giả, nhưng người không chuyên môn có thể phân biệt. Điều tốt nhất là các cơ quan

thấy có nghi vấn nên đi xác minh. Ở Trường ĐHKT, việc xác minh chỉ trong vòng vài phút là có kết quả ngay.

Còn ông Lê Thế Đồng, Hiệu trưởng trường ĐH Mở - Bán công TP.HCM, than rất nhức nhối về vấn đề bằng giả. Trường này mới thành lập nên bằng giả chủ yếu là bằng tốt nghiệp trung học. Để giữ uy tín nên dù việc xác minh rất khó khăn, tốn kém, mất nhiều thời gian, trường vẫn phải thực hiện trong khóa học. Trong thời gian qua, trường đã phát hiện có 6 bằng tốt nghiệp trung học, 1 bằng tốt nghiệp quản trị kinh doanh giả. Bà Mai Tuyết Hồng, người chuyên thẩm tra bằng và cấp bằng tốt nghiệp của Trường ĐH Mở - Bán công, cho biết thêm:

- Do có quá nhiều sinh viên, nên chúng tôi phải nhờ Sở GD-ĐT ở các địa phương xác minh giúp. Tuy nhiên, có nhiều địa phương không hồi âm. Do vậy 6 bằng giả kia chưa phải là con số chính xác.

Mới điểm qua hai trường mà số bằng giả được phát hiện lên đến gần 30. Không biết hiện thời có bao nhiêu “cô tú”, “cậu cử” giả đang “yên ổn” trong các trường đại học, các cơ quan, khi gần 10 trường đại học, trung học bị làm giả con dấu? Chắc chắn không phải là ít?

(Số 274 ra ngày 2 - 10 - 1996)

Bằng cấp giả đủ chủng loại, chưa có cách chặn?

Chưa có vụ sử dụng bằng giả nào bị khởi tố theo luật Hình sự, nên người sử dụng bằng cấp giả rất... yên tâm! Chỉ mới điều tra ở 2 trường, chúng tôi đã thu thập hơn 40 bằng giả....

Trong quá trình thực hiện cuộc điều tra này, chúng tôi đã thu thập được trên 40 loại bằng cấp giả, chỉ riêng ở hai trường Đại học Kinh tế và Đại học Mở - Bán công TP.HCM, nhiều nhất là bằng “cử nhân kinh tế”, “cử nhân ngoại thương”, “cử nhân lao động tiền lương”, “cử nhân quản trị kinh doanh”... kể đến là các chứng chỉ ngoại ngữ quốc gia trình độ B, giả mạo của trường ĐHSP TP.HCM, được kẻ sử dụng nộp để nhận các loại bằng cử nhân nói trên...

Qua xem xét, các chuyên viên của các trường ĐH khẳng định: Không chỉ có cơ sở Đinh Thái Hòa “sản xuất” bằng giả. Chưa ai dám khẳng định lượng bằng giả các loại đang nằm trong hồ sơ tổ chức của cơ quan, doanh nghiệp là bao nhiêu. Vấn đề đặt ra: Đường như xã hội chưa có thái độ thích ứng với những kẻ cố tình sử dụng bằng giả.

Phương tiện và thành phẩm thu được từ cơ sở "sản xuất" của Đinh Thái Hòa

Chuyện không lớn!

Một trong những đơn vị phát hiện ra người sử dụng bằng giả mà chúng tôi biết được là Công ty XNK và Dịch vụ quận 1 - Sunimex. Phó Giám đốc Từ Thiên An trình bày sáng 3-10-96: “Cách đây vài năm, chúng tôi định tuyển một cán bộ, nhưng khi bộ phận tổ chức xác minh thì phát hiện bằng “cử nhân kinh tế” của người này là bằng giả. Chúng tôi đã từ chối không nhận dù anh ta thuộc diện “gỏi gắm”. Vì nhu cầu tuyển dụng ít nên chỉ gặp duy nhất một trường hợp đó mà thôi. Lãnh đạo công ty thấy vấn đề không lớn do vậy chẳng làm... lớn chuyện làm gì!!!”

Ngược lại với quan điểm trên, một đồng chí Cục phó Cục Hải quan TP.HCM nói: “Phát hiện bằng giả, chúng tôi không chỉ loại

ngay từ vòng sơ tuyển mà còn tịch thu bằng và báo cho trường đại học có liên quan biết. Trong đợt tuyển dụng đầu năm 1996 này, chúng tôi đã tìm thấy 7 bằng đại học giả, 6 chứng chỉ ngoại ngữ giả trong tổng số hơn 100 hồ sơ gửi đến. Tỷ lệ bằng giả như vậy là rất đáng báo động”.

Hiệu trưởng các trường đại học nói gì?

Phó Giáo sư Đào Công Tiến, Phó Giám đốc ĐH Quốc Gia TP.HCM: “Đuổi ra khỏi cơ quan, bất kể cương vị nào”.

Ai sử dụng bằng giả, giấy tờ giả nếu bị phát hiện lập tức bị đuổi học hoặc không được cấp bằng tốt nghiệp. Bằng của Trường ĐHKHT cũ bị làm giả không ít. Nhiều kẻ dùng bằng giả để “leo” lên “ghế này, ghế nọ” nguy hiểm cho xã hội vô cùng. Tôi đề nghị báo hãy nêu đích danh tên, tuổi, vị trí công tác của những “cử nhân dỏm”... để mọi người, mọi cơ quan cảnh giác với loại đối tượng này. Có người tiêu thụ bằng giả thì bọn làm giả mới còn đất sống! Khi phát hiện ra người trong cơ quan mình sử dụng giấy tờ giả, bằng giả nên lập tức “đuổi ra khỏi cơ quan” không vì lý do gì mà xuê xoa.

Ông Lê Thế Đông, Hiệu trưởng trường ĐH Mở - Bán công TP.HCM: Chúng tôi phải báo cho ai?

Nạn sử dụng bằng ĐH giả, ở các nước họ nghiêm trị mạnh tay lắm. Bởi một xã hội văn minh, công nghiệp hiện đại, không thể chấp nhận loại “tiến sĩ... giấy”.

Tôi cũng đề nghị cơ quan công an nên thông báo đến các trường đại học, “phát hiện ra người sử dụng bằng giả thì báo cho

ai, phòng nào”. Việc này, chúng tôi cũng khá lúng túng. Sinh viên thì ở khắp các địa phương, phát hiện ra sinh viên sử dụng bằng giả thì báo cho CA TP.HCM hay sinh viên ở địa phương nào báo cho địa phương đó?

(Số 275 ra ngày 5 - 10 - 1996)

NGƯỜI CÓ TRÁCH NHIỆM NÓI

**TRUNG TÁ DƯƠNG VĂN GIAO,
TRƯỞNG PHÒNG CSĐT CA TP.HCM**

Chúng tôi điều tra ngay!

PV: Thưa ông, cá nhân, tổ chức làm giấy tờ giả bị truy cứu trách nhiệm đã đành. Còn người sử dụng giấy tờ giả như: Bằng tốt nghiệp đại học; PTTH; giấy tờ xe; v.v... có phải chịu “trách nhiệm hình sự” không?

- **Trung tá Dương Văn Giao:** Có chứ, tất cả đều được quy định cụ thể trong Bộ Luật Hình sự.

- *Vậy vài năm lại đây, cơ quan CSĐT có khởi tố cá nhân nào sử dụng giấy tờ giả, bằng đại học, PTTH... giả chưa?*

- Rồi, đối với các loại giấy tờ giả khác. Còn các loại bằng tốt nghiệp giả thì chưa, vì chúng tôi chưa nhận được thông tin nào, cũng chưa phát hiện trường hợp sử dụng bằng đại học giả nào.

- *Trong quá trình điều tra riêng của chúng tôi, biết trong vòng 2 năm trở lại đây, một số trường như ĐH Kinh tế, phát hiện có người sử dụng bằng giả và báo cho cơ quan An ninh Văn hóa. Vừa rồi chúng tôi trực tiếp làm việc với cơ quan này thì được trả lời: Nhận được, xét thấy chỉ mang tính “hình sự” nên chuyển cho cơ quan CSĐT...?*

- Đâu có! (Cẩn thận hơn, ông đã trao đổi thêm với thiếu tá Trương Văn Thuận “chuyên phụ trách điều tra các loại án này”). Ông Thuận cho biết: Trước đây có phát hiện một số trường hợp do công tác trinh sát bắt được một “ổ” làm giấy tờ giả, trong đó có bằng tốt nghiệp, chúng tôi đã truy tố. Còn ngoài ra không nhận được thông tin ở cơ quan khác chuyển đến. Nếu có chúng tôi đâu có bỏ qua.

Trung tá Dương Văn Giao và thiếu tá Trương Văn Thuận cùng khẳng định: *“Các cơ quan, cá nhân nếu phát hiện trường hợp nào sử dụng giấy tờ giả nói chung, bằng đại học giả nói riêng thì báo cho chúng tôi, chúng tôi sẽ tiến hành điều tra làm rõ ngay”*.

Ngoại ngữ - Bằng thật, kiến thức giả!

● Đã xuất hiện nhiều cá nhân và tổ chức chuyên làm dịch vụ thi giùm bằng ngoại ngữ A,B,C.... ● Sinh viên hệ tại chức có nhu cầu nhờ thi giùm nhiều nhất.

Ông Lê Huy Lâm, Phó Giám đốc Trung tâm Ngoại ngữ (TTNN) trường Đại học Sư phạm TP.HCM, khẳng định: Không có kỳ thi cấp chứng chỉ nào của trung tâm mà không phát hiện được vài trường hợp đi thi giùm. Còn ông Phạm Văn Triễn, Phó Giám đốc TTNN trường Đại học Khoa học xã hội và nhân văn, cho biết: Hầu như kỳ thi nào cũng phát hiện có “chuyện thi giùm”.

Thi giùm - có cả một đường dây!

Theo ông Triễn, hầu hết các trường hợp TTNN Đại học Tổng hợp (cũ) phát hiện được, người đi thi giùm đa số là sinh viên. Còn ở TTNN Đại học Sư phạm TP.HCM: Đối tượng đi thi giùm, gồm: sinh viên, giáo viên ngoại ngữ, cán bộ, thậm chí có cả... thầy tu, như trong kỳ thi tháng 1-1997 vừa qua. Hầu hết những người bị phát hiện đều “khai”: Chỉ giúp bạn bè, chứ không lấy tiền (?).

Tại kỳ thi cấp chứng chỉ quốc gia ngày 24-11-1996, ở chi nhánh II của TTNN Đại học Sư phạm TP.HCM (trường Lê Quý Đôn), hội đồng thi đã phát hiện một đường dây chuyên đi thi giùm do Phạm Ngọc Tân - thường trú 209/8 Lê Văn Sỹ, phường 13, quận 3, là nhân viên bảo vệ Công ty Chế biến hàng hóa XNK Tân Định - tổ chức. Trong kỳ thi này đã phát hiện 5 đối tượng thi giùm. Theo lời khai của Lê Tấn Hùng, sinh 1972, ngụ đường Ngô Tất Tố, Bình Thạnh - một trong năm đối tượng bị phát hiện - Hùng là... “giáo viên thỉnh giảng môn Anh văn của trường Đại học Đại cương (?)”, thi thay cho Đỗ Văn Tịch. Trước đó, vào kỳ thi tháng 9-1996, cũng tại đây, Hùng đã thi thay cho Trần Hữu Thuận. Cả hai lần đều do Phạm Ngọc Tân đứng ra “nhờ” và “bồi dưỡng” 300.000 đồng mỗi lần thi.

Còn Nguyễn Duy Khương, sinh 1971, hiện là nhân viên tiếp thị cho hãng Daewoo... thi giùm cho Huỳnh Kim Đính. Cũng trong kỳ thi tháng 9-1996, Khương cũng đã đi thi thay cho Trần Hoàng Huy, do Tân đứng ra “nhờ”.

Còn riêng Phạm Ngọc Tân, ngoài việc môi giới, giới thiệu, sắp xếp người đi thi giùm, chính Tân trong kỳ thi ngày 24-11-1996 cũng đã đi thi thay cho Nguyễn Minh Tuấn, nhưng do bị lộ, nên chỉ tham gia thi buổi sáng, buổi chiều bỏ thi.

Tại cơ quan điều tra, Phạm Ngọc Tân khai: “Tôi không “tổ chức dịch vụ thi giùm” mà chỉ muốn giúp bạn bè - Nhưng có nhiều người đâu có quen biết, quan hệ gì thân mật với anh?

- Qua một số bạn bè khác giới thiệu.

- Mỗi lần thi giùm trót lọt, có chứng chỉ, anh lấy bao nhiêu?
- Họ “bồi dưỡng” 300.000 đồng. Tân tiết lộ “mánh” thi giùm: “Thí sinh phải tự đi đăng ký dự thi, nộp lệ phí, nhưng ảnh thì ảnh của người được tôi bố trí đi thi giùm. Do vậy mà giám thị khó có thể phát hiện được. Thi đậu, nhận chứng chỉ về giao cho “khách”, họ bóc ảnh ra dán ảnh của họ vào”.

Nhờ thi nhiều nhất là học viên hệ tại chức

Hai ông Lê Huy Lâm và Phạm Văn Triển đều cho biết: Đối tượng nhờ thi giùm thường là người có nhu cầu đi xin việc, sinh viên cần có chứng chỉ ngoại ngữ để bổ sung hồ sơ tốt nghiệp, CB-CNV đang làm việc... Nhiều hơn hết là những người học hệ tại chức.

Phạm Ngọc Tân thì cho biết đối tượng nhờ Tân thi giùm đa số là sinh viên sắp tốt nghiệp đại học. Khi được hỏi “tại sao anh chọn TTNN Đại học Sư phạm chi nhánh II (Lê Quý Đôn) để thi giùm nhiều lần?”, Phạm Ngọc Tân nói: “Ở đây thi dễ hơn, sự kiểm soát không chặt chẽ (?) và mỗi kỳ thi, ai muốn thi thì cứ nộp đơn, tiền lệ phí, chứ không khó như những chỗ khác. Khi có bằng, đi nhận giùm cũng được”.

Ông Lê Huy Lâm không thừa nhận lý do trên: Thủ đoạn của đối tượng thi giùm rất tinh vi. Tuy tên thí sinh, địa chỉ trên phiếu báo thi là thật, nhưng ảnh lại của người thi giùm, do vậy rất khó kiểm soát. Để có thể ngăn chặn được nạn thi giùm, chúng tôi sẽ ép plastic chứng chỉ, để không thể bóc hình ra, dán hình khác được. Khuyến khích giám thị nếu phát hiện được trường hợp thi giùm.

Ông cũng nói thêm: “Khi phát hiện việc thi giùm, lập biên bản, chúng tôi làm công văn gửi về địa phương, trường, cơ quan... Nhưng chúng tôi chưa hề nhận được hồi âm về biện pháp xử lý của nơi có người thi giùm”.

Ông Phạm Văn Triển cho biết: “Trước đây, chúng tôi lập biên bản, báo công an phường. Nhưng cũng chẳng thấy xử lý gì (?). Theo tôi, các cơ quan chức năng phải hỗ trợ xử lý nghiêm khắc, nếu thi giùm có tổ chức phải chịu trách nhiệm hình sự”.

(Số 352 ra ngày 22-2-1997)

Vụ giết người dã man kiểu trung cổ

- Treo ngược nạn nhân lên xà nhà để khảo tra và nhúng đầu vào nước sinh

Báo Người Lao Động số 241 ngày 3-8 đăng tin: “Bắt 11 tên giết người dã man”. Nạn nhân là Phạm Văn Trinh, sinh năm 1956, quê ở xã Dân Lý, huyện Triệu Sơn, Thanh Hóa, vào làm thuê ở TP.HCM. Do nghi ngờ anh Trinh lấy cắp cái bóp của mình, tên Sông đã cùng đồng bọn bắt, tra khảo, đánh đập dã man anh Trinh đến chết, sau đó bọn chúng đã đem xác anh đi chôn để phi tang.

Chuyện ở Hóc Môn nhưng Bình Thạnh biết trước

Vào lúc 7 giờ 30 phút, như thường lệ, công an phường 26, Q. Bình Thạnh đang giao ban, dưới sự chủ trì của trưởng CA phường, đại úy Trần Văn Dũng. Cuộc họp đã phải tạm ngưng, khi có người đàn ông lớn tuổi, dẫn 2 thanh niên, quần áo tả tơi, dính đầy bùn đất, nét mặt ngơ ngác và hốc hác tới.

Một trong hai thanh niên sau ít phút trấn tĩnh đã kể: “Chúng em cùng một số người nữa, do hoàn cảnh gia đình khó khăn, từ Thanh Hóa vào TP.HCM làm thuê kiếm sống. Nhóm chúng em có 13 người, hiện đang làm thuê cho chủ thầu, xây dựng cống số 15, công trình TK1 ở xã Xuân Thới Sơn, Hóc Môn. Do nghi anh Trinh cùng nhóm lấy cắp cái bóp trong có giấy tờ xe, 3 chỉ vàng, tên Sông đã tập hợp anh em, trói treo ngược anh Trinh lên xà lán trại đánh đập tra khảo, đổ nước sinh vào miệng, mũi v.v... cho đến chết. Tên Sông đã ra lệnh cho đồng bọn đem xác Trinh đi chôn để phi tang và nói: “Không ai được bàn tán và nói gì, nếu không sẽ bị chết chung như số phận anh Trinh”. Sợ quá, 20 giờ đêm qua (31-7), hai đứa em rủ nhau bỏ trốn đi báo công an. Do mới vào TP, không biết đường, bọn em lộn ruộng đi suốt đêm”.

Sau khi nghe sự việc, đại úy Trần Văn Dũng, trưởng CA phường 26, Q. Bình Thạnh lập tức gọi điện báo CA huyện Hóc Môn và CA TP.HCM khẩn trương xác minh điều tra vụ án.

Bọn sát nhân là ai?

Theo kết quả điều tra ban đầu của cơ quan CA, bọn giết người gồm 13 tên. Đa số bọn này còn rất trẻ, quê từ Thanh Hóa, Hà Tĩnh, Thừa Thiên - Huế, Hà Tây, Quảng Bình vào TP.HCM làm thuê. bọn chúng gồm: Phạm Đỗ Hùng (1969), Hà Tĩnh; Nguyễn Huệ (1965), Thừa Thiên - Huế; Nguyễn Văn Hưng (1974), Hà Tây; Nguyễn Văn Thắng (1973), Hà Tĩnh; Nguyễn Văn Bảy (1970), Quảng Bình; và 6 tên khác quê ở Thanh Hóa gồm Nguyễn Văn Huế (1973), Nguyễn Ngọc Hoàng (1973), Trần Văn Khuê (1971), Trịnh

Đình Lâm (1969), Hoàng Văn Triệu (1972), Nguyễn Văn Đông (1965). Hai tên Sông và Nguyễn chưa rõ quê quán vì đã bỏ trốn.

Theo lời khai của đồng bọn trước cơ quan CA, vào ngày 28-7, tên Sông (trưởng nhóm thợ làm thuê) đã tập hợp tất cả anh em thông báo: “Tao bị mất cái bóp, trong có giấy tờ xe, 3 chỉ vàng và tờ giấy ghi danh sách phát lương, đưa nào lấy đem ra ngay, không chết cả đám!”

Suốt hai ngày 28 và 29-7, tên Sông đã gặp riêng và tra khảo từng người, nhưng không ai nhận. Cuối cùng tên Sông đã quay ra “đặt nghi vấn” nặng về anh Trinh. Đến 15 giờ ngày 30-7, một lần nữa tên Sông tập hợp hết nhóm thợ và ra lệnh:

- Tụi bay trói thằng Trinh lại, tối nay xử!

Vừa nói, tên Sông vừa bước lại phía anh Trinh, bẻ quặt hai tay anh ra sau, được sự trợ giúp của hai tên Nguyễn Văn Đông và Trần Văn Khuê, dùng dây dù trói anh Trinh vào cột lán. Sau hàng giờ bị tra khảo và đánh đập dã man, anh Trinh vẫn kêu mình bị oan.

Đến tối, tên Sông lại cùng Phạm Đỗ Hoàng, Nguyễn Huệ và tên Nguyễn tiếp tục tra tấn, chúng đấm, đá túi bụi vào người anh Trinh. Do bị trói chặt vào cột, anh Trinh không thể tự vệ và kháng cự được, chỉ khóc lóc van xin bọn chúng “tha cho vì không lấy cấp”. Nhưng bọn người man rợ này đã làm theo lệnh của tên Hoàng: “Cột chân nó lại treo lên xà nhà” và bốn tên thay nhau đánh anh Trinh cho tới khi anh bị ngất xỉu. Bọn chúng đã múc nước sinh ở bờ kênh đổ vào miệng, vào mũi và đánh. Tên Hoàng tuyên bố: “Không có đánh cho có, có đánh cho chữa, không chữa đánh cho chết”. Thấy anh Trinh vẫn không nhận “tội”, bọn chúng

đã lấy chậu nước sinh để nhúng đầu anh trong khi hai chân vẫn bị treo ngược lên xà nhà.

Bọn chúng đã đánh đập tra khảo tới mức anh Trinh học máu mồm, máu mũi ra và chết. Tên Sông đã ra lệnh cho tên Hùng, Hòa, Huế, Lâm, Bảy lấy chiếu bó xác anh Trinh lại, đem giấu tạm ở đồng xi măng rồi phủ bạt lên, chờ đến nửa đêm chúng đem xác anh Trinh đi chôn ở bờ kênh TK4 thuộc xã Xuân Thới Sơn, Hóc Môn, cách nơi anh Trinh chết 1 km, xác chết được chôn sâu 2m, nhằm phi tang. Còn tư trang của anh Trinh, chúng gom lại đốt và đem tro đi chôn cách lán trại 20m.

Tiếp xúc với chúng tôi lúc 17 giờ ngày 6-8, ông Nguyễn Mạnh Trung, Phó Phòng CSĐT - CA TP.HCM, cho biết: Hiện đã bắt được 11 tên, riêng tên Sông và tên Nguyên đã bỏ trốn. CA đang tiếp tục điều tra, hiện đã khởi tố vụ án và sẽ ra lệnh truy nã hai tên Sông, Nguyên về tội bắt giữ người trái phép, giết người... để đưa ra xét xử một ngày gần đây.

Ông Trung cho biết thêm: Phạm Văn Trinh là bộ đội xuất ngũ, có vợ và 4 con, đứa nhỏ nhất 2 tuổi, lớn nhất 16 tuổi. Do hoàn cảnh gia đình nghèo, phải đi làm thuê để gởi tiền về nuôi vợ con. Trong nhóm thợ này, anh Trinh được giao chuyên nấu ăn. Hiện xác anh Trinh đã được hỏa táng ở Bình Hưng Hòa, người em út và đứa cháu anh đã vào TP, xin mang cốt về quê nhưng do quá nghèo chưa có tiền đóng cho lò thiêu, do vậy chưa lấy được cốt.

Chúng tôi đang can thiệp để bằng mọi cách giúp đỡ gia đình nạn nhân trong lúc này.

(Báo NLD số 243)

Cuộc săn lùng tướng cướp Đỗ Ngọc Khuê

BÀI 1: LƯỚI TRỜI

Lời tòa soạn:

26-6-97, tướng cướp Đỗ Ngọc Khuê sa lưới sau 6 năm tung hoành từ Nam ra Bắc gây nên 18 vụ cướp và khét tiếng hung bạo.

Sử dụng thiện nghệ colt 45, có những thời điểm như vào tháng 9-1996, cứ mỗi ngày, Khuê lại gây ra một vụ cướp tại TP.HCM và luôn sẵn sàng bắn xối xả vào các nạn nhân. Nhưng, điều kỳ lạ là không có nạn nhân nào... chết.

Cuộc truy lùng Đỗ Ngọc Khuê đã diễn ra ở nhiều tỉnh, thành trong cả nước. Và, để đối phó với một tên cướp đầy mưu mẹo, khôn ngoan, cuộc truy lùng đó đòi hỏi ở những chiến sĩ trinh sát, săn bắt cướp thâm lặng... không chỉ có lòng dũng cảm.

Đại tá Nguyễn Văn Biên - Phó Tổng cục trưởng Tổng cục Cảnh sát Nhân dân (Bộ Nội vụ): “Dù trình độ tác chiến có cao đến mấy, chúng tôi vẫn ghi nhận rằng chính quần chúng là người quyết định sự thành công của việc điều

tra phá án. Điều này càng đúng đối với chuyên án Đỗ Ngọc Khuê”.

Sinh năm 1963 tại Thái Bình, Đỗ Ngọc Khuê liên tục vào tù ra khám về tội trộm cắp trước khi trở thành tướng cướp....

Giờ đây, huyền thoại về một tên cướp lăm mưu nhiều kế đã được khép lại, Khuê cùng hơn 10 đồng bọn nữa đang chờ ngày ra tòa....

Cú điện thoại của bác Hai xe ôm

Trời Hàm Tân tháng 6-1997, mới đầu ngày đã nóng gắt, nhưng nhờ tối hôm trước được một trận mưa như trút nước nên không khí bỗng trở nên dễ chịu. Vì vậy, ông Hai già ngủ dậy trễ. Như thường lệ, ông cùng chiếc xe ôm hiệu Minsk ra ngã ba ấp đậu chờ khách. Ngồi dưới bóng cây, ông thông thả lôi tờ báo từ túi quần sau ra đọc. Đột nhiên, ông sững sờ đến toát mồ hôi. Ở cuối trang báo có đăng hình và lệnh truy nã đặc biệt của Bộ Nội vụ về ” tên cướp đặc biệt nguy hiểm Đỗ Ngọc Khuê”. Đúng rồi! Không ai khác chính là hấn, ông đã từng chở hấn nhiều lần ra thị trấn và là hàng xóm của hấn mấy tháng nay khi hấn về đây làm nghề đi biển đánh cá. Ông còn nhậu đôi lần với hấn nữa. Không thể nhầm được!

Lật đặt nổ máy, ông tìm điện thoại công cộng gọi số 088324724 và run run nói qua hơi thở gấp “A lô, có phải số đăng trên báo không? Tên Khuê đang ở Tân Hải, Hàm Tân”. “Vâng đúng rồi, tôi là Bình ở Cục Cảnh sát Điều tra Bộ Nội vụ đây. Bác cho biết rõ địa điểm tên Khuê hiện đang ở. Bác tên gì? Chúng tôi có thể gặp bác ở đâu?”. Sau một hồi trấn tĩnh, người gọi điện thoại trả lời: “Cứ hỏi Hai nhà sàn xe ôm là ai cũng biết. Tôi đợi ở đầu cầu”.

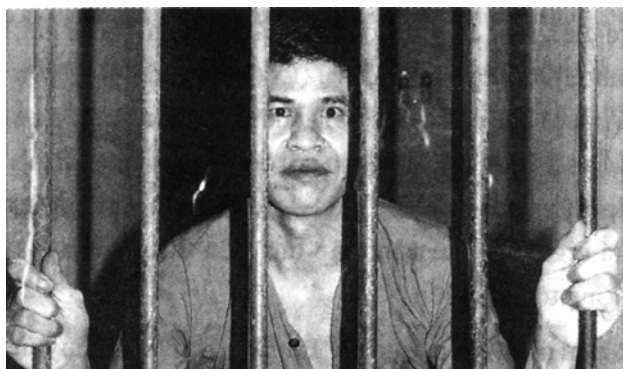
Biết người gọi điện báo có ý lo sợ, trung tá Nguyễn Thế Bình, Cục phó Cục cảnh sát điều tra Bộ Nội vụ (C16) trấn an: “Bác yên tâm, cố gắng đợi người của chúng tôi đến, chúng tôi dùng chiếc xe hơi màu trắng, biển số TP.HCM”... Chưa nói hết câu, trung tá Bình đã nghe tiếng cúp máy từ đầu dây bên kia. Lúc này gần 9 giờ ngày 26-6-97. Trung tá Nguyễn Thế Bình lập tức điện thoại triệu tập các thành viên trong tổ tác chiến.

Trong lúc chờ mọi người đến, trung tá Bình nhớ lại: Ban chuyên án quyết định đăng lệnh truy nã kèm hình Đỗ Ngọc Khuê vào thời điểm này là hoàn toàn đúng, bởi sau lần bị vồ hụt ở Bình Dương, y đã di chuyển đến chỗ ẩn náu mới chưa tạo được vỏ bọc, quần chúng sẽ dễ dàng phát giác và tố cáo.

Trước đó 2 ngày, đang họp ở Hà Nội, trung tá Nguyễn Thế Bình cũng đã nhận được điện thoại của cô Lương Mỹ D (vì trong lệnh truy nã có đăng kèm số điện thoại di động của trung tá Bình), báo cách đây không lâu có gặp Đỗ Ngọc Khuê về nhà người tình là Lý Thị Bể ở ấp Đình, An Khánh, quận 2, TP.HCM. Các trinh sát được lệnh bao vây. Nhưng tên Khuê biến dạng và bây giờ hẩn ở Hàm Tân.

Dượng Ba... được lên tivi

Tối 24-6-97, mấy đứa nhỏ nhà ông Để ngồi chờ coi chương trình Những bông hoa nhỏ. Đột nhiên đứa con lớn, hơn 10 tuổi, chạy xuống bếp kêu bà Để “Mẹ ơi lên coi này, dượng Ba nhà mình được lên tivi”. Khi bà chạy lên thì chương trình đã chuyển sang mục khác, bà mắng yêu con mình: “Cha tổ mày, dượng Ba nhà mày ở

Dương Ba Đỗ Ngọc Khuê trong trại giam Chí Hòa (ảnh chụp lúc 15g ngày 31-3-1998)

bên nhà chứ đi đâu mà được lên tivi”. Nhưng sáng hôm sau, bật tivi lên coi, tình cờ đúng lúc tivi phát lại thông báo lệnh truy nã, bà Để nhìn như dán mắt vào màn hình, cố nghe như nuốt lấy từng lời xương ngôn viên đọc. Nghe xong thông báo, bà thấy ớn lạnh dọc xương sống. “Đúng quê quán, dáng người rồi nhưng dương Ba nhà mình mập hơn, hiền lành ít nói, ít giao thiệp...”

Đêm đó, bà kể lại với chồng và bất chợt bà nhớ ra: “Đúng rồi, người trên tivi có cái răng cửa sứt như dương Ba nhà mình”. Ông Để tức tốc phóng xe tìm mua tờ báo có đăng hình và lệnh truy nã Đỗ Ngọc Khuê và xác nhận đây chính là dương Ba Thuận (lúc này Khuê đổi tên thành Thuận).

Ông quyết định đi báo công an.

*

* *

15 giờ ngày 26-6-97, các lực lượng truy bắt Đỗ Ngọc Khuê gồm tổ tác chiến của Ban Chuyên án (Bộ Nội vụ) phối hợp cùng CA Hàm Tân, CA tỉnh Bình Thuận, CA biên phòng và lực lượng dân quân du kích xã Tân Hải chia thành 8 mũi tiến vào nhà Khuê đang ẩn náu.

Cuộc săn lùng tướng cướp

Đỗ Ngọc Khuê

BÀI 2: NHỮNG VỤ CƯỚP ĐIỂN HÌNH

Thiếu tá Đặng Văn Chính, điều tra viên, Cục Cảnh sát điều tra Bộ Nội vụ: “So với Phước tám ngón, Đỗ Ngọc Khuê vừa có cái đầu vừa hơn cả về sự hung bạo lẫn thủ đoạn tàn độc”.

Khi tìm hiểu về nhân thân lai lịch và các vụ cướp do Đỗ Ngọc Khuê gây ra, chúng tôi bỗng giật mình và tự hỏi: Không lẽ để trở thành một tên cướp khét tiếng, một đại sát thủ dễ dàng đến thế sao? Đối diện với Khuê tại trại giam Chí Hòa 15 giờ chiều ngày 31-3-98, chúng tôi càng thêm tin rằng những nghi vấn của mình là có cơ sở.

Vụ cướp “đầu tay”

Đang ngồi xem tivi ở phòng khách dưới lầu, ông Phùng Khắc Hiền, chủ nhà trọ trên đường Trương Công Định, phường 3, TP Vũng Tàu, giật mình khi nghe tiếng thắng xe ngay trước cửa. Hai thanh niên ăn mặc khá lịch sự đột ngột hiện ra, họ lên tiếng: “Ở đây có cho thuê phòng không bố?”. “Có”. Rồi ông lật đật đứng dậy kéo ghế mời khách ngồi. Người thanh niên mang kiếng nói ngay: “Khát quá, bố cho mấy “ve” (tức mấy lon bia) uống đi”.

Trong lúc ông Hiền quay đi lấy bia, nước đá, hai thanh niên đảo mắt nhìn quanh nhà, chú ý chiếc xe Dream II dựng ở góc nhà. Ông Hiền quay trở ra, vừa đặt khay bia xuống bàn, đột nhiên một tên đứng phắt dậy, rút súng dí vào bụng ông và gằn giọng: "Đứng im, không tao bắn, chìa khóa xe đâu?". Ông Hiền hoảng sợ lắp bắp: "Dạ... dạ, trên lầu, để tôi lên lấy", nhưng ông Hiền không thể bước được, bởi lúc này tên cướp đã dí súng đẩy ông vào góc tường rồi ra lệnh: "Tháo đồng hồ ra". Ông đành lặng lẽ làm theo. Tên đồng bọn nhào lại bê chiếc tivi ở bàn, rồi cả hai ra xe định tẩu thoát. Lúc này ông Hiền mới bừng tỉnh, tri hô: "Cướp, cướp..." Chúng quay lại, chĩa súng và bóp cò. Ông Hiền bị trúng đạn vào chân, đổ vật xuống trước hiên nhà... Ông nhớ mãi cái đêm oan nghiệt đó: 22 giờ ngày 14-10-91.

Mấy ngày sau, tên đồng bọn Nguyễn Văn Thành (tự Thành gà mái) bị công an Vũng Tàu bắt cùng chiếc tivi tang vật. Tên Thành khai đồng bọn - tên cầm súng bắn ông Hiền là Đỗ Ngọc Khuê. Chiếc đồng hồ cướp được chúng bán 130.000 đồng và đã chia nhau ăn xài hết. Sau này Thành gà mái bị kết án 8 năm tù, còn Đỗ Ngọc Khuê vẫn ở ngoài vòng pháp luật.

TP.HCM mỗi ngày một vụ cướp...

Đỗ Ngọc Khuê khai: "Khi tên Thành gà mái bị bắt, công an truy nã gắt gao, tôi đã trốn khỏi Vũng Tàu, khẩu súng CKC của báng đã vút lại ở vùng đầm lầy Phước Thắng, gần cầu Cỏ May, TP Vũng Tàu". Rồi tiếp tục gây ra một loạt vụ cướp.

Bà Nguyễn Thị Buôn, một trong những nạn nhân của Khuê, ở 443/21D Lê Văn Sĩ, phường 12, quận 3 - TP.HCM, kể lại với chúng tôi: “Thật là khủng khiếp, cả đêm đó tim tôi cứ đập thình thình, không sao ngủ được vì sợ hãi. Đó là ngày 25-9-96, lúc đó hơn 8 giờ tối, con gái tôi - vừa đi học Anh văn về, dựng xe Dream II trước cửa nhà, độ 10 phút sau, có chú Huy nhà kế bên kêu “Sao lấy xe của người ta”. Con gái tôi chạy ra, thì tên cướp đang nổ máy xe chạy, chú Huy cản đầu xe, làm nó loạng choạng rồi ngã xuống. Vừa dựng xe lên, tên cướp rút súng bắn chú Huy hai phát, rất may đạn không trúng mà găm vào vách tường. Vì đường hẻm chật ngoằn ngoèo (rộng chừng hơn 1 mét), tên cướp xe không chạy nhanh được. Con gái tôi đuổi theo, nó chĩa súng quát: “Tao bắn chết mẹ mày giờ”, nhưng đạn lép. Anh Nguyễn Đại Bửu Ngọc, nhà ở đầu hẻm, cùng một số thanh niên, nghe tiếng kêu cướp, xông ra chặn đường, thì bị tên cướp vừa chạy xe vừa chĩa súng bắn (lần này cũng không nổ). Nếu nổ thì ít nhất cũng đã có 3 án mạng.

Tương tự vậy, anh Nguyễn Văn Hào - một nạn nhân khác của Khuê, ngụ 72/5 Trần Quốc Toản, phường 8, quận 3 than: “Vừa hú vía, mất của còn xém toi mạng, may là đạn của nó lép”.

Đó là 2 trong số 5 vụ cướp táo bạo mà tên Khuê cùng đồng bọn gây ra ở TP.HCM vào cuối tháng 9, đầu tháng 10 năm 1996, mà như thiếu tá Hồ Sĩ Thả - đội trọng án, Phòng CSHS CA TP.HCM - nhận xét: Có thời điểm liên tiếp mỗi ngày bọn chúng cướp một vụ và đều dùng súng bắn lại nạn nhân và quần chúng truy đuổi.

Phá vòng vây cứu đồng bọn. Nhưng...

Tính hung hãn liều lĩnh của Đỗ Ngọc Khuê còn được thể hiện trong 7 vụ cướp ở tỉnh Đắc Lắc hồi đầu năm 1996 - thiếu tá Đặng Văn Chính, điều tra viên, Cục cảnh sát điều tra Bộ Nội vụ cho biết thêm như vậy. Thời gian này, Đỗ Ngọc Khuê cùng tên Nguyễn Văn Trí (là bạn tù thời ở trại Xuyên Mộc) đã để lại nỗi kinh hoàng cho người dân Đắc Lắc, làm đau đầu lực lượng công an.

Nét khát máu trong con người Khuê lúc này đã lên cao độ. Đó là vụ cướp thứ 7, vào lúc 24 giờ ngày 7-6-96, hai tên Khuê - Trí cạy cửa vào nhà anh Phạm Văn Khôi ở xã Đắc Min trộm xe Dream II, bị nhân dân đuổi theo, bọn chúng đã bắn vào đám đông. Khi tên Khuê đã thoát, thấy tên Trí còn bị bao vây bởi công an và du kích, Khuê đã quay xe lao thẳng vào vòng vây, dùng súng bắn lại để cứu đồng bọn, nhưng bị đạn của lực lượng công an và du kích bắn rát, y đành chạy tháo thân một mình, tên Trí bị bắt.

Cướp cũng sợ cướp!

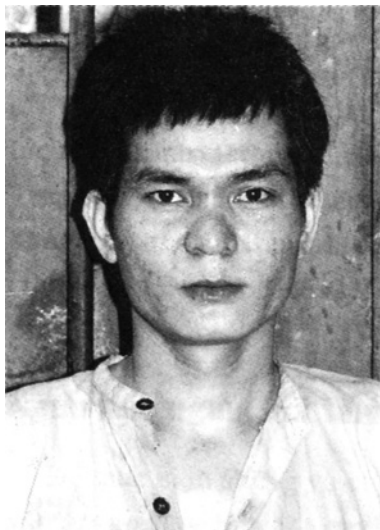
Sau khi gây ra 12 vụ cướp ở Đắc Lắc và TP.HCM, Đỗ Ngọc Khuê bị công an tầm nã gắt gao. Y đã trở lại ga xe lửa Hòa Hưng, quận 3 - TP.HCM tìm tên Đàm Hữu Kết nhờ mua thêm khẩu K54 và đạn và bàn chuyện chuyển địa bàn ra Bắc. Nhưng Kết lạng lẽ trốn. Theo Khuê, “Kết có lần nói “anh chơi dữ quá” và chắc là nó sợ tôi...”

Trung tuần tháng 11-1996, Đỗ Ngọc Khuê lên xe lửa ra TP Vinh, lặn theo 2 khẩu súng Colt 45 và K 54. Y xuống vùng biển

Cửa Lò tá túc, đổi tên là Nguyễn Văn Thuận. Hai tháng ở đây với mục đích như y thú nhận sau này: Để thâm nhập vào giới lưu manh. Y đã bỏ tiền bao bọn chúng ăn nhậu, chơi gái và cuối cùng phát hiện được Nguyễn Đình Hào, trú phường Nghi Hải, thị xã Cửa Lò, có nhiều tiền án, tiền sự và nhanh nhẹn, liều lĩnh. Y đã chọn Hào làm đồng sự.

Biết tiệm vàng Phú Nguyên Hằng ở chợ Vinh giàu có nhất, mỗi ngày có hàng trăm lượt khách ra vào mua bán, 17 giờ ngày 2-1-97, Khuê đưa cho Hào khẩu súng K54 và chở Hào đến đầu hẻm nhà anh Nguyễn Hữu Dũng (chủ tiệm vàng), nhưng vụ cướp hôm đó bất thành vì Hào nói: “Tao không biết sử dụng súng, bắn “mần răng”?”. Đêm đó Khuê phải huấn luyện cho tên Hào cách sử dụng súng.

Bắn, bắn và bắn

Nguyễn Đình Hào, tên đồng phạm trong vụ cướp tiệm vàng ở TP. Vinh

17 giờ ngày hôm sau (3-1-97), hai tên quay lại đứng canh ở đầu hẻm. Khi hai vợ chồng quẹo xe vào, dừng trước cửa nhà (hẻm cách đường khoảng 15 mét), tên Khuê rút súng bắn vợ chồng anh Dũng, tên Hào ở ngoài nhào vô giằng túi đựng tiền, vàng. Chị Lê Thị Hằng, lúc đó bị trúng đạn vào đùi, vẫn cố giằng kéo, bị tên Hào bắn thêm 2 phát vào người. Nghe súng nổ, bà Lâm - mẹ chị Hằng - chạy ra và giằng túi lại từ tay tên Hào. Khuê bắn tiếp vào tay bà Lâm.

Anh Dũng bị 4 phát đạn vào người, trọng thương (66%), chị Hằng bị 5 phát trúng người (chủ yếu vào chân), bà Lâm bị gãy cổ tay. Chỉ riêng vụ này bọn chúng đã bắn xối xả vào vợ chồng anh Dũng, bà Lâm 14 viên đạn Colt 45 và K54. Chúng cướp được 130 lượng vàng, 106,5 triệu đồng và 300 USD.

Cũng chiều 31-3, khi chúng tôi hỏi Khuê: “Nếu cho anh làm lại cuộc đời...?”. Hắn lăm lì, lơ đãng nhìn ra cửa sổ, vườn cải bẹ xanh chói chang dưới nắng: “Chưa biết được, cuộc đời ai dám nói trước”. Rồi đột nhiên hắn quay nhìn thiếu tá Mai Đình Khánh - đội phó đội 4, người hỏi cung hắn ròng rã hơn nửa năm qua: “Cán bộ, cho tôi gặp vợ con tôi đi...”

Tướng cướp hung tàn lại lụy bởi “mỹ nhân”? Thật sự Lý Thị Bể là ai, đóng vai trò gì trong đời Khuê?

Cuộc săn lùng tướng cướp Đỗ Ngọc Khuê

BÀI 3: NHỮNG MẺ LƯỚI HỤT

Trung tá Nguyễn Mạnh Trung, Phó Phòng CSĐT CA TP. HCM : "Chuyên án Đỗ Ngọc Khuê là một trong những chuyên án chống tội phạm hình sự lớn nhất nước, đã huy động lực lượng cán bộ trinh sát và điều tra thiện chiến, áp dụng tổng hợp nhiều biện pháp nghiệp vụ và tỏ rõ sức mạnh của quân chúng"

“Đỗ Ngọc Khuê có một giác quan thứ sáu nhạy bén... Gần như lực lượng trinh sát theo hấn tới đâu, hấn đều... linh cảm được và...”. Trung tá Dương Minh Ngọc - Phó Phòng CSHS CA TP.HCM, Anh hùng lực lượng vũ trang, là tổ trưởng tổ tác chiến chuyên án HD96 (chuyên án Đỗ Ngọc Khuê) - đã mở đầu câu chuyện bằng nhận xét đó.

Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã

Để thực hiện những vụ cướp, Đỗ Ngọc Khuê xác định phải tìm và thu nạp được bọn đàn em. Nhưng cách thu nạp đồng đảng của y cũng khác với một số tên trùm khác, như y thổ lộ với chúng tôi:

“Muốn “ăn hàng” ở đâu, phải lôi kéo được bọn đàn em ở đó làm tay chân, vì bọn chúng thông tỏ địa bàn, mới có thể ra tay nhanh và tẩu thoát nhanh”.

Rồi y kể như cố ý chứng minh với chúng tôi điều y nói là có lý: “Những vụ cướp ở Đắc Lắc, tôi chọn thằng Trí (tức Nguyễn Văn Trí) vì nó đã có thời gian ở đây, đường đi lại từ TP.HCM lên Đắc Lắc nó thuộc như lòng bàn tay, có thể lên đó bằng nhiều đường khác nhau. Ngoài ra, tôi và Trí còn lôi kéo thêm được Nguyễn Ngọc Lợi, là em bà con bạn dì với Trí, cho nên ngay đêm đầu tiên lên Đắc Lắc, được Lợi chỉ điểm nơi “ăn hàng”, chúng tôi ra tay và rút ngay về TP.HCM...”. Tương tự vậy, y còn cho biết, cướp ở TP.HCM thì có tên Đàm Hữu Kết, ở Vinh thì có tên Nguyễn Đình Hào, v.v...

Chúng tôi hỏi: “Làm thế nào mà anh thu nạp đàn em theo ý dễ dàng như vậy?”. Rít liên tục mấy hơi thuốc lá, hần mỉm cười một cách vô tư rồi trả lời: “Khó gì đâu? Mấy lần ở tù, đã quen với nhiều thằng, nay muốn tìm tụi nó thì cứ ra các bến xe, bến tàu hoặc các tụ điểm, các công viên ở TP.HCM nơi đám giang hồ thường tụ tập, hoặc lân la làm quen với bọn “bảo vệ” các quán bia ôm...”. Đúng như Đỗ Ngọc Khuê nói, chúng tôi xem lại lý lịch trích ngang của Đàm Hữu Kết, Nguyễn Văn Trí, Nguyễn Văn Thành... đều là bạn tù của Khuê khi y bị cải tạo ở trại Xuyên Mộc, trại Phước Cơ.

Người tình - kẻ tổ giác tướng cướp

Suốt gần một giờ đồng hồ gặp Khuê ở phòng hỏi cung trại giam Chí Hòa, một chi tiết gây sự chú ý và tò mò của chúng tôi, đó là y cứ nằng nặc đòi “cán bộ cho em gặp vợ em đi”; trong khi đó bố

mẹ, anh em của y thì không thấy y nhắc đến. Chúng tôi hỏi: “Vợ anh là ai?”. “Là Lý Thị Bể, cùng bị bắt chung đưa vô đây này”.

Thật ra, qua nghiên cứu hồ sơ vụ án, chúng tôi đã biết Lý Thị Bể đã có chồng và 4 con ở Bình Thuận, đứa con lớn của thị đã 21 tuổi và đã có vợ, hai vợ chồng Bể giận nhau, thị Bể bỏ chồng con ngoài quê vào TP.HCM ở với người chị gái.

“Anh quen thị Bể thời gian nào?”. “Cuối năm 1991, lúc đó tôi bị CA Vũng Tàu truy nã, bỏ về TP.HCM sống lang thang và quen Bể qua những lần đến ăn phở ở chợ Cầu Muối (Bể phụ chị gái bán phở ở đây)... Và chỉ sau hơn một tháng, tôi với Bể thuê nhà ra ở riêng bên An Khánh, Thủ Đức (nay là quận 2), sau có tiền mua nhà ở luôn đây. Suốt mấy năm đó cô ta đã nuôi tôi...”

Như vậy, nghi vấn về khoảng thời gian 4 năm Đỗ Ngọc Khuê vắng bóng giang hồ đã được giải đáp. Khuê hàm ơn Bể và yêu Bể. Nhưng y có biết đâu rằng nợ tình sẽ làm hại y, hành tung và các mối quan hệ của Lý Thị Bể được lên sơ đồ và đường đi nước bước của Khuê dần dần được phát hiện.

Sáng 1-4-98, chúng tôi quay lại trại giam Chí Hòa gặp Bể. Thật bất ngờ, trước mắt tôi là người phụ nữ đồ sộ, chiếc áo tù quá chật chội bởi thân hình quá khổ bề ngang, lại chỉ cao khoảng 1,5 mét. Trông thị giống... võ sĩ sumô. Nhưng bù lại, thị có nước da mịn mồi của người dân miền biển, đôi mắt sáng rực lại được “tút” bởi những đường xăm chân mày, mi mắt... mỹ thuật. Và đặc biệt, giọng nói của thị có sức thu hút người nghe. “Tôi đâu có biết anh ta đi ăn cướp, anh ấy nói với tôi làm nghề thợ xây...”. “Chị quen anh Khuê trong hoàn cảnh nào?”. “Anh thường lại quán tôi ăn phở, lâu

Lý Thị Bể - người tình nặng ký của Đỗ Ngọc Khuê

sửa xe đạp, chúng tôi có 4 con, 2 trai, 2 gái”. “Gần 9 tháng trong tù có ai thăm nuôi chị không?”. “Chồng tôi cứ vài tháng vào thăm một lần”. “Còn con chị?”. Lúc này thì Lý Thị Bể òa lên khóc, khóc như trẻ con, hỏi gì cũng lắc đầu và lâu lâu mới nấc lên được câu “Ân hận lắm”.

Những cuộc rượt đuổi

Trung tá Nguyễn Mạnh Trung, Phó Phòng CSĐT CA TP.HCM, nói với chúng tôi: Đỗ Ngọc Khuê là tên cướp đầy mưu mẹo, khi

thì quen, sau anh ấy nói chưa có vợ, cần người giúp đỡ nấu miến cơm cho ăn hàng ngày cho đỡ khổ. Tôi động lòng thương và... Thôi, cán bộ đừng hỏi nữa, xấu hổ lắm, khổ lắm rồi...”. Lúc này bờ vai thị Bể bắt đầu rung lên, thị cúi đầu kín đáo đưa tay quệt ngang mắt. Khi chúng tôi hỏi về gia cảnh, ngập ngừng hồi lâu thị Bể nói: “Bố mẹ tôi sinh được 16 anh chị em. Chồng tôi ốm yếu luôn và làm nghề

gây án, hẳn thường tính toán rất kỹ. Gây án xong, chuyển địa bàn để đánh lạc hướng truy đuổi, tầm nã của CA.

Tên Nguyễn Văn Trí, đồng bọn của Khuê, cũng thú nhận: “Anh Khuê nói, thường CA chỉ nghi những đối tượng ở địa phương thôi!”.

Với thủ đoạn đó, Khuê gây ra một loạt vụ cướp ở TP.HCM, đang bị CA truy bắt, thì đột ngột y chuyển địa bàn ra tận thành phố Vinh để cướp tiệm vàng. Sau đó, y rút về vùng hẻo lánh Bình Phước để ẩn náu.

Đầu tháng 2, các trinh sát đã lần ra được nơi ẩn náu của Khuê. Ở Tân Lập, Đồng Phú, Bình Phước, một trinh sát cải trang thành người bán cá khô dạo, để xác định đúng địa điểm Khuê trú ẩn. Nhưng khi phát hiện được nơi trú ẩn của y, thì y đã đi khỏi. Trả lời chúng tôi “Vì sao biết được mà bỏ trốn?”, Đỗ Ngọc Khuê cười: “Tôi đã gây quá nhiều tội ác, buộc tôi phải cảnh giác... Dân bán cá gì đâu mà bàn chân trắng như bàn chân của dân thành phố chuyên đi giày...”.

Đáng lẽ “sự nghiệp” cướp của Đỗ Ngọc Khuê đã kết thúc vào đêm 23-3-97 tại thị trấn Phước Vĩnh, Tân Uyên, Bình Dương. Đêm đó, CA thị trấn đã kiểm tra hành chính nhà tên Khuê - nhà này y mua để ở sau khi bị lộ ở Đồng Phú. Biết chưa bị CA thị trấn phát hiện, y làm bộ gây gổ và định hành hung lại CA, để đồng bọn Đỗ Ngọc Dân và thị Nguyệt (vợ Dân) thoát thân, y đã bị bắt về CA thị trấn. Đến khuya, y giả vờ kêu đau bụng, xin đi vệ sinh và trốn. Lúc này, CA thị trấn Phước Vĩnh không biết đó là đối tượng có lệnh truy nã đặc biệt của Bộ Nội vụ và còn đinh ninh y sẽ trở lại vì chiếc Honda của y còn bị giữ.

Chúng tôi hỏi: “Anh có lương hậu quả những tội ác của mình gây ra?”. Đỗ Ngọc Khuê ngửa mặt lên trần phòng hỏi cung, nhìn chiếc quạt trần già nua đang uể oải quay rồi trả lời: “Không có gì để nói nữa”. Đột nhiên y đổi giọng: “Em nghĩ có ai đó biết chỗ em ở, báo CA em mới bị bắt sớm vậy...”

Cuộc săn lùng tướng cướp Đỗ Ngọc Khuê

BÀI 4: CUỘC ĐẤU VÕ VÀ ĐẤU TRÍ CUỐI CÙNG

Thượng úy Nguyễn Tuấn Nghĩa, trinh sát Phòng CSHS CA TP.HCM: “Khi anh Dương Minh Ngọc đưa thêm cho tôi khẩu súng Rulô của anh, tôi hiểu: Giữa tôi với Đỗ Ngọc Khuê chỉ có một con đường, hoặc là...”

Như bài 1 chúng tôi đã nêu, sau khi nhận được tin báo của ông Hai nhà sàn xe ôm (sáng ngày 26-9-97) tổ tác chiến do trung tá Dương Minh Ngọc, Phó Phòng CSHS CA TP.HCM làm tổ trưởng lên đường...

Một tướng cướp, hai chiếc còng

Chiếc xe Datsun màu trắng của Phòng CSHS CA TP.HCM lúc này như quá chật chội và nóng bức, mặc dù khi “đề-pa” lái xe Võ Văn Thân đã cố ý điều chỉnh máy lạnh tối đa. Trên xe lúc này chỉ có 4 người: Trung tá Dương Minh Ngọc, 2 trinh sát Nguyễn Tuấn Nghĩa, Lê Văn Vũ của Phòng CSHS CA TP.HCM và thiếu tá Đặng Văn Chính, điều tra viên C16 và là thư ký của ban chuyên án. Suốt dọc đường từ Văn phòng II của Bộ Nội vụ ở đường Nguyễn Trãi

cho đến khi chiếc xe lao vun vút xuống chân cầu Sài Gòn, không khí trên xe im lặng đến nặng nề. Chỉ đến khi thượng úy Nguyễn Tuấn Nghĩa lôi “đồ nghề” trong túi quần ra để trên nệm xe, thì trung tá Dương Minh Ngọc cười lên tiếng: “Chú mang làm gì tới 2 cái còng?”. Câu nói đùa này làm tan bầu không khí đang “đóng băng”, Nguyễn Tuấn Nghĩa giờ cao 2 chiếc còng cười: “Cái này còng tay, còn cái này còng chân”...

Sau này Nguyễn Tuấn Nghĩa tâm sự với chúng tôi: “Lúc đó không ai nói với ai, nhưng các thành viên trong tổ tác chiến đều nghĩ “chắc chắn sẽ tóm cổ được tên Khuê”. Suốt gần 2 năm công tác ở đội truy nã, truy tìm, Phòng CSHS CA TP.HCM, Tuấn Nghĩa đã bắt được 105 tên tội phạm có lệnh truy nã, trong đó có gần chục tên có “lệnh truy nã đặc biệt” như Đỗ Ngọc Khuê... và chuyện anh mang hai còng đi bắt tên Khuê lần này là để... “cẩn tắc vô... áy náy”. Chiếc xe Datsun phóng liên tục không nghỉ, các thành viên trên xe ăn trưa bằng ổ bánh mì và chai nước suối mua dọc đường.

Lại họp, lên sơ đồ... “cẩn tắc”... bảo vệ dân

Đúng 15 giờ, xe của tổ tác chiến đến xã Tân Hải, huyện Hàm Tân, Bình Thuận. Các lực lượng CA huyện Hàm Tân, CA tỉnh Bình Thuận do thượng tá Nguyễn Kiến Quốc, Phó Giám đốc CA Bình Thuận chỉ huy đã có mặt trước đó khi nhận được điện báo của trung tá Nguyễn Thế Bình, trưởng ban chuyên án yêu cầu tăng cường lực lượng phối hợp với tổ tác chiến vây bắt tên Khuê.

Các lực lượng tập kết tại đồn biên phòng 452 làm nơi ém quân và hội ý tác chiến. Sơ đồ khu vực nhà Khuê ẩn náu được nhanh

chóng phác thảo. Thiếu tá Đặng Văn Chính xác định ngay: Bằng mọi cách phải dồn Khuê về hướng Đông (phía biển) vì phía Tây là rừng cây, bãi sinh lầy, còn phía Bắc là đường đi ra thị trấn.

Thời điểm này (hơn 3 giờ chiều) dân chài đã về bến, trẻ em nhiều, do vậy phải thận trọng bảo vệ an toàn tính mạng cho dân... Toàn lực lượng được chia 8 mũi, khép lại thành gọng kìm. Hướng Tây là những xạ thủ thiện nghệ, đề phòng tên Khuê chạy về hướng này thì buộc lòng phải nổ súng hạ gục tại chỗ, mũi này do thiếu tá Chính chỉ huy. Còn mũi phía Bắc, đường dẫn vào xóm chài do trung tá Dương Minh Ngọc chỉ huy, ở đây có trinh sát Nghĩa, Vũ và một trinh sát của lực lượng CA Bình Thuận (mũi này có nhiệm vụ áp sát, dùng võ thuật quật ngã bắt sống Khuê. Đương nhiên, trinh sát phải là người giỏi võ v.v...)

Một phút xấp lá cà...bù lại 6 năm truy đuổi

Đúng 16 giờ, tám mũi trinh sát khép vòng vây, thận trọng từng bước tiến sát nhà Lê Thị Như Thùy (cháu của Bể) là nơi Khuê, Bể đang ở. Khi vòng vây còn cách 200 mét, mũi phía Bắc nhận được tin cơ sở ra báo “tên Khuê đang xem video”. Trung tá Dương Minh Ngọc đưa thêm cho trinh sát Nguyễn Tuấn Nghĩa khẩu Rulô của mình và ra hiệu tiến vào bằng ánh mắt.

16 giờ 15 phút, ba chiếc xe ôm Minsk chở theo 9 người “thanh niên đi biển”, người thì cởi trần, cột áo ngang bụng, người thì mặc xà lỏn... tất cả cùng rẽ ga vượt qua cầu, men theo đường mòn xóm chài. Trinh sát Nghĩa, đang chạy dẫn đầu, đột nhiên anh nhả xuống xe quát “Khuê đứng lại! Đúng tên Khuê rồi”. Nghe tiếng

quát, người thanh niên đang đứng ở cổng đảo mắt nhìn quanh vội chạy trở vô nhà. Nhưng hắn đã chậm. Trinh sát Nghĩa, rút súng bắn 3 phát chỉ thiên, vừa để uy hiếp đối phương, vừa báo cho các mũi bao vây khác biết. Rồi anh lao tới như tên bắn, khi còn cách tên Khuê cỡ 3 mét, Nghĩa bay người lên tung “cước” đá quét trúng vai Khuê, hắn té văng vào hàng rào.

Cuộc vật lộn giữa Khuê và bốn, năm trinh sát chỉ diễn ra khoảng hơn 1 phút và cuối cùng y phải ngoan ngoãn đứng im đưa tay cho thượng úy Nghĩa tra công, đồng thời trung tá Dương Minh Ngọc cũng đã khóa được cổ hắn. Lúc này đúng 16 giờ 30 phút.

Thắc mắc của Khuê: trinh sát Nghĩa lãnh lương bao nhiêu?

Khi mọi thủ tục khám xét, tịch thu vũ khí, tang vật nơi ở của tên Khuê hoàn tất, chiếc xe Datsun màu trắng ngay lập tức áp giải Khuê về TP.HCM ngay trong đêm. Suốt hơn 3 giờ ngồi trên xe về TP.HCM, tên Khuê xin thuốc lá hút liên tục. Khi thiếu tá Chính hỏi: “Lúc đó đang ngồi coi video anh ra ngoài làm gì?”. Khuê trả lời: “Đám trẻ con đang đùa nghịch la hét, tự dưng chúng im bật. Trẻ con nhà quê mà, có người lạ xuất hiện là dù đang nô đùa vui cách mấy cũng chững lại... tôi sinh nghi ra quan sát thì...”

Khi ngồi trên xe hắn còn hỏi: “Các ông trả lương cho ông này bao nhiêu mà ông ấy gan thế?” và đưa mắt về trinh sát Nghĩa. Ngưng một hồi lâu Khuê lại nói: “Còn số vàng, tiền vừa lập biên bản, các anh lấy xài đi, không thì cũng nộp cho nhà nước hết...”. Trung tá Dương Minh Ngọc không nhin được, quát “im đi...”

Chuyện mèo gặp Bể và mèo xuống bể

Trung tá Nguyễn Mạnh Trung, Phó Phòng CSĐT CA TP.HCM, người trực tiếp chỉ đạo việc điều tra, hỏi cung Đỗ Ngọc Khuê, tâm sự: “Không dễ dàng buộc y nhận tội. Để cho y “tâm phục, khẩu phục” đòi hỏi điều tra viên phải dày dặn kinh nghiệm, có bản lĩnh, tài trí đấu tranh khai thác...”. Và anh đã chọn giao nhiệm vụ này cho thiếu tá Mai Đình Khánh, đội phó đội trọng án, PC16.

Ròng rã cả tháng trời hỏi cung Đỗ Ngọc Khuê chỉ lặp đi lặp lại mỗi một câu: “Các anh biết hết rồi còn hỏi làm gì. Có thuốc lá cho em mấy điếu hút”. Kiên trì, nhẫn nại, mặc dù là người không hút thuốc, nhưng lần nào vào trại giam Chí Hòa lấy khẩu cung, thiếu tá Mai Đình Khánh cũng phải mua nửa bao ba số năm cho Khuê.

Nhớ lời trung tá Nguyễn Mạnh Trung dặn: Không nên hỏi nhiều một lúc, tên cáo già này sẽ đối phó. Phải bằng mọi cách “hạ gục” được tư tưởng bất cần đời của hắn. Rồi sau đó mới tập trung vào những điểm mấu chốt nhất mà mình đủ bằng chứng để y không thể chối tội hoặc im lặng được v.v...

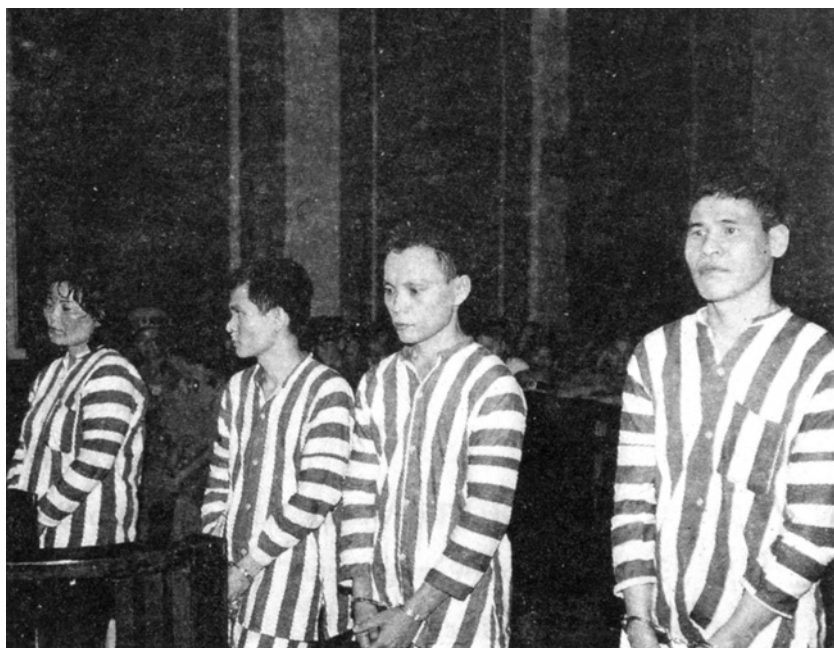
Và cho đến một buổi sáng đầu tháng 8-1997, khi cán bộ trại giam dẫn Khuê đến, anh cố ý để Khuê ngồi nhìn ra cửa sổ. Khi y đang chăm chú, nhìn những luống cải bẹ xanh, anh giả bộ nói bằng quơ “lá cải làm sao che được mặt trời”, tên Khuê hướng mắt nhìn anh thì anh lại tùm tùm cười. Vẫn thói quen cũ, anh móc thuốc lá lên bàn: “Hút đi!”. Khi Khuê vừa mời xong điếu thuốc, thiếu tá Khánh từ tốn: “Tôi hiểu, anh cố tình không khai

nhận, tùy anh. Chúng tôi vẫn đầy đủ tang chúng, vật chúng, các yếu tố khoa học để buộc tội anh. Nhưng tôi không muốn vậy. Mà muốn để tự anh nhận ra được lỗi lầm của mình... Anh xem đối xử với 2 con chó này (anh chỉ 2 con chó đang nằm ở góc phòng hồi cung) tôi đi đâu nó cũng không rời nửa bước hướng chi đối với con người”...

Rồi, đột ngột anh chuyển hướng: “Anh Khuê tuổi mẹo - là mèo, mèo kỵ nước. Đang trốn trên rừng, xuống biển là bị bắt ngay, phải không...”. Tên Khuê sững sờ, nhìn như xoáy vào thiếu tá Khánh. Mai Đình Khánh bồi thêm: “Anh có tướng nhưng không có đức..., tử vi nói nếu không “tu nhân tích đức” thì chỉ có chết yểu...”. Đột nhiên hấn nhỏi: “Sao cán bộ biết?”. Khánh cười và rút ra cuốn tử vi để lên bàn. Thấy thế tên Khuê nói: “Thầy cũng bảo em vậy?... và rồi, Đỗ Ngọc Khuê bắt đầu khai: “Khi tôi bị đi tù lần thứ hai, năm 1991, trốn trại, sống lang thang ở Vũng Tàu. Mặc dù anh ruột tôi là Đỗ Ngọc Quang có đi tìm và nhặn tôi về, anh sẽ xin việc làm cho nhưng...”

Buổi sáng đó, Khuê khai liền tù tì một mạch hai tiếng rưỡi đồng hồ, Mai Đình Khánh ghi đầy bốn trang giấy.

Mai Đình Khánh kể lại với chúng tôi: Khi hồi cung thị Bể và một số đồng bọn tôi biết Khuê rất mê tín... Tôi phải tức tốc kiếm cuốn tử vi về đọc ngẫu nhiên mấy đêm, thuộc lòng phần diễn giải “tuổi mẹo”... để “nói chuyện” với hắn. Đoán biết tâm lý tội phạm, gan lì như Khuê, cũng phải có phút nao lòng, khi nhận thấy sự đồng cảm... vậy là tôi thắng. Nói rồi anh rút tập “Kết luận điều

Ngày 28-8-1998, Tòa án nhân dân TP. HCM đã mở phiên tòa xét xử sơ thẩm vụ án "Tướng cướp Đỗ Ngọc Khuê".

Tòa tuyên phạt : Đỗ Ngọc Khuê, tử hình. Nguyễn Đình Hào : tử hình, Nguyễn Ngọc Lợi, 12 năm tù và Lý Thị Bế 12 năm tù (từ phải qua trái : Khê, Lợi, Hào, Bế)

tra vụ án Đỗ Ngọc Khuê” do anh vừa viết dày gần 100 trang đưa chúng tôi xem.

Thiếu sót của người viết

“Không còn gì để nói nữa”, đó là lời thách thức của Đỗ Ngọc Khuê đối với số phận hay lời tự thán của kẻ tin số mạng giờ đây ngồi trong trại giam, càng ngẫm càng thấm cảnh “thiện ác đáo đầu chung hũu báo”?

Kết thúc loạt bài này, chúng tôi vẫn cảm thấy thiếu sót nếu chưa khắc họa được rõ nét phong trào quần chúng sẵn bắt cướp và tẩm gương dũng cảm, tài trí của những chiến sĩ trinh sát như Nguyễn Tuấn Nghĩa, Lê Văn Vũ, Hồ Sĩ Thả, Lưu Đình Bảo, Đào Trọng Sơn. Mong rằng sẽ có dịp trở lại với những gương-mặt-thầm-lặng vì cuộc sống, an toàn của người dân...

MỤC LỤC

Lời mở đầu	5
Như lời nói đầu	7
PHẦN 1: MA TÚY	
Ai đã nhập trên 6 tấn cần sa vào TP.HCM?	11
Phát hiện một ổ “hít” heroin gồm 96 con nghiện trẻ	16
Đã đánh động dư luận và nhiều gia đình	22
Ma túy đang “bao vây” thanh, thiếu niên	28
Con em ghiền heroin. Lỗi của cha mẹ!	33
Tiếp viên hàng không đang là đối tượng để bọn tội phạm lợi dụng?	38
Tòa phúc thẩm xử vụ đường dây ma túy xuyên quốc gia	43
Vũ Xuân Trường đã tỏ ra... sợ chết	43
Các bị cáo vẫn theo cách chối được tới đâu hay tới đó	51
Viện Kiểm sát Nhân dân Tối cao đề nghị: “Y án”!	57
Nguyễn Trọng Thắng muốn diễn lại màn kịch Xiềng Phênh?	61

Kết thúc phiên tòa xét xử phúc thẩm vụ án đường dây ma túy xuyên quốc gia	66
Y án sơ thẩm: 8 án tử hình	66
Cuộc chiến chống ma túy ở TP. HCM	73
PHẦN 2: CƯỚP GIẬT? VÌ SAO?	
Băng cướp gồm toàn học trò đã... vào Chí Hòa	84
Ai đã tiếp tay cho băng cướp học trò?	88
Thêm một băng cướp giật tuổi học trò sa lưới	94
Trẻ em phạm tội, trách nhiệm trước tiên thuộc về gia đình	97
100 tỉ đồng/ năm cho bọn “quái xê”	102
Vụ án Khi nữ “quái” đi cướp	107
Vụ cướp táo bạo 5 tỉ đồng giữa ban ngày	112
Băng cướp gây mê sa lưới	117
PHẦN 3: NHỮNG THÂN PHẬN PHÙ DU	
Vụ án “chuột con”	121
Bán con từ trong bụng... vợ!	125
Trùm đề Ngô Thị Thanh Huyền sa lưới	130
Nữ “sát thủ” với vũ khí gây... ngủ	134
61 vụ án Trần Thị Chắc đã gây ra ở 17 tỉnh, thành	139
Có cách phòng chống bọn “cướp gây mê”	141
Hàng trăm bằng giả, giấy tờ giả đang được sử dụng	144
Ai đang sử dụng bằng giả?	148

Bằng cấp giả đủ chủng loại, chưa có cách chặn?	151
Người có trách nhiệm nói	155
Ngoại ngữ - Bằng thật, kiến thức giả!	157
Vụ giết người dã man kiểu trung cổ	161
Cuộc săn lùng tướng cướp Đỗ Ngọc Khuê	165
Bài 1: Lưới trời	165
Bài 2: Những vụ cướp điển hình	169
Bài 3: Những mẻ lưới hụt	175
Bài 4: Cuộc đấu võ và đấu trí cuối cùng	181

ĐƯỜNG DẪN ĐẾN TỘI PHẠM

PHÓNG SỰ XÃ HỘI CỦA

HOÀNG NHÂN

Chịu trách nhiệm xuất bản : **LÊ HOÀNG**

Biên tập : **PHẠM SỸ SÁU**

Vẽ bìa : **NGUYỄN VIỆT HẢI**

Ảnh trong sách : **TÁC GIẢ**

Sửa bản in : **NGUYỄN LỤC**

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

161B, Lý Chính Thắng - Quận 3 - Thành phố Hồ Chí Minh

ĐT : 8444289 - 8465596

Ma túy đang 'bao vây' thanh thiếu niên

CON EM NGHIỆN HEROIN-
LỐI TẠ CHA MẸ

Vũ Xuân Trường đã tử ra ...sợ chết

**CUỘC CHIẾN CHỐNG MA TÚY
Ở TP HỒ CHÍ MINH**

Ai đã tiếp tay cho
băng cướp học trò?

AI SỬ DỤNG BĂNG GIẢ?

Ngoại ngữ-
bằng thật kiến thức giả!

**CUỘC SĂN LỪNG
TƯỚNG CƯỚP
ĐỒ NGỌC KHUÊ**

Bán con tử trong bụng... vợ
VỤ ÁN "CHUỘT CON "